

*SAG OPORTÜNİST
TASFIYECİLİK
VE
DEVİRİMCİ ÇİZGİ*

Çözüm Yayıncılık

***SAG OPORTUNIST
TASFIYECILIK
VE
DEVRIMCI CIZGI***

Çözüm Yayıncılık

Mayıs 1994

SAĞ OPORTÜNİST TASFİYECİLİK VE DEVRİMCİ ÇİZGİ

Çözüm Yayıncılık Ltd. Şti.

Adına İmtiyaz Sahibi: İbrahim ÖZEN

Piyerloti Cad. Şerefiye Apt. 45/2 Sultanahmet/İst.

Tel: 517 82 92

Baskı: Aydınlar Matbaası San. Tic. Ltd. Şti.

İÇİNDEKİLER

SUNUŞ	9
<i>Sağ Oportünist Tasfiyecilik ve Devrimci Çizgi</i> 13 EYLÜL İNİSİYATİFİ VE İÇ DEVRİMİMİZ (1)	13
<i>Sağ Oportünist Tasfiyecilik ve Devrimci Çizgi</i> 13 EYLÜL İNİSİYATİFİ VE İÇ DEVRİMİMİZ (2)	25
<i>Sağ Oportünist Tasfiyecilik ve Devrimci Çizgi</i> 13 EYLÜL İNİSİYATİFİ VE İÇ DEVRİMİMİZ (3)	27
YAKIN TARİHE IŞIK TUTARKEN 1989 TARTIŞMALARI	39
LENİNİST ÖRGÜTTE ÖRGÜTSEL İŞLEYİŞ ÜZERİNE	49
TASFİYECİ ANLAYIŞ YALANLARLA VE DEVRİMCİ HAREKETİN ONURUNA SALDIRARAK KENDİNE SOLDA YER ARIYOR	55
“DARBECİLİK” TEORİLERİ, SİVİL TOPLUMCULUĞA VARAN OPORTÜNİZM VE DEVRİMCİ TAVIR	57
TASFİYECİ SAĞ OPORTÜNİST HİZİP PARTİDEN NE ANLIYOR?	63
İHANETE, TASFİYECİLİĞE, MÜLTECİLİĞE VE YILGINLIĞA KARŞI SAVAŞALIM	83
TASFİYECİ SAĞ OPORTÜNİZMİN İDEOLOJİK-SİYASİ SEFALETİ VE “İÇ ŞAVAŞ” TEORİLERİ	95
TASFİYECİ SAĞ OPORTÜNİZM YOLUN NERESİNDE (1)	115
TASFİYECİ SAĞ OPORTÜNİZM YOLUN NERESİNDE (2)	137

“İçimizde ortaya çıkan oportünizm tesadüfi bir şey değil. Tek tek kişilerin günahı, yanlış adımı, ihaneti değil. Tam tersine, tüm bir tarihsel dönemin sosyal ürünü olduğunda herkes hemfikir. Fakat herkes bu doğrunun anlamı üzerine ciddi bir şekilde düşünmüyor...”

(Leninizm Nedir?, 1. defter. İnter Yayınları, s.82)

SUNUŞ

Pratik, düşünce ve inançlarımızın doğruluklarının, zayıf ve hatalı yanlarının sonuçlarıyla sınındığı, görüldüğü bir faaliyetlilik ve eylem sürecidir. **Düşünce** de yaşam içindeki ilişki ve çelişkilerin en gelişkin ve soyut halidir. Düşünce kendisinden önceki birikimlerin, yaşanan tüm deney ve tecrübelerin ve hedeflenen amaçların zihinsel toplamıdır. Lenin diyor ki: “... **teorinin olmayışı, devrimci bir akımın var olma hakkını ortadan kaldırır ve onu eninde sonunda kaçınılmaz olarak siyasi iflasa mahkum eder.**” (Örgütlenme, s.45).

Ancak düşünce sistematiği içbütünlük taşıyan ve gelişen koşullara göre kendini yenileyen bir yapılanma sağlıklı bir yapılanma olabilir. Yani düşünsel-ideolojik gelişim ile pratik süreç iç içe ve birbirini geliştiren, tamamlayan tarzda ele alındığında teori ve pratiğin bütünlüğünden söz edilebilir.

Ve gerçekte ise ideolojiler de süreçte defalarca doğrulukları ya da yanlışlıkları sınanmış düşüncelerin kalıba dökülmüş bir biçimdir ve gelişim ve değişime açıktırlar.

Tarihte ya da toplumlarda mutlak bir ideolojik birlik ve şekillenmeden bahsetmek mümkün değildir.

İdeolojik birliktelikler ancak ideolojik mücadele, eleştiri-özeleştir, ikna, eğitim ve araştırma sonucu yaratılıp geliştirilebilir ve pratik bir bütünlüğe ve şekillenmeye yol açarlar.

Bu da ortak-paylaşım, daha doğrusu kolektif bir çalışma yönteminin uygulanmasından geçmektedir. Bunun olmadığı yerde ideolojik birlik ve mücadelenin devrimci tarzda gelişmesi, pekişmesi mümkün değildir.

Doğru devrimci değişim ve gelişimin uygun verili koşullar ve çaba içerisinde ortaya çıkıp güçlendiği unutulmamalıdır.

O halde ideolojik mücadele sınıfsız topluma kadar devrimci bir örgütlenme içerisinde kendi platform ve kurallarını yaratarak süreklileştirilmeli, düşünsel ve ideolojik üretim örgütsel ve pratik sürecin önünü açan devrimci bir işlev görmelidir.

Bu bir yanıyla örgütlü bir güç olarak siyasal gelişmelere, siyasal gündeme güçlü, katılımcı politikalarla müdahale etmek için de bir zorunluluktur. Yani kolektif bir çaba olmadan tüm gelişmeleri izleyebilmek ve toplumu analiz ederek yönlendirici politikalar geliştirmek mümkün değildir.

Günümüzde politikaya güç kazandırma ve kitleler için temel bir faaliyet haline getirmenin yolu, politikanın oluştuğu zemin ve platformların her türlü kişisellikten ve çıkar dayatmalarından kurtarılarak devrimci ilke ve kurallar temelinde güçlendirilmesinden geçmektedir.

Kısaca, devrimci bir örgütlülükte ideolojik mücadele, ideolojik birlik ve örgütsel gelişim süreçlerini birbirinden ayırmak mümkün değildir ve bunlar birbirini etkileyici ya da belirleyici öneme sahiptir.

Kuşkusuz tüm bunlar siyasal mücadele ile yani pratik mücadele süreci içinde düşmana karşı mücadelenin deney ve birikimleriyle birlikte ele alındığında her alanda kat ettiğimiz devrimci gelişimin tüm boyutlarını görebilmek, anlayabilmek mümkündür.

Bu noktada sorunlarımıza yaklaşırken ve çözüm yolları ararken ideolojik, siyasal, örgütsel ve pratik sürecin bütünlüklü bir anlayışla ele alınması ve devrimin çıkarlarının ön planda tutulması gerekmektedir.

Geçmişle, tasfiyecilikle ve yarattığı tahribatlarla hesaplaşma da bu doğrultuda olmak zorundadır. Elbette ki bir çırpıda geçmişten ve tüm olumsuzluklardan kurtulmak mümkün değildir. Bir dönem daha belirli sıkıntı ve zorluklar önümüzü tıkama, ufkumuzu daraltma işlevi görecektir. Bunları her defasında sabırla, inatla yenmek ve yenilerini de yenmeye hazırlanmak zorundayız.

Bugün Devrimci Hareketi yeniden ayağa kaldırma çabamızı ideolojimizde, ilke ve kurallarımıza uyumumuzda, örgütlü hareket tarzımızda, görev ve sorumluluklar karşısında ortaya koyduğumuz bilinç ve duyarlılıkta, kişiliğimizde, yaşamın her alanında yaratıcı ve üretken emeğimizde, toparlarsak, bir bütün olarak davaya bağlılığımızda somutlamamız gerekir.

Devrimci Hareketi yeniden ayağa kaldırma çabası toparlanma, güç biriktirme, kadrolaşma, eksiklikleri giderme, çeşitli alanlarda faaliyetliliği oturtma, disiplin ve denetimi sağlama, örgütlü yaşam ve bilinci egemen

kılma, bireysel-örgütsüz davranışlara ya da durumlara son verme sürecidir.

Kuşkusuz böylesi bir süreç hareketin uzun soluklu, kapsamlı sürdürülecek legal, yarı-legal ve illegal çalışmalarla yeniden kendine gelme sürecidir.

Bu süreçte ajitasyon-propaganda ve kitle çalışmasına, ideolojik-siyasal üretkenliğe, harekete yeniden bir şekil kazandıracak olan örgütsel politikalara, eğitime, yeni insan kazanmaya, disiplin ve denetime, ilkeli, kurallı ve örgütlü hareket etmeye büyük önem vermek zorundayız.

Kuşkusuz savaşı bir örgüt faşizme karşı mücadele içerisinde ciddi disiplinli bir çalışma, sağlam bir ideoloji ve kadrolaşmayla yaratılır. Böylesi bir gelişme birkaç eylemle, birkaç başarıyla, birkaç "kıvılcım"la, acele verilmiş kararlarla, günlük politika ve düşüncelerle "Şu işi de kotaralım." anlayışıyla sağlanamaz.

Bugün uzun vadeli, sabırlı, sebatlı ve programlı düşünmek ve hareket etmek zorundayız ve henüz oligarşiye ve emperyalizme karşı yıllarca sürdüreceğimiz mücadelenin başlangıcında olduğumuzu bilerek, çıktığımız bu yolda emin ve sağlam adımlarla, düşmana ve oportünizme inat yolumuza devam etmeliyiz.

Kuşkusuz bu yolda düşenlerimiz, ileri atılanlarımız, geride kalanlarımız da olacaktır. Ama hiçbir zorluk bizleri yolumuzdan alıkoymamalıdır.

Beklentilerimizin ve ideallerimizin bir gerçekliğe dönüşmesi ve yeniden ayağa kalkma sürecinin başarıyla tamamlanması isteniyorsa, maddi-manevi tüm birikim, yetenek ve olanaklar örgütlü çalışmaya sunulmalı, eleştiri-özeleştirici, ikna, eğitim ve uyum süreci de örgütsel ve pratik birlik süreci içinde ele alınmalıdır.

Silahlı mücadeleyi besleyecek güçlü legal, yarı-legal ve illegal kanallar ve bu kanalların oluşacağı çalışma alanları, kurum ve örgütlülükler yaratılmadan faşizme karşı silahlı mücadelenin sürekliliği ve başarısı sağlanamaz.

Tüm faaliyetlerimiz faşizme ve emperyalizme karşı yürüteceğimiz devrimci şiddeti devrimci bir örgütlülük potasına aktaran, onu besleyici, onu halkla bütünleştirici, savaşı, örgütçü, yönetici insan yetiştirici bir anlayışla ele alınmalı ve güçlü bir yeraltı örgütlenmesinin nefes boruları yaratılmalıdır.

İş başlangıcında sıkı tutmama, liberalizm, gevşeklik, hantallık ve

gereken atılganlığı ye kararlılığı göstermeme harekete yapılacak en büyük kötülüktür. Sorun sadece "işin başlangıcı" da değildir. Devrimci bir örgüt kültürünün özümsemesi, yeraltı örgütlülüğünün sürekliliğinin sağlanması ve bu doğrultuda bir yaşam tarzının geliştirilmesi, benimsenmesidir. Çünkü mücadele sürekli dir. Zaaflar ve hatalar kendileri için uygun koşulları bulduklarında her zaman ortaya çıkma eğilimi taşıyacaklardır.

Bu kitap, tasfiyeciliğin Devrimci Hareketin ideolojik-siyasal düzlemde savunduğu temel düşünceleri tahrip etme, çarpıtma ve inkar etme çabasını ortaya koymakta ve devrimci çizgi ile sağ oportünizm arasında kalın duvarlar çekmeye çalışmaktadır.

Öncü savaşı, suni denge, PASS, SDB, milis, iç savaş, gerilla savaşı, parti-cephe anlayışı, kitle eylemlilikleri, halk hareketi, politik ve askeri liderliğin birliği ilkesi vb. birçok konuda tasfiyeci sağ oportünizmin gerçek kimliğini ve inkarcı düşüncelerini açığa çıkarmakta ve Devrimci Hareketin düşüncelerinden ne kadar uzak düştüğünü de sergilemektedir.

Uzun vadeli baktığımızda, kuşkusuz bu çaba da bir dönem sonra yetersiz kalacaktır. Tasfiyeciliğe ve oportünizmin her çeşidine karşı devrimci çizgiyi geliştirme ve ayakta tutmanın yolu devrimci düşüncüyü kendi yaşam pratiğimizde yeniden üretmek, sınamak ve geliştirmekten geçmektedir. ***Yani sürekli kendini yenileyen bir ideolojik mücadele-ideolojik birlik bizlerin vazgeçemeyeceği bir ilke olmalıdır.***

Sınıflar mücadelesinde ideolojik-siyasal hesaplaşmanın sadece bugünün sorunu değil, tüm bir devrim ve devrim sonrası sürecin sorunu olduğu akıldan çıkartılmadan, her süreçte ortaya çıkan çelişki ve sorunlar karşısında doğru devrimci düşüncelerin savunulmasının önemi kavranılmalıdır. Yoksa "Benim ideolojik birliğim var, ideolojik mücadeleye fazla gerek yok." düşüncesi Marksist-Leninist düşünceden ve sınıflar mücadelesi gerçeğinden nasibini almamak demektir.

İhanet, inkarcılık, tasfiyecilik, sağ ve sol yorumlar, hizipler vb. tüm sorunlar sınıflar var oldukça devrimci gelişimi engellemeye, yolundan çıkarmaya ve hatta karşı-devrime hizmet etmeye kadar yıkıcı ve tahrip edici etkilerde bulunmaya her dönem devam edecektir. Görev, tüm bunlara karşı, devrimci ideoloji, örgütlülük, inanç ve pratikle güçlü ve kararlı bir mücadele yürütmek ve karartılmak istenen devrim yolunu sürekli aydınlatabilmektir.

Çabamızın buna hizmet ettiği inancıyla...

Sağ oportünist tasfiyecilik ve Devrimci Çizgi

13 EYLÜL İNİSİYATİFİ VE İÇ DEVRİMİMİZ (1)

(...)

Devrimci Hareketin kendi içindeki sorunların tartışılması genelde bir dinamizmin ifadesidir. Ancak bugün hareketimiz içinde yaşanan durum bununla açıklanabilecek aşamayı çoktan geçmiş, bir tarafın başta ideolojik çizgimize, yoldaşlarımıza ve geleneklerimize ve Hareketin bütününe yönelik saldırıları en az oligarşinin saldırıları kadar tahripkar, imha ve infaza yönelik, yalan ve spekülasyonun hayasızca kullanıldığı demagojik bir niteliğe bürünmüştür.

(...)

Bu nedenle, ideolojik-siyasal çizgimiz, geleneklerimiz ve bu uğurda verdiğimiz şehitlerimiz düşünüldüğünde, Devrimci Hareket olarak hiçbir şekilde kabul edemeyeceğimiz bugünkü durumu nedenleri ve niçinleriyle bütün bir süreç olarak ortaya koymak gerekiyor.

Öncelikle şunu belirtelim: Bugün artık "sol içi" değerlendirilemeyecek bu saldırılar D. Karataş ve etrafındakilerin (tasfiyecilerin) "devrimci demokrasi", "devrim yürüyüşü" vb. türden yüksek perdeden söylemlerine rağmen, özünde herhangi bir "kararlılığın" değil, ideolojik-siyasal güçsüzlüğün, zayıflığın, attığı her adımda battıkça kendi suçlarını örtbas etme çabalarının göstergesidir.

Öyle ki, hareketi ve kadroları, taraftarlarını Devrimci Harekete ait olmayan bir anlayış için ateşe atmaktan çekinmeyen, hiçbir ciddi hazırlık yapmadan, yeterli organizasyon ve altyapıdan yoksun insanlarla alelacele

pratiğe, "bahar taarruzları"na kalkışan, başarısızlığının sorumluluğunu ise "Arşivi, kasayı, silahları onlar aldı." diyerek yoldaşlarımıza yıkmaya çalışan, sorunların kişiselleştirilmesine yol açan, kendi etrafındaki insanların düşünüp sorgulamasına fırsat vermemek, tam bir bilinç yanılığısı yaratmak amacıyla yoldaşlarımız için infaz emirleri verip uygulatan bir kafa yapısıyla karşı karşıyayız.

Bu koşullarda hareketimizi, Marksizm-Leninizm'i savunmak için ideolojik-siyasal sağlamlık ve özgüvenimiz her zamankinden daha fazla öne çıkmıştır. (...)

(...) Sorunun özü ve başlangıcı nedir? Uçurumun kenarına getirilen mücadele ve örgütlülüğümüzün ayağa kaldırılması için gündeme getirilen devrimci bir müdahale neden bu denli "darbecilik" saldırılarına hedef olmuştur?

Bu soruların cevabını tasfiyeciler "kariyerizm", "kişilerin özel zaafıları", "kuşkuculuk", "fırsatçılık" ile veriyorlar. Sorunların çözümünü isteyen anlayışa yönelik saldırılarını "devrim yürüyüşü" ve "Her şey birliğimiz, geleceğimiz ve zaferimiz için!" gibi tumturaklı ama idealist, pratikte kof söylemlerle açıklamaya çalışıyorlar. Sözlü tartışmalarda bu idealizmin, felsefi sefilliğin mahkum edilmesiyle birlikte, buna son süreçte çarpıtılıp ne idüğü belli olmayan bir hale sokulan "örgüt içi hukuk" ya da "savaş hukuku" da eklenmiştir.

Oysa "savaş hukuku" pratikte ideolojik-siyasi tasfiyeciliğin, hizipçiliğin, tartışma yasakları ve insanları kemikleştirmenin üstünü örtme çabası olmaktadır. Kaldı ki, böyle bir savaş hukukuna göre, önce D. Karataş ve çevresindekilerin vermeleri gereken hesap ortadadır.

"Oligarşinin DY'ye saldırdığı bir ortamda 'Hareketimizi bölmek isteyen zaafı insanlar var.' ajitasyonu ile 'bizim de oligarşinin uzantısı olduğumuz' kadrolara anlatılır ve teorik olarak yetmez, tecrübesiz militanlar ajite edilir. THKP-C adına yanlış görüşler de savunulsa 'Madem Harekete bir saldırı var, o halde Hareketi savunmak gerekir.' tavrı geliştirilir ve kadrolar kemikleştirilir." (Tasfiyecilik ve Devrimci Çizgi, aktaran Dava Dosyası, s. 16)

Bugün tasfiyecilerin izledikleri yöntem tam da böyledir. Oligarşi "D.Karataş'a saldırmaktadır", eleştirilerin hepsi "karalama"dır, o halde "D.Karataş savunulmalı", "Kahrolsun Darbeciler!", "Yaşasın Önderimiz D.Karataş!" sloganları atılmalıdır!.. Bunlara göre ideolojik-siyasal çizgideki sapma ve tahrifatlar değil, daha çok sınımlanacak, kendi siyasal ve örgütsel

sapkınlıklarını, güçsüzlüklerini, özgüvensizliklerini örtecek bir görünüm önemlidir. "Her şey ona helal olsun." denir. İnsanlar kemikleştirilerek silahlı-sopalı saldırılara yönlendirilir.

"... Ve işin acı tarafı, bu arkadaşlar, daha düne kadar beraber oldukları arkadaşları olan bizlere atıp tutacaklar, kızacaklar, veryansın edeceklerdir. Ve bunu yaparken, içtenlikle hareket ettiklerini söyleyeceklerdir. Nitekim bugün de bu arkadaşlar hareketin esenliğini düşündükleri için o saflarda yer aldıklarını, aslında görüş ayrılıklarının ayrılmayı gerektirecek kadar önemli olmadığını, var olan farklılıkların 'küçük görüş ayrılıkları' olduğunu, bizlerin bir kaşık suda fırtına koparan sekterler olduğumuzu, içinde bulunduğumuz dönemde, MİT'in, CİA'nın ve oportünizmin bütün fraksiyonlarının M. Belli'ye saldırdıkları bu dönemde, M. Belli'yi eleştirmenin yanlış olduğunu, bizim dün ayrı şeyler bugün ayrı şeyler söylediğimizi, bugün değiştüğimizi söyleyerek bizleri suçlamaktadırlar.

"Bu arkadaşların sübjektif niyetleri ne iyi, ne kadar 'devrimci' olursa olsun, bunlar demagoji ve safsatadan başka bir şeyler değildir.

"Bugün CİA da, MİT de, Bizim Radyo da, PDA da, TİP de M. Belli arkadaşına saldırmaktadır. Bu ortamda M. Belli arkadaşını eleştirmek onlarla aynı makamda türkü söylemek, emperyalizmin ve oportünizmin oyununa gelmektir.

"Bu iddia temelsiz bir iddia olduğu gibi aynı zamanda korkunç bir demagojidir." (ASD'ye Açık Mektup, M. Çayan)

Ne kadar da benzer bir yaklaşım sözkonusudur...

Eleştirileri cevaplayabilecek ne bir ideolojik-siyasal yeterlilik, ne de ikna yöntemi vardır. "Darbeciliği mahkum ediyor musun, etmiyor musun?", "Önderliğe onay veriyor musun, vermiyor musun?"; cevabın kayıtsız şartsız "önderlik"ten yana değilse "darbeci"sin, "utangaç darbeci"sin, "varsa görevlerini bırak", "her türlü saldırı meşrudur"... İşte dünkü DY tasfiyeciliğinden ödünç alınan "tecrübe" ile izlenen başlıca yöntemler bunlardır. Bugün daha ileri gidilerek devrimci katletmenin "meşruluğu"(!) aranmaktaysa da, bu yol tasfiyeciliği uçurumdan başka bir yere götürmemektedir. Tasfiyeciler de bunun farkında olduklarından gerçekleştirdikleri, emir verdikleri katliamları "utangaç" bir tarzda savunmayı bugün için tercih etmektedirler. Ancak bu yol işlenen suçların, yaratılan sorunların üstünü örtemeyecektir.

Oysa sorunun özü ideolojik ve örgütsel tasfiyeciliktir. Temel görüşlerimizin adım adım inkar edilmesi çabasıdır. Ve pratik sonuçlarıyla

da hiç de azımsanmayacak boyutlardadır. Sorunun özü partileşme sürecine ve partiye sağ kendiliğindenci yaklaşımdan kaynaklanmaktadır. Son iki yıldır hareketimize dayatılan ve Marksist-Leninist anlayışla bağdaşmayacak bir ideolojik birlik tanımıdır. Organlaşmanın, ilke ve kurallarıyla işleyişin yadsınması, çığnemesi ve keyfiyetin, örgütsel denetimsizliğin egemen kılınmasıdır. Sorunun özü bürokratik, benmerkezci bir anlayışın egemen hale gelmesi ile işleyişteki ciddi hata ve zaaflar nedeniyle bir yıllık bir zaman zarfında üç merkezi operasyonun yaşanmasıdır. Kendisine ve kadrolara duyulan güvensizliğin sonucu olarak yanlış bir kadro politikası, bunun sonucu erime ve dökülmenin yaşanması ve sonuçta örgütsel tıkanıklık-yetmezlik ve ülkede merkezi bir yapının kalmamasıdır. "Örgüt merkezinin yurtdışında olması" düşüncesiyle mülteci bir yapının seçilmesidir.

KIDEM ESASINA DEĞİL, MARKSİST-LENİNİST TEMELE DAYANAN BİR İDEOLOJİK BİRLİĞİ SAVUNUYORUZ

Hareketimiz düne kadar yazıp savunduklarında partileşme süreci ve ideolojik birlik üzerine şunları söylemiştir:

"Partileşme süreci ideolojik mücadele sürecidir.

"Kolektif çalışmanın harcı ideolojik birliktir. İdeolojik birlik, ülkemiz devriminin temel meselesi hakkında bir ideolojik açıklıktan, bu açıklığı sağlamak için ideolojik mücadeleden geçer.

"Partileşme süreci örgütlü, bilinçli bir çabayı gerekli kılar.

"(...)

"Partileşme sürecinin merkezinde kadro çalışması yatar. (...)

"Partileşme sürecinde hiyerarşi oluşturmak diye özel bir sorun yoktur.

"Bazılarınca partinin yaratılması bir hiyerarşi oluşturmak şeklinde kavranmaktadır. Bu yanlış bir kavrayıştır. Partileşme olayına yanlış bir noktadan yaklaşmanın ürünüdür. Partileşme sürecinin belirli bir aşamasında tabii ki hiyerarşi oluşturmak diye özel bir görev karşımıza çıkacaktır. Örgüt yapısı anlamındaki ilişkiler dizisini saptamak olan bu hiyerarşik şekillenmeyi tespit etme işini çözmede Marksist-Leninistlerin önünde hiçbir zorluk yoktur.

"Partileşme süreci iş esasına göre örgütlenme şeması içerisinde kadro organizasyonu ile kadrolar arasındaki ilişkiler emir-kumanda zinciri hiyerarşisi değil, ikna esasına dayanır..." (Tasfiyecilik ve Devrimci Çizgi,

aktaran Dava Dosyası, s.33)

Burada görüldüğü gibi, partileşme sürecinde en önemli olgular olarak ideolojik birlik, iktidarın temel olması, kadrolaşma, kadro organizasyonu (organlaşma) ve kolektivizm sıralanmıştır. Tüm bunlar DY somutunda ifadelendirildiği için belirli bir özgünlüğü içerse de, bizim savunduğumuz ilke ve kurallardır, anlayışımızdır. Nitekim daha sonraki tüm ideolojik-siyasi belgelerimizle bunlar savunulmuştur.

Halbuki 1990 sonrası süreçte bu konuda farklı bir anlayışın ip uçlarıyla karşılaşmış bulunuyoruz.

"Yolun Neresindeyiz" broşürünü dikkatlice incelediğimizde, benmerkezci bir anlayışın M-L ideolojik mücadele anlayışına uymayan bir tarzda kendi konumunu nasıl araç olarak kullanıp tasfiyecî görüşleri hakim kılmaya çalıştığına tanık oluyoruz. Broşürde geçen şu belirlemede ortaya konulan anlayış hiçbir yazımızda yoktur ve bizim siyasi varlığımız bir anlamda bu anlayışa karşı verilen mücadele sürecinde ortaya çıkmıştır:

"Konferansın toplanmasına kadarki süreçte partileşme süreci organizasyonunun belirleyici ve yönlendirici olması, bu sürecin iradi bir süreç olarak belli insanların ideolojik birliği temelinde başlatılmış olmasından kaynaklanıyor. Bu süreci başlatanlar ve bunun politikasını oluşturanlar, oluşturulacak örgüt içinde yer alacak insanların niteliklerinin kendi ideolojik kavrayışlarına uygun olmasını isteme hakkına sahiptirler." (Yolun Neresindeyiz, s.30) (abç)

Oysa ilk bakışta doğru gibi görünen bu anlayışı biraz irdelememiz halinde -bu tür iddia ve sahiplenmelerin daha önce de (DY döneminde) karşımıza çıktığını biliyoruz.

Partileşme sürecinin, merkezi organizasyonun belirleyiciliği ve yönlendiriciliği altında yaşanması gerekliliği doğrudur ve sürecin iradiliğini gösterir. Ancak aktardığımız alıntıda ifade edildiği gibi, sorunu **"belli insanların ideolojik birliği"** temelinde ele alıp bağlayıcı ve yönlendirici olmayı bu şekilde tek tek insanlara bağlamak konuyu çarpıtmaktan başka bir anlam taşımazdı. Bununla da kalmayıp, **"bu süreci başlatanlar ve bunun politikasını oluşturanlar"** diye ayrıca bir vurgu yapılırsa, o zaman daha derin düşünmek zorunluluğu ortaya çıkıyordu. Hareketimizin merkezi kıdem esasına göre mi oluşturulacaktı? Ki, savaştan bir örgütte belli insanların bakiliği neydi ve nasıl olacaktı?

Bu alıntıda **"doğru ya da M-L ideolojik kavrayış"** yerine **"...kendi ideolojik kavrayışlarına uygun olmasını isteme hakkına sahiptirler."**

demek ne anlama gelmekteydi? Ya bir ideolojik sapma sözkonusu olursa ne olacak, ne yapılacaktı? DY ayrılığındaki gibi "askıcılar" suçlamasının daha ağırlı olan "darbeci-hain çete" nitelemeleriyle tartışmaların önüne set çekilmesi, sabote edilmesi ve ardı sıra tasfiye mi gündeme getirilecekti? Bugün yapılmak istenen, herkesin gördüğü gibi, tam da budur.

İdeolojik birlik ancak diyalektik-tarihsel materyalist bir yöntemle, Marksist-Leninist temelde dünya ve ülke olaylarının değerlendirilmesi ve çelişkilerin çözümüne yönelik politika ve örgütlenme süreçlerini öngörecektir bir ideolojik birliktir. Temelinde kimsenin isteği ya da niyeti olamazdı. Bizler bu tarzda olacak bir "ideolojik şekillenme"yi savunduk ve tersi tüm sapma anlayışları reddettik, reddediyoruz.

Aynı şekilde, ideolojik birliğin de üzerinde, tasfiyeci, sağ oportünist bir "önderlik anlayışı" temelinde hareketimize hakim kılınmaya çalışılan tasfiyeci anlayışı benimsemiyor, M-L bir önderliği savunuyoruz.

Önderlik ise "Yaşasın Önderimiz, D. Karataş!" dediğimiz bir önderlik değildi. Fazla uzakta değil, 1986 sonlarında cezaevinde yazılan ve 1988 Şubat'ında basılan "Bağımsızlık, Demokrasi ve Sosyalizm Mücadelesinde Gençlik" kitabınının 106. sayfasında şöyle demiştik:

"Bir toplumsal harekette önderliğin önemi büyüktür. Ancak önderliği kişilerle özdeşleştirmemek gerekir. Önderlik ideolojik-siyasi çizgi ile pratik inisiyatifin bütünüdür. Kişilerin önderlik mekanizmasında yer alırları bu bütünlüğe uyum sağlayacak bir yapıda olmasıyla mümkündür. Kişiler bu anlamda geçicidir; yoklukları, eksiklikleri belirli bir dönem zaf yaratsa da yerleri doldurulur ve önderlikteki zaf lar giderilir."

Önderliğin böylesine bir kurum olarak tanımlandığı bir harekette, birileri son bir-iki yıldır kendisini "hareket önderliği" diye dayatmıştı. "Önderliğin dayatmaları", "önderliğin müdahaleleri", "önderliğin kuşatılmışlığı" vb. ifadeler bugünkü "Yaşasın Önderimiz D. Karataş!" sloganının zeminini oluşturmuştu.

Unutulmamalıdır ki, burada sorun insanların niteliği ya da "yeterlilik"nin ötesindedir. "En yeterli" insan bile hatalar yapabilir, ideolojik-politik yanlışlara düşebilir. Kolektif irade ve denetim bu açıdan hareketin önderliği için ilkesel bir öneme ve dönüştürücü bir işleve sahiptir. Merkezi organizasyon içinde böyle bir kolektivizm sağlanamadığı koşullarda kişilerin veya birkaç kişinin denetimsiz keyfi yönetimi kaçınılmaz olarak örgüt yapısını belirleyecek, politika ve taktiklerini saptayacaktır. Türkiye sol hareketinin tarihi ve bugünü bu türden sayısız örneklerle doludur. Dün

ve bugün eleştirdiğimiz bu çarpıklığa karşı çıkmamak, kişi fetişizmiyle sonuçlanacak bir süreci başlatacaktır.

Devrimci bir önderin kendi yazısının altına "önderiniz" ya da "önderlik" diye imza atması ise ne Sovyet, ne Çin, ne Küba, ne Vietnam devriminin önderlerinde görülmediği gibi. D. Karataş'ın böyle bir devrimden henüz çok uzak olunmasına rağmen bu tür şeylere girişmesi küçük burjuva bireyciliğinin varmış olduğu en uç noktadır. Bu Marksist-Leninist önderlik anlayışı değil, kişi fetişizmidir.

KADROLAŞMA-ORGANLAŞMA SORUNUN TEMEL HALKASIYDI

Konuyla ilgili bugüne kadarki çeşitli yayınlarımızda düşüncelerimiz net bir şekilde ifade edilmişti:

"Partileşme süreci kadrolaşma sürecidir denilince, partinin inşasının iç içe geçmiş iki yönü ortaya çıkar. Birincisi; parti çizgisini hayata uygulayacak kadroların yetiştirilmesidir. İkincisi de; kadro üretimiyle birlikte yürüyen organlaşma ve uzmanlaşma konularında adımlar atmaktır." (Haklıyız Kazanacağız, s.790) (abç)

Kadrolaşma olgusu organlaşma ile birlikte ele alınmalıydı. Sorun tek tek insanlardan (kadrolardan) ziyade bu insanların organizasyonuydu. Bu organlaşma neydi ve nasıl yaratılacaktı? Bu sorunun cevabını şöyle vermiştik:

"Partileşme süreci yığın halinde kadrolar yaratma süreci değildir. Kadro yetiştirmek sorunun bir yanını teşkil eder. Sorunun diğer yanı ise bu kadroların uygun alanlarda istihdam edilmesi, bu istihdamı sağlayacak örgütlenme biçimlerinin kurulabilmesidir. Yani kadrolaşma süreci örgütlü kadroların yaratılması sürecidir ve her örgütlülük, hareketin parti konusunda bir adım daha ilerlemesini sağlayacak temeldir." (age, s.793) (abç)

Organlaşma konusuna gelince;

"Dikey bir örgütlenme olan partinin çeşitli merkez organları olmalıdır. Bunların başlıcaları, kongre, genel komite, merkez komite, bölge komiteleri vb.dir.

"Bu organlar birdenbire ortaya çıkmaz; ilk örgütlenme biçimleri partileşme sürecinde atılmak zorundadır." (age, s.794-795) (abç)

Partileşme sürecinin bu şekilde tanımlanmasının daha önce

değindiğimiz iki doğal sonucu vardı. Bu da, sürecin iradi ve kolektif bir süreç olmasıdır. Bu iki özellik partileşme sürecinin başından itibaren merkezi bir organizasyona sahip olmasını zorunlu kılıyordu. İradilik ve kolektivizmin böyle bir organizasyon olmadan sağlanması mümkün değildi. Kadrolaşma da, organlaşma da kendiliğinden değil, bilinçli, planlı, iradi ve kolektif çabanın sonucu olacaktı. Bu çabanın kaynaklanması gereken yer ise partileşme sürecinin merkezi organizasyonuydu.

Oysa bugünden baktığımızda sözde "partinin öngünü"nde, hem de yeterli sayıda "kadro", "yeminli üye"nin olduğu söylenmesine ve de bu genel bir kabul görmesine rağmen, var olduğunu düşündüğümüz organlar oluşturulmamıştı. Yukarıdan aşağıya örgütlenen bir harekette olması gereken merkezi organizasyonun (merkez komite) olmaması bir yana, askeri komite, güvenlik örgütü, teknik komite, mali organ, legal alan komitesi, yayın komitesi gibi organların da hiçbiri yoktu. Bunlardan bazılarının adları kullanılmıştı ancak kendileri yoktu. Bazıları bilinerek engellenmiş, 12 Temmuz öncesi var olup yitirdiklerimizin bir kısmı da daha sonra kurulmamıştı. Partiye, deyim yerindeyse, **omurgasız** bir şekilde gidiyorduk. Ve buna gerekçe olarak gösterilen ise **"yeterli nitelikte insanın olmaması"**ydı.

İşin acı tarafı, hem de "partinin arifesinde" şekilsiz-organsız bir yapının nedenlerini ararken bütün "suç" ve hataların kadrolara atılmasıydı.

Hareketin merkezinde görevlendirilecek "kendisinden başka bir insanın bulunmadığı", eylem planlarının dahi faksla kendisine gelip onay alınabildiği, örgütsel buluşmaların sağlanmasından yayın paralarının toplanmasına ve bir anma gecesinin nerede yapılacağına karar verilmesine kadar her işin "bilfiil önderlik tarafından yürütüldüğü ve ancak böylelikle yerine getirilebildiği" ve de tüm bunların 15 yıllık geçmişimize, mücadelemize ve geleneklerimize rağmen "işte gerçekliğimiz" denilerek kadrolara, ileri kadrolara kabul ettirilmeye çalışıldığı bir harekette elbette örgütlülüğe, organlaşmaya ve komitelere "gerek yok"tu.(!) Varsa bile bunlar "iş yapmıyor"du, "dükalık"tı, "dağıtılmalı"ydı; nitekim öyle de oldu. Ne yazık ki, bizlere dayatılan bu benmerkezci anlayışa göre, hareketimizde yukarıda sözü edilen görevlerin üstesinden gelebilecek birkaç insan bulunamamaktaydı. (!)

İşte ideolojik birliğin eksenine "kendi ideolojik kavrayışı"ni yani tasfiyeci görüşleri koyan anlayışı örgütsel planda böylesi bir tasfiye pratiği bütünlükte, tasfiyecilik ideolojik-örgütsel bir boyuta varmaktaydı.

Kadrolar o denli "yetersiz"di ki, her şeyi bu kendinden menkul "önderlik" yapmak, pratik işlere kadar kendisi yürütmek, denetlemek zorundaydı. (!)

Organların olmadığı, "yetersiz" sayıldığı bir anlayışla günlük işlerin dahi "önderlik"le işleyiş içinde olması bu düşüncenin kaçınılmaz sonucuydu.

(...)

KADROLARIN GELİŞİMİ SİYASALLIK, ÇOK YÖNLÜLÜK VE KOLEKTİVİZMEDİR

Bugünkü pratiğe baktığımızda, kadro eğitimi ve istihdamında tek yanlılık, ilkesizlik, pragmatizm ve en önemlisi de kadroların yetiştirmelerinin, gelişmelerinin organlarla, komitelerle birlikte ele alınmaması pek çok yanıyla sonuç vermiş, bir dizi olumsuzluklara neden olmuştur.

Başta kadroların düşünen, araştıran, sorgulayan, mücadele içinde içinde karşılaştıkları sorunların üstesinden gelebilen yaratıcı, inisiyatifçi yanları gerilemiş, kırılmış, tartışmaya kapalı, kolektif işlerlikte zorlanan, yetersiz, kendine güvensiz bir kadro tipi ortaya çıkmıştı. Her koşulda direnen, kahramanlıklar yaratan, kendine güvenli kadrolarımız da vardı. Ancak yaratılan tüm olumlu geleneklerimiz, şehitlerimizin duvara kanlarıyla yazdıkları inancımıza rağmen gerçekliğin bir diğer tarafını görmemek, hele ki giderek olumsuzlukların artmasına karşın sorunları sadece insanların "kişisel özellikleri"yle açıklamak idealist bir anlayıştı. Kaldı ki, müdahalenin açığa çıkmasıyla, yaşadığımız son birkaç aylık süreç dahi kendine güven ile düşünme, sorgulama ve tartışabilme konusundaki eksikliğin boyutu konusunda çarpıcıydı. Dahası, kullanılan üsluptan, izlenen yöntemlerden ve karşılaştığımız siyasi-ideolojik planda alabildiğine yüzeysellik, sorumsuzluk örneklerinden derin bir tahribatın varlığı da açıkça görülmekteydi.

Yine son yıllarda "merkez" ile kadrolar, ileri kadrolar arasındaki ilişkinin neredeyse tek tek ilişkilere dönüşmesine paralel olarak insanların gelişiminde kolektiflik yerine bireysellik ön plana çıkmıştı. İlişki ve faaliyetlerde daha çok kadroların bireysel yaratıcılıklarının gelişimi zorlanmış, bu yer yer başarılsa da bir noktada yetersizlik, tıkanma, olumsuzluklarda ise erime ve dökülme kaçınılmaz olmuştu.

Kadroların gelişimi, siyasallık, çok yönlülük ve kolektivizm temel alınmadıkça başka türlü de olamazdı. İnsanlarımızın gelişimi bireysel yaratıcılıktan ziyade kolektif ilişki, çalışma ve yaratıcılıkta aranmalıydı. Kadro politikası günlük işlerin yerine getirilmesi tarzında basit, pragmatist

ele alınamazdı.

Sürecin önümüze çıkardığı yeni görevleri, başta ilgili alanda yeterli kolektif organlar ve işleyişle çözmeyiz, partileşme sürecini esas olarak bu doğrultuda tamamlamamız gerekirken, "savaşın kiteselleştirilmesi"ne yönelik adımlarda da sürecin yükünün tek tek savaşçıların omuzlarına yüklenmek istendiğini söylemek hiç de abartılı olmayacaktır.

"Yolun Neresindeyiz" broşüründe "geçmişin dersleri"nin özetlenmesinden sonra birlikler hakkında söylenenler şunlardı:

"... İkinci değişiklik, SDB'lerde yer alacak insanların vasıflarıyla ilgilidir. Askeri örgütün sorumluları geçmişte SDB içinde yer alan insanlar gibi politik vasıfları gelişmiş insanlar olmaya devam etmekle beraber askeri örgüt üyeleri için bu zorunlu olmayacaktır. Bir gerillanın sahip olması gereken temel vasıflara sahip olan, örgüt ideolojisini asgari olarak kavrayan, disipline uyan, özverili, gözüpek, cesur, askeri yetenekleri gelişmiş ya da gelişmeye açık olan, örgüt üyesi insanlar askeri örgüt elemanı olabilecektir." (abç)

Ancak sürecin hemen başından itibaren bu kural bir kenara atılmış. "gözüpek", "cesur", vb. nitelikler birlik üyeliği için yeterli görülmüştü. Siyasi ve askeri açıdan yetersiz, herhangi bir deney ve birikimi olmayan insanlar birliklere alınmışlardı.

Her şeyden önce, ülkemizde milliyetçi-yurtsever bir gücün pratiğinden etkilenen bu deneyci yaklaşım bizim sürecimizle, merkezi bir yapının niteliğiyle bugün için uyuşmamaktaydı. Silahlı savaşımın kiteselleştirilmesinin başta bu alandaki mücadelemizi yönlendirebilecek kolektif ve nitelikli organların kurulmasından geçeceği açıktı. Buna yönelmek yerine mevcut yapılanmaların niteliğini düşürmek, sonuçta eksik, yetersiz bir şekilleniş ve art arda hataları birlikte getirirdi ve getirdi de.

Değil örgütüyesi olmayan, bubilince henüz ulaşmamış silahlı savaşçıların, örgüt üyelerinin dahi, faşizmle savaşta uzun soluklu olabilmeleri için devrimci bir anlayışa, sürekli kendilerini yenilemeye ihtiyaçları vardı. Aksi takdirde, olumsuzluklar kaçınılmaz oluyordu. Peki, düşmanla çelişkiyi en üst safhada yaşayan "birlik" savaşçılarının en azından bugünkü süreçte örgüt bilinci açısından daha yetkin olmaları gerekmez miydi? Bizce gerekirdi. Hele de bir devrimde kırdı ve şehirde silahlı grupların büyük çoğunluğunun kendilerini feda etme tarihsel misyonuyla karşı karşıya buldukları gerçeğini söyleyip bunu bekliyorsak, birlik savaşçılarına

bu yöndeki bilinci kazandıracak emeği vermektan kaçınmak, en nihayet yetersiz bir yapı ve sürekli olumsuzlukların yaşanması anlamına gelecekti. Pratik bunların kanıtı olmuştı.

Sonuç olarak; istihdam sorununda ihtiyaçların yanı sıra hareketimizin geleceği ile bağlantılı olarak kadro yetiştirilmesi önemle üzerinde durulan bir konu olmalıydı.

SAVAŞCI BİR ÖRGÜTÜN KURMAYLIĞI SAVAŞ İÇERİSİNDE OLUR

Mülteci düşüncesinin temelleri ise D. Karataş'ın firarından hemen sonra atılmıştı. Bunu 1990 ortalarında kendisi tarafından yazılan şu özel nottan daha iyi anlayabiliyoruz:

"... Mevcut örgütlenmelerde insanların ne tür performans göstereceklerini az da olsa görmek ve bunların en iyilerinden bir İÇ KOMİTE ama bir de DIŞ KOMİTE kurmak, iç komite dış komiteye bağlı çalışmalı... Yani dışarıda esas olanı, içeride ise uygulayanı gibi. Bunların toplamı da genel komite olabilir, hence böyle olabilir. Asgari bir tüzüğü de olabilir..."

Bugün "örgüt merkezini yurtdışına taşıyan" anlayışın temelleri böyle atıldı.

Oysa bizler hareket olarak cuntanın en zorlu dönemlerinde dahi mülteciliği reddetmiştik. Tarihimiz mülteciliğin reddedilmesiydi.

Birinci derecede bir ileri kadronun yurtdışına önlem olarak çıkarılmasıyla "örgüt merkezinin yurtdışına taşınması" birbirlerinden farklı şeylerdi. Savaş örgütünün merkezi yurtdışında değil, çelişkilerin çözüm platformu olan ülkede olmalıydı.

Kısaca sorunun özü partileşme, ideolojik birlik, organlaşma, örgütsel denetim, operasyonlar ve kadro politikasında yaşanan hata, zaaf ve eksiklikler, tıkanıklıklardaydı. Sorunun özü ideolojik tasfiyeye tavır almak, örgütsel işlerliğe yeniden şekil vermek, operasyonların önüne set çekmek, partileşme sürecinin önündeki engelleri aşmaktı.

Bunun için devrimci sorumluluk, M-L bir bilinç, örgüte ve iç dönüşüme güven olmalıydı. Bu öncelikle özgüvende somutlanmalıydı.

Yaşanan hata ve eksiklikler, geline tıkanıklıklar ortadaydı. Kimse "güllük gülistanlık" tablolar çizemezdi.

Bütün bunlarda, başta D. Karataş, konuyla ilgili bilgi sahibi yöneticiler

olmak üzere hemen her kadro ideolojik-örgütsel düzeyi ve taşıdığı sorumluluk oranında olumsuzluklarda pay sahibiydiler. Bu nedenledir ki, hareketimizde bir **ıç devrim** zorunlu hale gelmişti.

(...)

Oportünizm bir anda ortaya çıkmaz. Tasfiyecilik uzun bir zaman Devrimci Hareket içinde onun savunuculuğu görünümü altında varlığını sürdürür. Oportünizm devrimci mücadelenin gelişimine, sınıflar mücadelesinin içinde bulunduğu koşullara göre ortaya çıkar. Nitekim hareketimizde de bir "olgunlaşma" yaşanmış, mücadelede sıkıntı ve tıkanıklıkların olduğu, ülke ve dünya genelinde Marksizm-Leninizme inançsızlığın yaygınlaştığı bir süreçte kendisini göstermiştir.

Tasfiyecilik oportünizmin siyasal yöntemidir. Ve gerek dünya devrimci hareketinde, gerekse ülkemizde ilk defa yaşanmamaktadır. Ülkemiz Devrimci Hareketi, daha önce de gerek 1972 sonrasında, gerekse Devrimci Yol döneminde sağ ve "sol" oportünist anlayışların tasfiyeye yönelik saldırılarına hedef olmuş, güçten düşürülmüş, ancak her seferinde ayağa kalkmasını başarabilmiştir.

13 Eylül İnisyatifi ise yıllardır yaşadığımız partileşme sürecinin sabote edilmesine, bir tasfiye ve kendini tekrar sürecine dönüştürülmesine karşı alınmış devrimci bir tavidir. Bugün nedenleri ve kadro inisiyatifimiz yok sayılarak salt biçimsel "yargı"larla mahkum edilmek istenen müdahale, **üst üste gelen merkezi operasyonlardaki payıyla, bir çizgi haline getirilmeye çalışılan ideolojik-örgütsel tasfiyeciliğiyle, kadroları birer "memur" haline getiren kadro politikalarıyla, örgütlülüğü nicel ve nitel olarak yok oluşa sürükleyen politikaları ve pragmatizmiyle mücadele ve hareketimizde nitel bir sıçramanın engeli durumuna gelen benmerkezci bürokratik anlayışa karşı örgütlü bir tavır alır.**

13 Eylül İnisyatifi, tartışma ve çözüm yollarının tıkanıldığı bir noktada sürecin önünü açmaya yönelik bir zorunluluk olarak ortaya çıkmıştır. **Nedenleri benmerkezci bürokratik anlayışın tavır ve dayatmalarında yatmaktadır.**

Böyle bir inisiyatifin meşruluğu biçim ve "onay" tartışmalarında değil, hareket çıkarlarında aranmalıdır. Yaşanan süreç ve bugün ortaya çıkan manzara, sorunun biçim ve "onay" tartışmasının çok ötesinde, ideolojik-siyasal-örgütsel çizgimize yönelik tasfiyecilik çabaları ve buna karşı mücadelede yattığını bir kez daha göstermiştir.

(...)

Sağ oportünist tasfiyecilik ve Devrimci Çizgi

13 EYLÜL İNİSİYATİFİ VE İÇ DEVRİMİMİZ (2)

"Görev ve sorumluluklarını yerine getirmeyen, yetkilerini kendi çıkarları için kullanan, bu yetkileri suçlarını örtbas etmek için kalkan yapan, hareketin siyasi-ideolojik çizgisini, ilke ve kurallarını çiğneyen sorumlulara karşı tüm Devrimci Sol kadrolarının görevden alma, tutuklama ve ihanet gibi önemli durumlarda cezalandırma haklı ve yetkisi vardır. Dahası bunu yapmak, her Devrimci Sol kadrosunun savsaklayamayacağı ve yerine getirmediği takdirde hesabını vermek zorunda olduğu bir görevdir.

"Yetki ve sorumluluğu yaratan görevlerdir. Görevdeki başarıdır, ilke ve kurallara uygun bir denetime açık olmaktır. Görevler yapılmıyorsa ve yapılmayan görevler bir denetimsizlik çemberine alınmışsa, ortada meşru bir yetki ve sorumluluk da yoktur. Verilen yetki ve sorumluluk meşruiyetini kaybetmiştir. Bu noktada yetki de, sorumluluk da hareketin çıkarlarıyla ölçülür, bu çıkarların temsil edildiği yerde kendisini gösterir.

"Biz bir savaş örgütüüz. Kurmaylığımızla, önderliğimizle, savaşçılarımızla yukarıda izah edildiği biçimde görev ve sorumluluklarının bilincinde olmayan, yetki ve sorumluluklarını suçlarına kalkan yapan bir komutan, bir yönetici birlikte çalıştığı, savaştığı arkadaşları tarafından görevden alınabilir, dahası sorgulama-yargılama sürecine sokulabilir ve bu durum harekete somut delilleriyle rapor edilebilir. Buna hiç kimse itiraz edemez, çünkü bu bizim övündüğümüz, mücadele inancına, hareket ruhuna verdiğimiz değer ve önceliğin bir göstergesidir. Tavrımız kişilerin değil, hareketin, mücadelenin, örgütlenmenin kalıcılığına olan inancımızdan

kaynaklanır." (Örgüt İrademizle Kendimizi Yenilemeyi Başaracağız, s. 109-110)

13 Eylül İnisyatifi ile birlikte hareketimiz ciddi bir tarihsel-siyasal sınav süreci yaşamaktadır.

Daha bu yılın Mart ayında sorun şu şekilde konuluyordu:

"Önderliğin' ideolojik-örgütsel birliğimiz dahil her şeyin üzerinde mi olması, örgütsel yapımız içinde mi ifadelendirilmesi; böylesine benmerkezci bir anlayışın kendine güvensiz bir tarzda 'Ne yapalım, bu bizim gerçekliğimiz!' denilerek kabul mü edilmesi, güç, irade ve özgüvenimizle tüm sorunların aşılmaya mı çalışılması; bireysellik mi, kolektivizm mi; tasfiyecilik ve oportünizmin egemen kılınması mı, Marksizm-Leninizm ve devrimci çizgiye bağlı kalınması mı? İşte sorunun özü bu odaktadır." (Merkezi Yayın, sayı 8)

13 Eylül İnisyatifi ile birlikte ortaya çıkan sorunlarımız ekseninde bir kısım eski yol arkadaşımızda kendine, ideolojimize, kadrolara, örgütlü iradeye güvensizlik, düşünsel zayıflık ve felsefi idealizm ortaya çıkmıştır, "İdealizm" denilince kimse devrimin idealleri sanmasın. Bu öylesine felsefi bir sefilliktir ki, bütün bir sürecin, sorunlarımızın kişilere yönelik dedikodu ve spekülasyonlarla provoke edilmesine göz yumulması ve siyasal bilinç yitimi sürecidir.

(...)

Ortada gezen bu kadar yalan, beyin yıkama ve demagojiye ise en doğrusu Lenin'den bir alıntıyla cevap verelim:

"Ve demagoların işçi sınıfının en kötü düşmanları olduklarını yenilemekten hiçbir zaman geri durmayacağım. Elbette en kötüleridir çünkü onlar kitlenin en kötü içgüdülerini körüklerler, çünkü az gelişmiş işçiler için kimileyin içtenlikle, kendi dostları gibi ortaya çıkan bu düşmanları tanımak olanaksızdır. En kötüleridir, çünkü (...) bu dağınıklık ve dalgalanma döneminde hiçbir şey kitleyi aldatarak sürüklemekten daha kolay değildir, ona yanlışı daha sonra en acı deneyler anlatabilecektir." (Lenin, Ne Yapmalı, s. 114)

Evet, bütün bu yalan, spekülasyon, demagoji, tasfiyeciliğin doğal karakteri olan tartışmayı engelleme, kapatma çaba ve "karar"larıyla birleşince "en acı deneyler" bir bir yaşanmaya başlandı.

(...)

Sağ oportünist tasfiyecilik ve Devrimci Çizgi

13 EYLÜL İNİSİYATİFİ VE İÇ DEVRİMİMİZ (3)

"Marksist-Leninist bir hareket kendi zaaf ve eksikliklerini açıkça ortaya koyma ve onları dönüştürme çalışmalarında oportünizm ne der, örgüt dışına düşmüş inkarcılar ve tasfiyeciler ne der, düşman nasıl veryansın eder kaygılarıyla hareket edemez. Savaşın uzun yıllar süreceği, daha birçok inişli-çıkışlı, engebeli, sarp yollardan geçerek zafere erişeceği reddedemeyeceğimiz bir gerçektir. Biz bu zaferin sahipleri olmak istiyorsak, mücadelemizin bugünkü aşamasında içinde bulunduğumuz durumun objektif ve sübjektif nedenlerini tespit ederek mücadelenin daha üst boyutta sürdürülebilmesi için zaaflarımızın üzerine gitmeliyiz. Mantığımız hiçbir zaman olguları tek bir nedene bağlayarak açıklamak olamaz. Yaşam ve mücadele bir bütündür, olumsuzlukların nedenleri de yaşam ve mücadele içindeki çok yönlü çelişkilerin çatışması içinde oluşur. Eğer çelişkiler, olumsuzluklar gerçekçi bir şekilde ele alınmıyor, bilince çıkarılmıyor, aksine üstü örtülüyor ve gizleniyorsa, mücadele başka çelişkilerin, olumsuzlukların çözümlenmesiyle belli bir gelişime gösterebilir. Ancak sürece yön veren, olumsuzlukları doğuran çelişkiler çözülmedikçe nihai hedefe varmakta istenilen mesafe kat edilemeyecek, kısır bir döngüden kurtulunamayacaktır." (Örgüt İrademizle Kendimizi Yenilemeyi Başaracağız, s.17-18)

(...)

Lenin diyor ki; *"Bir siyasal partinin kendi yanılıguları karşısındaki tutumu, bu partinin ciddi olup olmadığını, kendi sınıfına karşı ve emekçi yığınlara karşı görevlerini yerine gerçekten getirip getirmediğini saptayabilmemiz için en önemli, en güvenilir ölçütlerden biridir. Yanılıgısını içtenlikle kabul etmek, nedenlerini arayıp bulmak, bu yanılıgulara yol açan koşulları tahlil etmek, yanılıgyı doğrutma yollarını dikkatle incelemek; ciddi bir partinin belirtileri bunlardır. Bu, ciddi bir parti için görevlerini yerine getirmek, sınıfı ve ardından da yığınları eğitmek ve bilinçlendirmek demektir."*

(...)

Yıllardır oligarşinin tüm terör yöntemlerine, işkence ve katliamlarına karşın devrimci mücadelemizi kesintisiz sürdürme başarısını göstermemize, adım adım, bin bir emek ve zorlukla gelişmemize rağmen, özellikle son bir-iki yıldır hareketimiz nitel dönüşüme uğrayamamanın sancılarını yaşamaktaydı. Giderek kökleşmeye, öncülükte umut olmaya başladığımız bir dönemde, bu büyük görevlerin altından kalkabilecek ve dönüşümümüzün önünde engel teşkil eden sorunlara kafa yoran, çözüm arayan bir yapının eksiklikleriyle karşı karşıya kaldık.

(...)

Partileşme sürecinin görev ve sorumlulukları, bu sürecin ilke ve kuralları bir kenara itilerek kadrolaşma-organlaşma yönünde ileri adımlar atılmadığı gibi, birliklerin yapılarında profesyonellikten, uzmanlaşma anlayışımızdan uzak, kısa vadeli bir düşünce adım adım pratiğe geçirilmeye çalışılıyordu. Kolektivizm ve organlaşmanın yerine ise tek bir iradenin oturtulması anlayışı örgüt merkezine egemen kılınmak isteniyordu. Şimdiye kadar savunduklarımızın inkarı olan bu anlayışın egemenliği hareketimizi şekilsiz, tek bir iradeye kayıtsız şartsız bağlı bir duruma sokmuştu. Özetle, yukarıdan aşağıya kolektif denetim oturtulamamış, "altın da üstü denetlemesi" güzel bir söz olarak kalmış, bunun örgütsel kanalları işletilmemiştir.

Kolektif üretim ve denetimden yoksun bu düşünce tarzından kaynaklanan kadro ve kitlelere güvensiz, benmerkezci, pragmatist, deneyci politikalar sonucu kadro ve kitle yapımızda kaygı verici boyutlara varan bir "erime" ve "dökülme" ortaya çıkmış, tüm ilke ve değerlerimizi yok sayan, hakaret, küfür, suçlama, yargılama ve ederek iş yaptırmayı benimseyen bu politikalar sonucu kadrolar dar pratikçi, kendine güvensiz, "suçlu", amir-memur ilişkisi içinde "iş bitiren insanlar" durumuna getirilmişti. Bu duruma neden olan anlayış ve

politikaların tartışma platformları ise tamamen ortadan kaldırılmıştı.

Devrimci ilkelerle bağdaşmayan, hesap ve denetimden yoksun keyfi bir yaşam tarzıyla küçük burjuva feodal yapılanmalarda rastlanabilecek taktik ve uygulamalarla hareketimizin önüne kendini merkez alan bir kişi fetişleştirilmesi dayatılmıştı. Bugün "**Yaşasın Önderimiz D. Karataş!**" diyen ve dedirten anlayış daha o zamandan kendini göstermişti.

Toparlarsak;

Örgütsel planda kolektivizmi ve profesyonelliği benimsemeyen, kadroların yetişmesini kolektif organlar içinde değil, bireysel sınırları içinde gören, çok yönlü gelişimi değil, bireysel yeteneği esas alan bir anlayışa tavır aldık. Önderliği bir kurum olarak anlayıp buna göre hareket etmek yerine kendisini tek kişilik "önderlik" olarak dayatan, örgütsel ilişkileri bu anlayışla kendisinde merkezleştirip günlük ilişki biçimine kadar tek bir kanalla kadroları yönlendirmeye kalkışan, bu ilişki biçimiyle aldığımız merkezi operasyonlarda büyük payı olduğunu düşündüğümüz bir anlayış, özellikle son bir-iki yıldır sistemli bir tasfiye politikasının uygulayıcısı olmuştur. Kısacası, Leninist örgüt anlayışıyla bağdaşmayan küçük burjuva sağ oportünist bir örgüt ve "önderlik" anlayışını hareketimize ikame etmeye çalışan tasfiyeciler bir zihniyete tavır almak bizim için zorunlu bir görev oldu.

1990-'91'deki mevcut birikim üzerine partiyi kurmayı hedeflemeyenler, kolektif organların oluşmadığı, var olanların dağıldığı, yitirdiklerimizin yeniden oluşturulmadığı, önder yoldaşlarımızın bir bir merkezi operasyonlarda yitirildiği koşullarda organsız, şekilsiz, denetimsiz bir "parti"yi hedefliyorlardı. Kendi ifadelerine göre, merkezi bir yapıda, askeri komite, güvenlik örgütü ve teknik organda, yayın, legal alan ve mali komite gibi yapılarda yer alabilecek nitelikte "insan yoktu".(!) Bir kendisi vardı "önderlik" olarak, partiyi oluşturacak diğer örgütlülükler fazla önemli değildi.(!) Öyleyse nasıl bir parti öngörülüyordu? Partinin örgütlülük açısından nitel bir sıçrama olması gerçeği nasıl bir gelişim ile karşılanacaktı? "Önderliğin sıçraması"yla mı avunacaktık? Bu organlar oluşturulmuyorsa, bu önderlik nasıl "öncülük edecekti"? Hareketimize dayatılmak istenen bu örgüt ve önderlik anlayışının niteliği neydi? Tüm bu soruların cevabı Leninist bir örgüt ya da parti ve M-L bir önderlik anlayışı olarak verilemeyeceğine göre, geriye sağ oportünist tasfiyecilik kalıyordu.

İdeolojik birlik konusundaki "**Bu süreci başlatanlar ve bunun politikasını oluşturanlar, oluşturulacak örgüt içinde yer alacak insanların niteliklerinin kendi ideolojik kavrayışlarına uygun olmasını isteme hakkına sahiptirler.**"

tespitleriyle bir yandan dünya görüşümüze ipotek koymaya kalkışan bu kafa yapısı, diğer taraftan ideolojik eğitime önem vermiyor, ulusal hareketin güç politikalarından etkileniyordu. Böylesi bir anlayış, dünya genelinde sosyalizmin uğradığı prestij kaybından da etkileniyor, politikalarını ve siyasal çalışma tarzını anlık, kısa vadeli gelişme ve ihtiyaçlara göre belirlemeye çalışıyordu.

Politikalarımız günü birlik gelişmelerle belirlenemez, strateji taktiğe kurban edilemezdi. Program ve strateji mücadelenin sağlıklı gelişimi ve geleceği demekti. Programsız, rekabetçi bir düşünce ve sürekli kısa vadeli ihtiyaçlara boğulan bir anlayışla hareketin gelişimi istikrarlı kılınmazdı.

Çalışma tarzında profesyonelliği çiğneyen, kavradığını sandığı yerde onu kadroların tek yanlı eğitimine indirgeyen bürokratik, sağ bir anlayışa, ilkesizliklere, kuralsızlıklara, keyfiyete tavır almak durumundaydık. Biz kolektif denetimden yoksun, kısa vadeli bakış açılarıyla hareket eden bir yapı olamazdık.

Yıllardır ülkemiz devriminin uzun sürecek silahlı bir halk savaşıyla başarıya ulaşacağını yazıyor, söylüyorduk. Örgüt anlayışımızdan çalışma tarzına kadar devrim anlayışımızın bir bütün olduğunu savunuyorduk. Bu doğrudu da. ***Yanlı olan, özellikle son birkaç yıldır geleceğe ve devrime yönelik kısa vadeli bir bakış açısının ürünü olarak örgüt anlayışı ve çalışma tarzında Marksist-Leninist bir örgüte uymayan ideolojik-siyasal tespitlerin, kolektivizmi tasfiye çabalarının, stratejinin günlük başarılarla kurban edilmesi girişimlerinin gündeme gelmesiydi.***

Yılların birikiminin, partileşme sürecinin sekteye uğratılması, geciktirilmesi, şu veya bu şekilde kadroların oyalanması, süreci sorgulamak isteyen insanların süreç dışına itilmek, tasfiye edilmek istenmesi, siyasi ve askeri liderliğin birliği ilkesinden uzak bir örgüt, önderlik anlayışı ve savaştı tanımlı, sağ kendiliğindenci, M-L çizgiden yoksun bir partinin dayatılmasıydı son süreçte karşılaştığımız durum. Geline aşamada "yeni bir DY" süreci yaşayamazdık.

Örgütsel alışkanlıklar, siyasi eğitim ve kültür yanıyla özellikle son yıllarda alt ilişkilerde okumayan, sorgulamayan, tartışmayan, aldığı ile yetinen, üst kademeleri kendi siyasal gelişimi ile zorlayıp hareket dinamizmini yükseltmekte ciddi bir işlev yüklenemeyen güdük bir kadro tipi hakim kılınmaya başlamış, yukarıdan aşağıya buna yol açan bir işleyiş hakim kılınmıştı. Bu ise hareketin geleceğini tehlikeye atarken saflarımızda bize ait olmayan bir kültürü geliştirdi. "Çok okuyup ne olacak, dünyada devrim

yapan hareketlerin kadro ve savaşçıları çok mu okumuş?..." "Bu işler uzun uzadıya tartişmakla olmaz mutfakta pişer."... vb.

Birincisi; bu anlayiş ideolojik-siyasal eğitimi kucumsuyordu. İkinclisi ise; dnyuda sosyalizme ynelik karşı-devrimci dalgadan şu veya bu düzeyde etkilenmiş, idealleri zayıflamıştı. İdeolojik-felsefi-siyasal bir derinlik ve geleceği goremeye yerine, "Çağımız imaj toplumlarını yarattı." diyor, her şeyini gúc olmaya hasrediyor, kısa vadeli hesapları plan-program ve stratejiye tercih ediyordu.

Bu şekilde uzun süreli silahlı bir savaşı yaratacak Marksist-Leninist bir yapının sadece geleceği değil, bugünü de tehlikeye sokularak, sorunu örgütsel disiplin ve çerçeve içinde tartişma, çözme istek ve çabası kendine, harekete ve ideolojimize güvensizlikle bütünleşen bir tahammülsüzlükle bastırılmak, tartişıp devrimci görüşleri savunmaya çalışanlar tasfiye edilmek istendi. Devrimci Hareket'in dinamizmi tasfiyeciliğin karşısına bu tarihsel-siyasal koşullarda, örgütsel tıkanıklığın bu aşamasında çıktı. Bu yanıyla 13 Eylül öncelikle doğru halkaları, örgütsel sorunlar ve tıkanıklıktan yola çıkarak yakalamaya çalışmış, zamanla sorunun tüm boyutlarıyla açığa çıkarılmasında önemli bir başlangıç noktası olmuştur.

"Neden" ve "Nasıl?" sorularının cevabını sürecin genel gelişimi içinde bir kez daha vermek gerekirse, örgütsel denetimin yeterince işletilmediği, yukarıda ortaya çıkan hata ve zaafaların üzerine yeterince gidilmediği, bu konuda kısa vadeli düşünöldüğü, harekete verilen zararın görölmediği şu veya bu düzeyde kendini gösteren anlayiş giderek bir eğilime dönuşmüş, özellikle 13 Eylül sonrası tartişmalarda ve bugünkü olgunlaşmasıyla bürokratik, benmerkezci, sağ ve hantal bir örgüt anlayişını hareketimize dayatmak istemiştir.

Benimsediği bu çizgiyi Devrimci Hareket'e kabul ettirme çabasını sürdüren tasfiyeci anlayiş, yakın zamana kadar karakteri gereği bu çabasını alttan alta sürdürmüştür.

(...)

Bir örgütte bir iç devrim ne zaman zorunlu hale gelir?

Birincisi ve temel olarak; örgütsel işleyişte hata, zaaf ve kuralsızlıkların alabildiğine yoğunlaştığı, bunların günlük eleştiri-özeleştiri mekanizmasında çözülemediği ya da böyle bir mekanizmanın işletilmediği, ortadan kaldırıldığı, mevcut işleyişin var olan ilişkileri, bir bütün olarak Devrimci Hareket'i artık geliştiremediği, tersine geriletteği ve geleceğini tehlikeye düşürdüğü koşullarda...

İkincisi; devrimci kültür ve örgüt alışkanlıklarının özellikle yukarıdan aşağıya örgütsel işleyişteki hata, zaaf ve kuralsızlıklarla çığnemesi, içten içe kemirilmesi, yer yer bozulmaya, çürümeye yüz tutması ve ideallerden, nihai amaçtan giderek uzaklaşılması halinde...

Üçüncüsü ise; yukarıdaki her iki olumsuz gelişmeye karşı gerekli tavrın alınmayıp giderek kangrenleşen olumsuzluklar örgütsel-siyasal bir yenilgiye, uç noktada ideolojik bir tasfiye ya da kargaşaya yol açtığı zaman..

Hareketimiz gerek örgütsel işleyişte ortaya çıkan zaaf ve kuralsızlıklar nedeniyle, gerekse bunların Marksizm-Leninizm'e inanan devrimci bir örgüte ait olmayan denetimden hoşlanmama, subjektivizm, kadroları aşağılama gibi alışkanlıklara yol açması yanı sıra bir uçurumun kenarına getirilmiş, ideolojik-örgütsel tasfiye çabası ile karşı karşıya kalmıştır. Eğer bu tasfiye çabasına bugün daha fazla göz yumulmuyorsa, bunun nedeni eksikleriyle-sevaplarıyla 13 Eylül İnsiyatifi'dir.

(...)

Kendilerine ve ideolojilerine güvenemeyenler, yeterli öngörüye, sinirsel sağlamlığa sahip olamayanlar elbette ki böyle bir devrimin yükünü kaldırmakta zorlanacaklar, hiç istemesek de yıpranacaklardır.

Bugün "**Başka bir yol yok muydu?**" sorusu bir yanı sıra 13 Eylül öncesinde kalmıştır. Gelecek açısından ise Marksist-Leninistler şüphesiz bu sorunun cevabına da kafa yoracaklardır. Ancak sadece sonuçtan bakılarak yapılan değerlendirmeler tarihe yapılan bir haksızlık olabileceği gibi, biriken ve ortaya dökülen bunca sorunun çözüm platformu kendi gerçekliğimiz dışında aranamaz.

Gelinen aşamada, önümüzdeki biriken sorunları aşabilmemizin biricik yolu hareketimizde yukarıdan aşağıya tüm yönetici, kadro, sempatan, ilişki ve işleyişimizde bir iç devrim süreci yaşanmasıdır. Çünkü yaşadıklarımız, aynı sürecin içinden çıkmamız, bugünkü tıkanıklıkta pay sahibi olmamız, kolektif olamayan alışkanlıklarımızı, örgütsel işleyiş ve ilişkilere sığdırılamayan keyfiyeti, gelişmeler karşısında atıllığı, yer yer düşünce-sorgulama tembelliğini aşmamızı, ***örgütlü devrimci bir hareket olmamızın*** gereklerini mutlaka iyi bir şekilde yerine getirmemizi gerekli ve zorunlu kılmaktadır.

Bunun ilk koşulu bugün hareketimizin ilişkilerine sahip çıkmak için yoğun bir faaliyetliliğin gerekliliği olmasına karşın, bu görevin kendimizi, hareketimizi yenileyen, örgütsel ve kültürel bir dönüşümü içeren-öngören bir tarzda ele alınması zorunluluğu ortadadır.

Bu zorunlu görev gelişmemizin önünü açacak, dinamizmimizi bileyecektir. Her yeni atılımın bir yeni aşamada kendi sorunlarını da beraberinde getireceği bilinmesine karşın, safralarımızı döküp gelişebilmenin, Devrimci Hareket'in güçlenmesinin devrimci bir siyasal tutarlılıkla geçtiği aşıkardır.

Sorunun en önemli halkalarından biri örgütsel kolektivizmdir. "Birey mi kolektif insan mı?" sorusunun cevabı nedir? Bizim cevabımız devrimci bir örgütlenmede gönüllü birliğin zemini olan kolektivizmdir. Sosyalist nitelikte bir üretime, yaratıcılığa, eğitim ve denetime tekabül eden kolektif çalışma tarzını ilke olarak her türlü bireysel meziyetten üstün tutuyoruz. ***Her insanımızın kendini kolektife sunmasıyla ve yaratıcılığımız, paylaşma sevincimiz bu ilişkilerle harmanlaştıkça gönüllülük ve yaratıcılık en üst düzeyde ortaya çıkacaktır.*** Kolektivizm bir örgütte kolektif organlarda somutlanmak, hareketin geleceği adım adım bireylerin yazgılarından kurtulmak zorundadır. ***Bu gelişme rotası bugünden önümüzdeki süreçte önümüze koyduğumuz en ciddi görevlerden biridir.***

Bir yapının kolektif hareket etmesi bir yanıyla paylaşmanın gönüllüce seçilmesiyle olduğu gibi, örgütlülük bazında ancak ilke ve kurullarla sürekli, istikrarlı kılınabilir. Bu ilke ve kurullar örgütlülüğün öncelikle genel hedeflerine ve buna bağlı olarak o günkü gelişim aşamasına, koşullara, ihtiyaçlara bağlı olarak belirlenir, hareketin sağlıklı gelişimine hizmet eder. Sadece "hizmet" yanıyla da ilke ve kurullarımız, en önemlisi ideallerimiz de içerilmiştir.

Bu ilke ve kurullar açık ve anlaşılır bir şekilde bağlayıcı olmak, gönüllü bir şekilde kolektif bir yapıya tabi olan insanlara yükümlülük getirmek durumundadır. ***Bu yanıyla tüzük, rapor, tartışma gibi yazılı bağıt, ilişki ve örgütsel kanallar "bürokrasi" olarak algılanamaz*** ya da tersine, abartılı bir yaklaşımla karikatürleştirilemezler. Örgüt disiplini, örgüt yaşamının bir bütünü olmakla birlikte bu türden bağlayıcı ilke ve kurullar üzerinde açıklığa kavuşur, alt kademelerde de benimsenir. Ancak özellikle bu işleyişe uymak durumunda olanlar bizzat en önde yürüyenlerdir. Çünkü disiplin bilinçli insan için gönüllü bir zorunluluktur.

"Altın üstü denetlemesi" de ancak böylelikle şekilsel bir ifade olmaktan çıkar, örgütsel bir gerekliliği karşılayacak tarzda tüzük, rapor, toplantı ve tartışmalarla canlı bir niteliğe kavuşur. Bu işleyiş hareketin her kademesinde uygulanmalı, benimsenmeli ve denetlenmelidir ki, karşılaştığımız sorumsuzluk, düşünce tembelliği ve bahanecilik etkisiz kılınabilsin. Çünkü sorumsuzluk, düşünce tembelliği, bahanecilik, vb; bunlar sonuçtur. Sorun

bunlara yol açan anlayış ve ilişkilerde yatmaktadır. Hareketi gerçek anlamda sahiplenmek budur. İlkesizlik, kuralsızlık, faydacılık ise Devrimci Hareket'i, yarattığı değer ve gelenekleri içten içe kemirir, geriye daha çok görüntüsel ve kof bir "disiplin" ile liberalizm ya da tam tersine tahammülsüzlük ve tepkisellikle her aklına estikçe verilen cezalarla işlevsizleştirilmiş insanlar kalır. Tahribat çok yönlü olur.

Plan-program, stratejimize uygun düşen bir pratiğin ve örgütlülüğün oluşturulması, Devrimci Hareket'in Marksizm-Leninizm kılavuzluğunda sınıfsız toplum davasında yenilmez kılınması da, eleştirdiğimiz bu anlayışın alternatifini hayata geçirmekten geçer. Deneyciliği, sadece günün ihtiyaçlarıyla hareket eden faydacılığı, günübirlikçiliği aşmamızda ilkeli ve tutarlı bir hareket tarzının önemli bir rolü olacaktır. Böylelikle nihai hedefimize dair görevler daha bilinçlice algılanacak, yılların emeği, günlük koşturmaca ve hayhuyla heba edilmeyecek, yarattığımız birikim nitel düzeyde örgütsel atılımlara, bağımsızlık, demokrasi ve sosyalizm mücadelemize hizmet edecektir.

Sağ oportünizmin, mücadelenin ancak siyasal öngörü ve emekle aşabileceğimiz zorlu gerçekleri karşısındaki genel siyasal eğilimi abartı, yalan ve kestirmecilik olmuştur. Kendisine güvenen, yaşamın ve mücadelenin iç dengesini, gelişimini gözeten bir devrimci hareketin bunlara, dolaylı ya da dolaysız bir şekilde kadro ve kitlelere yalan ve abartılı bir tablo sunmaya ihtiyacı yoktur. Bunlar çürümenin belirtisi olup ilke, ideal ve örgütsel değerlerimize yabancılaşmaya neden olurlar.

Siyasi eğitime her zamankinden daha fazla önem vermek zorundayız. Biz siyasal eğitimi entelektüel gevezelik olarak kavrayan bir hareket olmadık ve hiçbir zaman da olmayacağız. Pratikten kopuk bir siyasal eğitim olamayacağı gibi, aslolan kişilerin tek tek eğitimi değil, örgütlü bir eğitim politikasını kalıcılaştırmaktır. ***Kadrolaşmanın temeli siyasi eğitimidir.*** Eğitim kısa, uzun ve orta vadeli olmak üzere bütün bir süreci kapsar. Günümüzde sosyalizmin en önemli sorunlarından biri "yeni insan"ın yaratılması sorunudur. Bu, uzun ve meşakkatli bir süreçtir. Dönüşüm, sabır, emek ve birikimle olur. Kendine, yoldaşlarına ve hareketine güvenle olur. Burada güven, özünde "***hareket***" olmanın bilincidir. "***Hareket nedir?***" Hareket kimsenin sultanı, statükosu değildir. ***Devrimci Hareket, nihai amaçlarımıza uygun tarzda örgütlenen, devrimci bir programa ve bu amacımıza ulaşmak için devrimci bir stratejiye, koşullara göre biçimlenen, plan ve taktikler üretebilen, gönüllü, ilkeli, disiplinli, kurallı ama hayatın içinde canlı bir toplumsal üretim, değişim ve dönüşüm birimidir.***

Siyasal eğitimin önemi burada bir kez daha ortaya çıkıyor. Okuyan, tartışan, sorgulayan, yaşama ve mücadeleye inisiyatif koyabilen, sabırlı ve emektar kadro tipi ancak canlı bir tartışma ve örgütlü-siyasal üretim içinden çıkabilir. Devrimci saflarda biriken zaaf ve safraları atmanın yolu, kanalları buradan geçmektedir. İdeolojide sağlamlık, örgütsel işleyiş, devrimci bir savaş kültürü, kendisine karşı barışık kadrolar böylelikle sağlanabilir. Siyasi olarak duyarlı, politik olarak üretken, hareketin geleceğini omuzlayan kadro tipi ancak bu şekilde yaratabilir. Devrimci olmayan bir yaklaşımla seçilen tumturaklı sözler ve hamasi bir üslup ise bizleri bir yere götüremez. Tersine, "azametli" bir görünüm altında içe kapanmayı, safraları atacak kanalları oluşturmamayı, çürümeyi, örgüt ve kadro tipi olarak güdük kalmayı beraberinde getirir.

Eğitim çok yönlü olmak durumundadır. Bununla birlikte, profesyonellik ve uzmanlaşma Leninist örgüt gerçeğinin en önemli unsurlarındandır. Bir alanda uzmanlaşma ya da bir yeraltı örgütünün özelliklerini içselleştirme özellikle siyasi eğitim ve konsantrasyon gerektirir. Devrimci Hareket bu noktada günün ihtiyaçlarıyla mücadelenin geleceğini bir bütün olarak ele almak, kadro yetişmesine her dönem özel bir önem vermek zorundadır. Ve şurası unutulmamalıdır ki, eğer bir savaşta uzun soluklu bir örgütlülük, kadro ve yöneticiler olmak isteniyorsa, devrimci bir aydın gibi eğitime önem vermek, bunu örgütlü pratikle birlikte yürütmek durumundayız. ***Her aydın bir profesyonel devrimcinin meziyetlerine sahip olmayabilir. Ancak her yönetici kadro devrimin bir aydını kadar siyasal birikime sahip olmayı hedeflemelidir.***

Eleştiri-özeleştiri örgüt içi bir "***silah***" ya da yaptırım aracı değildir. Böyle olduğunda devrimci niteliğini yitirmesi kaçınılmaz olur. ***Eleştiri, muhatabına değişme-dönüşme olanağını yaratmak, ona önem vermektir.*** Sübjektivizm ve tepkisellik ya da liberalizm ve sekterizm eleştirinin devrimci barutunu bitiren en tehlikeli hastalıklardır. ***Özeleştiri, kendimizi yenilemenin, hareketle birlikte yenilenmenin aracıdır. Zorunluluk yanı gönüllülüğten ayrı ele alınamaz. Özellikle "Önder kadroların yenilenmesi için zorunlu ön koşul, üstten ve alttan kararlı özeleştirimdir."*** (3. Enternasyonalde Örgütlenme Sorunu, s.21. Dönüşüm Yayınları)

Yaşadığımız son süreçte eleştiri-özeleştiri mekanizmasının tasfiyecilerce yozlaştırılarak, tamamen amacından uzaklaştırıldığına tanık olduk. Leninist bir örgüt kültüründe bir yere oturtulamayan bir tarzda özeleştirilerin yayınlanması, dizginsiz bir "teşhir"(!) faaliyetine dönüşürken, aynı zamanda diğer insanlara yönelik baskı amacını da taşıdı. "Benden olmayanların

özeleştirilerini yayınlar, küçük düşürürüm.", "Siyasal yaşamını bitiririm." gibi devrimci olmayan ve burjuva politikacılığından ödünç alınmış bu yöntemlerle Devrimci Hareket'in yenilenemeyeceği, eleştiri-özeleştirinin gerçek amacına ulaşamayacağı gün gibi açıktır. Devrimci eleştiri-özeleştirisi bu şekilde yozlaştırılmamalı, işlevini yitirmemelidir.

Bir savaş örgütünün kurmaylığı ülke içinde olmak durumundadır. Özgün ve geçici süreçlere dair alınan önlemler bu gerçeği değiştirmez. Mücadelenin önümüze koyduğu sorunları, çelişkileri çözebilmeyen yegane platformu ülkedir. Örgüt merkezi yurtdışına taşınmaz. Aksi takdirde, örgüt ve ülke gerçeğine yukarıdan aşağıya yabancılaşma kaçınılmaz olur.

Bizim iç devrimimizin başlıca köşe taşları bunlar olacak, dönüşüm yukarıdan aşağıya ve aşağıdan yukarı bütün yönetici, kadro, savaşçı ve sempatanlarımız nezdinde yazıp savunduğumuz doğru, devrimci görüşlerimize tutarlı bir hareket tarzı ve devrimci içtenliğimizle sağlanacaktır. Her şeyden önce, ideolojik-siyasal netlik yeniden sağlanacaktır. Bu "örgütsel ve kültürel devrim" elbette ki bir anda olup bitecek değildir. Örgütsel yanı, aldığımız örgütsel yaraların sarılması yanıyla kadroların bir araya gelmesinde ve ileriye dönük alınan bağlayıcı kararların yaşatılmasında, yaşam ve mücadelenin içinde tekrar canlılık kazandırılmasında somutlanırken, kültürel yanı bir bütün olarak kazanmamız gereken örgüt alışkanlıkları nedeniyle daha uzun bir sürece yayılacaktır.

Uzun sayılabilecek, zorlu bir süreçten geçerken geriye dönüp bakmamak, zorluklarda karamsarlığa düşmemek, tereddüt geçirmemek ancak kararlı bir devrimci inanca, "Devrimci mücadele varsa dönüşüm tüm sancılara rağmen gerçekleşecektir." öngörüsüne, zorlukları, sıkıntıları hesap eden, ayakları yere basan, ancak umudu yitirmenin geleceği de yitirmek olduğunu çok iyi bilen devrimci bir iyimserliğe bağlıdır.

Son olarak diyoruz ki, bilimsel devrimci öngörü varsa, kararlılık varsa, sınırlarımız bunca sarsıntıya dayanıyor ve Devrimci Hareket'e, devrime ve ideallerimize yüksek bir sorumluluk ve ahlak anlayışıyla bağlanmışsak, uzun solukluysak eğer, nice çabanın, örgütlü toplumsal emeğin dönüştüremeyeceği hiçbir güç yoktur.

Yarınımız sosyalizme inanan, yeni insan mücadelesinde emeğini, canını, kanını esirgemeyenlerin ellerindedir.

Yarınımız Marksizm-Leninizm'i, sosyalist değer ve gelenekleri, Leninist örgüt anlayışını tüm saldırılara karşı savunan ve yaşatanların omuzlarındadır.

Gelecek; Devrimci Harekete devrimci bir sorumlulukla sahip çıkanların, tüm ilişki ve olanaklarımızı toparlamak için gece gündüz koşturanların; gelecek, örgütüyle, yoldaşlarıyla birlikte kendini yeniden yaratanlarındır.

HAKLIYIZ KAZANACAĞIZ!

YAKIN TARİHE IŞIK TUTARKEN 1989 TARTIŞMALARI

*Not: Temmuz 1993'de yayınlanan ilişikteki yazı "1989 Tartışma Tutanakları"ndan alınmıştır. Bu yazıyla, **Devrimci Hareket'in sorunlarının ele alınmasında küçük burjuva yönetim anlayışıyla kolektif (devrimci) düşüncenin 1989'da cezaevlerinde nasıl karşı karşıya geldiği ifade edilerek, yaşadığımız sürecin, olumsuzlukların nedenlerine, öncellerine dikkat çekilmek istenmiştir.***

Bugün bu yazıyı yeniden yayınlarken, şunları da eklemeyi gerekli görüyoruz:

1989 tartışmalarında kolektif düşünceyi savunan yoldaşlarımızın bu tartışmayı olgunlaşmış, iç bütünlüğü sağlanmış tutarlı bir anlayış düzeyinde yürütemedikleri, tasfiyeci küçük burjuva anlayış karşısında doğru bir halkayı yakalamakla birlikte pek çok örnekte yeterli tavır konulamadığı, geri adım atıldığı, savunulan doğru tavır ve düşüncelerin tartışmaya katılan -katılması "uygun" görülen- diğer kadrolarca sahiplenilmediği, genelde ise kadrolar açısından ideolojik-siyasal bir sahiplenme yerine küçük burjuva bir önderlik anlayışı ve yönetim tarzı karşısında edilgen, sessiz ve tavırsız kalındığı, bütün bunların tartışma tutanaklarında çok daha açık ve çarpıcı şekilde görüldüğü bilinmelidir.

(...)

1989 tartışmalarının özü işleyiş üzerinedir. "Cezaevinde sorumluluk yürüten üç kişilik bir yapıda karar açısından etkin olan, ancak kendi düşüncesini dayatan tek bir kişinin belirleyiciliği mi, bu yapının kolektif bir

tarzda işleme mi?" tartışmasının öncesi de olmakla beraber sorunun ana halkası burasıdır.

Tartışmalar kişiler arasında geçmekle birlikte gelinen aşamada kolektivizm, işleyiş, karar alma sürecine dair anlayışlar üzerinedir.

Bu nedenle, tartışmalarda gerek Bedri ve Sinan yoldaşlar, gerekse D.Karataş kendilerinden öte, birer anlayışı temsil etmişlerdir.

Cezaevinde oluşturulan üç kişilik bir yapıda karşılıklı eleştiriler olmuştur. Bedri Yağan ve Sinan Kukul yoldaşların D. Karataş'a, D. Karataş'ın ise onlara yönelik eleştirileri vardır.

1989 başına gelindiğinde, artık tartışmalar tam anlamıyla içinden çıkılmaz hale gelmiş, D. Karataş ile Bedri ve Sinan yoldaşlar arasındaki ilişki bir platform ilişkisinden çıkıp eleştiri-suçlama ilişkisine dönüşmüştür. Her konuşmada aynı konular tartışılmakta, aynı eleştiriler tekrarlanmaktadır. Artık çözümsüzlüğün ortaya çıktığı, çözümün başka platformlarda aranması gerektiği noktada D. Karataş, hareketin görüş ve onayını almaya ihtiyaç hissetmeden, Sinan yoldaşı kendi tasarrufuyla cezalandırma kararı almıştır.

Burada izlenen yol-yöntem ve anlayış çarpıcıdır. Bugünkü anlayışın ipuçlarını vermektedir.

Sorunun çıkış biçimi; üçlü yapıya rağmen ve D. Karataş tarafından dayatılan bir uygulamaya yine Bedri ve Sinan yoldaşların katılmamalarına karşın tek başına alınan bir kararın pratiğe konulmasında "görevlendirilen" Sinan yoldaşın D. Karataş'a göre "kararı benimsemekten uzak bir tavır içine girmesi"dir.

D. Karataş bunun üzerine Sinan yoldaşı cezalandırma kararı alarak Bedri yoldaşı da buna ortak etmek istemektedir.

Bugün tasfiyeciliğin liderliğine soyunan D. Karataş'ın Sinan Kukul hakkında aldığı ve Bedri yoldaşı da ortak etmeye çalıştığı "eleştiri"(!) ve karar özetle şöyledir:

"DS hareketini ve misyonunu kavramamıştır. Dernekçi kafasına sahiptir, düşünce ve yorumları gündüktür. Sağ-statüokocu, uzlaşmacı bir çizgiye sahiptir, panikçidir.

"Önderlik niteliklerine sahip değildir. İnanç zayıflığı içindedir. Kendisiyle hesaplaşmıyor, liberaldir. Oportünizme ve düşmana karşı kini zayıftır, demokratça tavırlar içindedir.

"Popülisttir, bilgi pazarlamayı sever. Düşünmeden konuşur, özeleştiri yapmaktan kaçınır, gerekçesizdir. Yapılan işleri küçümser ama yetenekleri ve

kapasitesi sınırlıdır. Tatminsiz bir kişiliğe sahiptir, herkese hoş ve sempatik görünmek ister.

"Devrimci yaşam tarzını özümsememiştir, bundan uzaktır. Disiplin ve denetimden sıkılır, özerk yaşama isteği güçlüdür. Vefa, yoldaşlık, duygu bazındaki ilişkilerden yoksundur, pragmatiktir. DS ruhundan yoksundur. DS düşüncesini başka düşünceyle değiştirmek ister, kendi yerini ve haddini bilmez.

"Örgütlenmeyi mekanik olarak kavrar, bu kavrayış işine gelir. Tasfiye fobisine kapılmıştır, vb..."

Hakkında bu gerekçeler sayılan Sinan'la ilgili sonuçta söylenen şunlardır:

"Gelinen noktada ...arkadaşın tavırları sıradan hatalar olmaktan çıkmış ve suç halini almıştır..."

"Tüm bu nedenlerle ve tüm gelişimi, niteliği ve son durumu göz önüne alınarak, 2 ay süreyle konumundan ve görevlerinden alınarak bu süre içinde kendi iç hesaplaşmasını yapması ve kendisini yenilemesi için zaman verilecektir." (Kararın tarihi 18.2.1989)

İfadelerden, yakıştırmalardan da anlaşılacağı gibi, karar tam bir sübjektivizm örneği oluşturmaktadır. D. Karataş bununla da yetinmemiş, karara B. Yağan'ı ortak etmeye çalışmıştır:

"Bedri'ye şu platformu teklif etmişimdir: 'Sinan'ın geldiği nokta suç noktasıdır, suç işlemiştir, bunu yargulamalıyız.' demişimdir, bunu reddetmiştir. 'Hayır, bu sürece ben katılmam, "demiştir. O noktada ben kararı yalnız başıma alma noktasında kalmışım. Bana göre bu da suçtur. Eğer bir platform adamı olmak iddiası varsa, burada tercih edilmesi gereken harekettir, hareketin kararıdır." (D. Karataş, 1989 Tartışma Tutanakları, s.30-31)

Evet, söz ve iddia büyüktür: "Tercih edilmesi gereken harekettir, hareketin kararıdır." Peki, hareket kimdir, hareketin kararı nedir? Bu sorunun cevabı D.Karataş'a göre kendisidir.

Bir örgütsel yapı ya da birimde bir tartışma tıkandığı zaman çözüm nerede aranmalıdır? Yine örgüt işlerliğinde, daha üst bir işleyişte aranması gerekir. Oysa D. Karataş farklı bir yol izliyor.

Bedri yoldaş Sinan'ın cezalandırılmasına katılmadığı ve gerek Sinan, gerek Bedri bu ceza kararının dışarıya kadrolara açılmasını istedikleri için ayrı bir tartışma başlar. D. Karataş başta karşı çıkar, ancak daha sonra

kendisinin belirlediği kadrolarla toplantı yapılması kararlaştırılır. Oysa o bunu bile hazmedememiştir.

Kadro toplantısı kararının alınmasından bir gün sonra yine kendi başına bir karar alır. Bu kez de Bedri yoldaşa o güne değin gündeme getirmedeği eleştirileri sıralayarak görevlerinin sınırlandırıldığını açıklar. İzlediği yol kendisini her eleştireni bastırmaktır.

Bedri yoldaş hakkında aldığı karar özetle şöyledir:

"Özerk eğilimleri güçlüdür, inisiyatif kullanmayı sever, kendisine verilen değeri suistimal etmektedir. M-L analiz yetisi yoktur. Psikolojik, demagojik yorumlar yapar, statükocu yaşam tarzını sever. Kişisel ilişkileri örgütsel ilişkilere tercih eder. Günlük yaşamda savruk, çevresine saygılı değil. Feodal, delikanlı öğeleri güçlüdür, küçük burjuva gururunun yansımalarıdır. Kendisini abartmakta ve sorumlularına saygısızlık yapmaktadır. Popülisttir, kendi haşaratlı kafa yapısını başkalarına mal eder, sübjektivizmi alışkanlık halindedir. Popülizmi orta yolculuğu ve hareket insanlarını savunmamayı doğuruyor. Şamatacıdır, zaaflarını gizleme aracı olarak kullanır, örgütlü hareket etme alışkanlığı zayıf "Ben yapmam." diyebilir. Eleştirileri karşı-eleştirilerle yanıtlar. Temsilciliği kendi popülizmine araç olarak kullanmıştır. Kendi bulunduğu yerde kimseyi konuşurmaz. S.'yi terslemiştir, sonra beni terslemeye başladı.

"İlkesizdir;

"Şüphedir;

"Pragmatiktir;

"İhtirastır;

"Disiplin ve denetimden hoşlanmaz;

"Tasfiye fobisine kapılmıştır;

"İnsan ve siyasal ilişkilerde hata yapıldı.' diyerek yeni süreç başlatmak istiyor;

"Beni önünde engel görüyor;

"Geleceği görmekten uzak;

"Sinan ile ortak karar alıp suç işlemiştir;

"Meraklıdır;

"Şov yapmayı sever;

"Dostlukları suistimal eder;

"Hizipçilik potansiyeli taşır, son dönemde Sinan'ı yönlendiriyor vb...

"Şimdiye kadar bir kısım zaaflarını fazla önemsemedim ama gelinen noktada artık taraf tutuyor ve hizipçiliği açık haliyle görülüyor..."

"Tüm bu nedenlerden dolayı, geçmişe kıyasla inisiyatifinin daraltulmasına ve sıkı denetim altında tutulmasına ve her şeyi bilmemesi gerektiği kararına varıldı." (Kararın tarihi 21.2.1989) (*)

İşte subjektivizmin, yoldaşlık ilişkilerinden nasibini alamamanın, "haşaratlı kafa"nın bizzat kendisinin, tepkiselliğin, örgütsel işleyiş yerine keyfiyetin en uç örnekleri bunlardır.

D. Karataş'ın hareketi kendi keyfi kararlarıyla yönetme istemi Sinan yoldaşın ifadelerinde daha anlamlıdır:

"D. her şeyi kendi merkezinde düşünüyor ve değerlendiriyor. Yani genelde davranışlarını ve yöntemlerini belirleyen ana nokta bu. Karşısındakinin o andaki düşüncesi, yaklaşımı onu pek enterese etmiyor." (1989 Tartışma Tutanakları, s.20) (abç)

Benzer tanımlamaları Bedri yoldaş da yapıyor:

"D. şunu söylüyor: 'Ben böyle diyorum, böyle olacaksınız.'" (age, s.41) (abç)

"D. bütün hareketlerinde 'benim', 'doğru benim' (...)" (age, s.48) (abç)

Kararın nasıl alındığı noktasında durmamız, bu anlayışı irdelememiz gerekiyor. Her şeyi kendisiyle açıklamaya çalışsan, "ben"den başka söz edilmeyen şu satırlar Marksist-Leninist bir örgüt ve kolektivizm açısından ibret vericidir. Kararın alınışını ve altındaki mantığı D. Karataş şöyle aktarıyor:

"Bu kararı sen aldın. Evet, **ben** aldım. Yalnız, tek başıma bu kararı **ben** aldım. **Ben** bu kararı yalnız başıma alamayacak mıydım? **Ben** böyle bir kararı almaya kendimi hak sahibi görüyorum; dün de, bugün de... Eğer **ben** böyle bir karar almaya hak sahibi değilsem, **ben** hayatlarınız üzerinde dahi yüzlerce kararı aldım. Hala da alıyorum. Onları ne parmak hesabıyla aldık, ne de bir P.G.'nin, H.S.'nin kararıyla aldık. Ne de bir başkasının kararıyla aldık. Bunları **ben** aldım. Bunu ne türlü adlandırabilirseniz adlandırın. Ama bizim gelişimimiz budur ve **bana** göre de bu gelişim daha uzun bir süre sürecektir." Ben, ben, ben ve yine ben... "Biz" ve "örgüt" yok!..

(*) D. Karataş'ın Bedri yoldaşa ilk yazdığı ve toplantıda okuduğu yazıda yaptığı nitelermelerde bu denli suçlama yoktur. Daha sonra tartışma kasetinin deşifasyonu sırasında D. Karataş tarafından yazılı ekler yapılmıştır. Bu da zaafli bir örgüt ahlakıdır.

Görüldüğü gibi her şeyi kendisi yapmıştır; karar almıştır, uygulamıştır. Kendisi dışında bu örgütlenmede kimse yoktur, var olanlar da etkisi ve gücü olmayan, sadece ismi olan kişilerdir. Geçmişte de bu böyledir, bugün de böyledir ve gelecekte de uzun süre bu böyle devam edecektir. Onca yazılan ve söylenenlere karşın, D. Karataş "Hepsi hikaye, ben ne dersem o olmuştur ve bundan sonra da öyle olacaktır." diyor. Ve ekliyor: "Bunu nasıl adlandırırsanız adlandırın, benim için hiçbir önemi yoktur. Bizim gelişimimiz, gerçekliğimiz budur." diyor.

Ve çaresizlik havasıyla tartışıcı olunamamış, özünde sessiz kalınmıştır. Burada tartışmaya katılan kadroların tavrı kendilerini, "kadro" vasıflarını yadsıyan bir durumdadır. Tartışmayan, sorgulamayan güdük kadro tipidir.

Buna karşın, göreceli olarak örgütsel işleyişi yakalayanlardan biri de İbrahim Erdoğan yoldaş olmuş, Sinan yoldaşa D. Karataş'ın kendi inisiyatifiyle verdiği karara yönelik olarak "**... Karar alma konusunda üçlü yapı karar verebilmeliydi. Tek karar çıkmamalıydı.**" demiştir.

D. Karataş'ın tüm tartışmayı benzeri dayatmalarla sürdürdüğü koşullarda insanlar tartışarak doğru düşünceyi yakalamak yerine bu çarpıklığa sessiz kalmışlardır.

Hayır, bizim gerçekliğimiz bu olamaz. Bizim gerçekliğimiz kolektivizm, komiteler, organlar olmalıdır. D. Karataş için ise bunlar kendi dışındakiler için geçerlidir, kendisinin böyle bir sorunu olamaz, olmayacaktır. O zaman yazıp çizdiklerimizde, söylediklerimizde, talimatlarımızda ifadesini bulan Devrimci Hareket'in gerçeğiyle D. Karataş'ın gerçeği arasında bir çelişki kaçınılmaz oluyor.

D. Karataş, kendi ifadesiyle "Ben 15 yıldan beri böyleyim, alıacaksınız artık." diyor.

Devrimci bir harekette mücadelenin gelişimi ve seviyesine bağlı olarak oluşan gelenekler, uygulamalar yazıya dökülür, kesin bağlayıcılık kazanır. 13 Eylül öncesi de adına "tüzük" denmese de belirli bir mücadele deneyinin üzerine oturmuş, "işleyiş kuralları" dediğimiz bazı düzenlemelere sahiptik.

Ancak bu düzenlemelere göre de örgütsel işleyişimiz içinde hiçbir birim kendi içinde veya bağlı çalışan insanlar hakkında, merkezin onayı olmadan ya da tek kişiyle "Ben karar verdim, olacak." şeklinde bir karar veremez. Bir tek D. Karataş kendisini muaf tutmaya çalışıyor ki, dışarıya hiç bildirmeden, sormadan, üçlü bir yapı içinde kişisel tasarrufunu kullanıp iki kişiye ceza veriyor. Peki, çok mu acil, savaş anı mı, "olmazsa olmaz" diyebileceğimiz koşullar mı yaşanıyor? Hayır. Bu durumda onun alabileceği

hatalı bir karar daha başlangıç sürecinde nasıl önlenecek? Bugünkü gibi hep sonuçta yaşayarak mı hata olduğunu göreceğiz? Bu, bir örgüt yöneticisi için deneycilik, duyarsızlık, denetimden kaçış vb. değil de nedir? Evet, D. Karataş Devrimci Hareketi bu şekilde yönetmek istiyor ve diğer kadrolardan da alışmalarını istiyor. D. Karataş'ın istediği işleyiş tarzı ve ilişki Sinan yoldaşın anlatımına göre şöyledir:

"D. birçok şeyi kişisel gurur sorunu yapabiliyor. Bu anlamda rahatlıkla tepkici davranabiliyor. Anlık tepkisel kararlar alıp uygulayabiliyor. (...) Eleştiriye açık değil. İçinden geçeni D.'ye istediği gibi insanların söylediğine inanmıyorum. Ben kendi açımdan ifade ettim. Bizim platformumuzda (yani D. Karataş, Bedri Yağan ve Sinan Kukul'dan oluşan komitede-bn) bile ona rahat söyleyemiyorum. (...) Çünkü dinlemiyor, yani bir şey söyleyip farklı değerlendirebileceğini düşünebilir insan rahatlıkla. Ve kendine saklıyor aklından geçenleri." (age, s.20) (abç)

Devrimci Hareket'i cezaevinde temsil eden üç kişilik yapıda Sinan yoldaşın bile kendisini rahatlıkla kendisini ifade etmesine olanak tanımayan bu bastırmacı anlayış ile çelişkileri Sinan yoldaş şöyle dile getiriyor:

"Aniden ve tepkisel biçimde alınan belli ve çoğunda üzerinde fazla düşünmeden verilen anlık kararlardır. Ve bu kararlar bazında D. ile farklı düşündüğümüz şeyler ortaya çıkmıştır süreç içinde. Bizim bu farklı düşüncemizi D. farklı bir anlayışın tezahürü, ortaya çıkışı biçiminde yorumlamıştır. Biz de "Hayır, böyle değildir, farklı bir anlayışın yansıması değildir. Sadece senin bu konudaki yaklaşımının eksik olmasından kaynaklanan farklılıklardır. Buna desek bile en fazla bir frekans farklılığı deriz." diye ifade etmişizdir. Ve bir hareket içerisinde de bu anlamda frekans farklılıklarına tekabül edecek farklı düşüncelerin zaman zaman oluşabileceğini, var olabileceğini, bunu hareketimizin bütünü açısından bir olumsuzluk değil, tam aksine, düşünce üretkenliğini artırma açısından olumlu etkileri de olabilecek bir durum olarak değerlendiriyorum. Yine günlük olaylar bazında ortaya çıkan küçük şeyleri büyük sorunlar, büyük sorunların ifadesi şeklinde göstermeye çalışmasının da doğru olmadığını inancındayım. (...)" (age, s.7)

1989 tartışmaları uzayıp gider. Bu arada Sinan yoldaş 1984'de tek tip elbise giyilmesi tartışmalarından kolektivizm ve katılımcılığa güzel bir örnek vermek istemekte, D. Karataş ise "Sen ne demek istiyorsun?", "Nereye varıyorsun buradan?" diye bastırmaya çalışmaktadır. Elbette bu tepkinin altında başka şeyler de vardı. Ancak biz burada sorunun kolektivizm, katılımcılık yanıyla ilgileniyoruz. Çünkü D. Karataş kendine ve yoldaşlarına

güvensizliği nedeniyle kolektivizmden, katılımcılıktan korku duymaktadır. Her "ihtimal" en uç boyutta kuşkuya dönüşmektedir.

Sinan'ın verdiği örnek, 1984'de tek tip elbise pantolonunun giyilmesi önerisinin kadroların istemiyle reddedilmesi ve bu katılımcılığın coşkuyla alabildiğine tırmandırılması, bu yanıyla bu tartışma ve karar sürecinin olumluluğudur. Sinan yoldaş benzer bir tartışma-karar süreci beklemekte, D. Karataş'ın cevapları ise bugünü ele vermektedir:

"Yok, ben tersini de söyleyebilirdim (yani kadro çoğunluğu kararına rağmen giyilmesinde ısrar edileceği -bn), iki yıl daha gitseydik belki farklı da olurdu. Ne olurdu yani? Yani kitleler hep doğru mu düşünür demek istiyorsun oportünistler gibi?" (age)

Sinan yoldaşın "kitleler hep doğru düşünür" demeyeceğini bilen D. Karataş, böylece bir atraksiyon ve demagojiyi bilinçli yapmakta, Sinan'ı susturmak istemektedir. Sinan'ın cevabı yalındır:

"... Ben şunu demek istiyorum. Bu, (kolektivizm, katılımcılık -bn) sağlıklı düşünce tarzıdır. Ben son dönemde bu şekilde davranış biçiminden uzaklaştın diyorum, sen kabul etmiyorsun. (...)"

D. Karataş: *"Evet, ben bütün kararlarda sizinle tartışmışımdır, iddia ediyorum."*

Sinan Kukul: *"Hayır, bana sadece görüşümü sormuşsundur, görüş söylemişimdir. Onun dışında bir şey olmamıştır." (age, s.79)*

İşte D. Karataş'ın ve yoldaşlarımızın karşılıklı tartışma düzeyleri... D.Karataş'ın atraksiyon, demagoji ve bastırma yöntemleri, Sinan yoldaşın Marksist-Leninist bir örgütte kolektivizme dair söylediği doğruları ifade eden birkaç polemik. Tasfiyeciliğin, benmerkezciliğin, örgüt yıkıcılığının tarihi buralara dayanmaktadır.

Dünyayı kendi merkezinde döndüren benmerkezci anlayış, örgütsel organları ve işleyişi hiçe sayarak tek başına kararlar alıp uygulamakta hiçbir sakınca görmezken Sinan yoldaşın örgütsel işleyiş konusundaki eleştirisi şöyledir:

"Sorunu mevcut işlerliğimiz noktasındaki hatalar, anlık tepkisel, tartışmadan verilen kararlar noktasındaki eleştirilerimle izah ediyorum." (age, s.21)

D.Karataş eleştiri-özeleştiri, değişim-dönüşüm sorununda da devrimci değil, statükocu düşünmektedir. Ana tema, kendisinin 15 yıldır böyle olduğu ve değişmeyeceğinden hareketle başkalarının da değişmeyeceğidir:

*Yanlışların yapıldığı, bilmem neyin yapıldığı yerde şu tercih bence geçersizdir. Arkadaş otur şurada bakayım. Sen şunu yanlış yaptın, özeleştiriyi yap. Ne olur? **Yapar, ertesini gün yine yapar, yine yapar, yine yapar.***" (age, s.28-29) (abç)

Devrim ve dönüşüme bu kadar inançsız bir kafa yapısı elbette buradan çıkarak eleştiri-özeleştiriyi, devrimci bir yenilenmeyi öngöremez. Eleştiri-özeleştiriyi yerine küfür ve hakaret "eğitim ve motivasyon aracı" olarak tercih edilir. Kendisinin değişmeyeceği yargısından yola çıktığı için **"küçük burjuvazi başka dilden anlamaz"**. Burada kim Marksist-Leninist anlayışı ve devrimci dönüşümü temsil ediyor, kim küçük burjuva statükoculuğunun savunucusudur ve kendi derindedir, daha iyi anlaşılıyor.

Devrimin gerçeği bu mudur? Hayır, değildir. Ülkemizdeki küçük burjuva zaaf ve eğilimlerin devrimci saflardaki yaygınlığına rağmen böyle değildir. Küçük burjuvazinin alabildiğine yaygın olduğu, buna bağlı olarak kendi yaşam tarzı ve alışkanlıklarını devrim saflarına da taşıdığı, Gine Bissau gibi bir ülkenin devrimcisi olan Amilcar Cabral'ın **devrimci küçük burjuvazinin içtenliğine, emek verirse kendisini uzun bir süreçte yeniden yaratacağına dair sözleri anlamlıdır.**

Yine, yeni insan konusundaki eksikliklerde sosyalizmin pratiğine bakılarak insanların değişimlerinin yoğun emek, istikrar ve belli bir süreç aldığı tespiti yapılmıştır. Ancak yaşamın gerçeği ile D. Karataş'ın 15-20 yıllık "tecrübesi" uyuşmamış, her şeyi kendisi "bilip-görüp yaşayan" benmerkezci anlayış kolektivizm yerine tasfiyeyi, örgüt yerine de kendisini dayatmıştır.

Bu anlayış dışarıya çıktıktan sonra merkezi yapıyı dağıtmış, Sinan yoldaş firar ettikten sonra, öç almak ve onun düşüncesini yıkmak için tam üç ay ev hapsine tabi tutmuş, kendi tasarruflarını örgüt içi adalet duygumuzun önüne koymuş, tasfiyeyle hareketimizi bir uçurumun kenarına getirmiştir. 13 Eylül'den sonra ise yalan, spekülasyon, demagoji, saldırı ve tasfiyeden oluşan bilinen süreç yaşanmış, varılan yer devrimci katilliği ve ihbarcılık olmuştur.

1989 tartışmaları anlattığımız bu yanılla bir anlayışa, bir tarihe ışık tutarken, tarihi yalan, spekülasyon ve demagojiyle yazmak isteyenleri utandırıyor. Bu tarihsel belgeler örgütsel işleyişimize dair önemli uyarıları içeriyor. Kim ki bu gerçekleri inkar ediyorsa, yaşam onları tekrar tekrar sorgulayıp mahkum edecek, siyasal ve örgütsel olarak gelişmemek bir yana, tarih karşısında çürüme ve yenilgiden kurtulamayacaktır.

LENİNİST ÖRGÜTTE ÖRGÜTSEL İŞLEYİŞ ÜZERİNE
("Yakın Tarihe Işık Tutarken 1989 Tartışmaları"
yazısının devamıdır)

(...)

13 Eylül İnisiyatifi örgüte dair yaşamsal sorunları tartışma-inceleme ve çözüme bağlamayı mümkün kılacak organların, platformların oluşturulmadığı koşullarda, bu çabaların engellendiği, ceza ve yaptırımlarla bastırılmak istendiği kesitte ortaya çıkmıştır. Bu yanıyla tarihsel olarak çürümenin, tıkanmışlığın ve çözümsüzlüğün alternatifi çabasıdır.

(...)

Sorunu devrimci örgüt ve örgüt işlerliği çerçevesinde ele almalıyız.

ÖRGÜT VE ÖRGÜTSEL İŞLEYİŞ

Devrimci örgüt bağımsızlık, demokrasi, sosyalizm ve sınıfsız toplum yolunda siyasal iktidarı ele geçirmeyi ve devrime öncülük yapmayı önüne hedef olarak koyan; ideolojik, siyasal ve ekonomik-demokratik planda olmak üzere üç cephede birden savaşım yürüten; kolektif üretim ve işlerliği temel almış hiyerarşik bir yapılanmadır.

Örgüt, içinde yer alan tek tek bireylerin değil, özünde çıkarlarını temsil ettiği emekçi sınıf ve tabakaların, dünya devrimci hareketinin kolektif değer ve "mülkiyeti"dir.

Tek tek kişilerin değil, bu bireylerin kolektif faaliyet ve işleyiş temelinde

bir araya gelerek yeni bir nitelik kazandıkları/kazandırdıkları organların toplamıdır.

Bunlar merkez komite, askeri komite, güvenlik örgütü, bölge ve alan komiteleri, teknik komite, yayın komitesi, mali organ, bir partiye kongre, genel komite gibi doğrudan örgüt merkezi ya da örgüt merkezine bağlı çalışan yukarıdan aşağıya (dikey) örgütlenmeler ile kitle örgütlülükleri olarak yatay örgütlenmelerdir.

Elbette ki gerek bunların kendi içinde, gerekse birbirleri arasında bir ilişki, bir işlerlik söz konusudur.

Çağımızda bağımsızlık, demokrasi, sosyalizm mücadelesine sınıfsız topluma dek kesintisiz tarzda önderlik etmek isteyen devrimci bir örgüt, Leninist bir örgütsel işlerliğe sahip olmalıdır.

Çünkü Leninist bir örgütte bireysel tahakküm değil, kolektif bir işleyiş vardır. Olağan örgütsel işleyiş içinde demokratik merkezîyetçilik esastır. Buna göre kararlar yukarıdan aşağıya doğru oluşturulmuş çeşitli organlar içinde, bu organlarda yer alan insanların doğrudan katılımı ve düşüncelerini ifade etmeleriyle tartışılıp-inceelenerek ve kolektif tarzda alınır. Uygulamada bu kararlar tüm örgütün kararı olarak hayata geçirilir ve denetlenir.

Profesyonel devrimci bir örgütlenme ancak bu şekilde emekçi sınıf ve tabakaların savaşımına bir bütün olarak önderlik edebilir, onların taleplerini, özlemlerini, mücadele potansiyelini büyük oranda açığa çıkarıp, **aynı hedefe doğru** yönelterek sonuca varabilir. İdeolojik-siyasal sapmaları bu şekilde engelleyebilir. Demokratik merkezîyetçilik bunun için esastır.

Gerek 1989 tartışmalarında, gerekse 13 Eylül öncesinde örgüt içinde demokratik merkezîyetçiliği işletmemek için her yolu deneyen tasfiyeci sağ oportünist anlayışın bugün 13 Eylül İnişiyatifi karşısında "Bana darbe yapıldı." feryatlarıyla demokratik merkezîyetçilik üzerine yazıp söyledikleri gerçek bir kara mizah konusudur. Öylesine her konuda "yetkin"(!) bir "önderlik" varken, demokratik merkezîyetçiliğe ne diye gereklilik duyulur?

Leninist bir örgütte demokratik merkezîyetçilik esas olarak yukarıdan aşağıya kolektif bir karar ve denetim sürecini öngördüğü gibi, alt organların da tartışma, rapor, toplantı vb. yollarla üst organları denetlemesini öngörür.

Tartışma, sorgulama, eleştiri-özeleştiri, ikna ve kolektif karar süreci proleter devrimci bir örgüt için olmazsa olmaz işlerliklerdir. Bunlar ulu orta değil, komitelerde, hücrelerde, organlarda, örgütsel platformlarda gerçekleşir. Karar süreci, yürütme ve denetim bir bütünü oluşturur ve aynı zamanda organlarda somutlaşır, canlılık kazanırlar. Gönüllülük ve

ikna esastır. Ve bu gönüllülük keyfiyet değildir, örgütsel ilke ve kurallara uyumu zorunlu kılar. Çünkü örgütsel işleyiş sadece bu ilke ve kuralların kendisi değil, bizzat sistemli bir uygulamayla yerleşmesi ve güvence altına alınmasıdır aynı zamanda.

Oysa 1989 tartışmalarına bakıldığında, ne böyle bir örgütsel işleyiş ve karar süreci, ne de karşılıklı sağlıklı bir eleştiri-özeleştiri görebiliyoruz. Sinan ve Bedri yoldaşların doğruları anlatma çabaları her seferinde "ben", sübjektivizm ve tepkisellik duvarına çarpıyor; denetimin, örgütsel kayıpların yerini genel açıısından liberalizmin, dayatmanın, "kadro" sorumluluk ve görevlerinin yadsınmasının ve de kendine güvensizliğin aldığını görüyoruz.

Halbuki devrimci bir örgütsel işleyiş örgütlenme, çalışma tarzı ve mücadeleyi doğrudan denetleyerek ideolojik, örgütsel, siyasal çizgiyi pekiştirir. Bu denetimin doğrudan olması şarttır. Yine bu işleyiş organlar arası uyumu sağlar. Kadro politikasının pratikte doğru şekillenmesini olanaklı kılar. İdeolojik mücadeleyi, farklı çizgiler haline gelmedikçe düşünce zenginliğini ve eleştiri-özeleştiri mekanizmasını güvence altına alır.

Tartışma ve çeşitli konularda düşünce zenginliği bir örgütün gelişmesi için gerekli olan kanallar ve iç dinamizmdir. Pratikten kopulmadıkça ya da temel meselelerde ayrı çizgiler haline gelmedikçe, Leninist bir örgüt bu tür tartışmaları ve düşünce zenginliğini mücadelenin gelişimine hizmet edecek şekilde yönlendirebilmelidir. Kısırlık bu şekilde engellenebilir.

Bunlar ideolojik mücadeleye can verir, hata ve zaafın ortaya çıkmasını sağlayarak eleştiri-özeleştiri yoluyla safraların atılmasını sağlar, siyasal ve örgütsel güveni sağlam bir zemine oturturlar. Elbette özgüven ve siyasal cesaretin olmadığı yerde bu tartışmalar ve düşünce zenginliği güdüktür. Aynı şekilde, bu kanallar açılmadıkça, yeterli bir kendine güven ve siyasal cesaret ortaya çıkamaz.

Bunlarla birlikte sağlam bir örgüt bilinci ve yoldaşlık ilişkileri olmadan sağlıklı bir tartışma, sorgulama, eleştiri-özeleştiri ve kolektif karar süreci olamaz. Aynı şekilde, örgüt bilinci ve yoldaşlık ilişkileri bunların üzerinde pekişir.

ÖRGÜT BİLİNCİ NE DEMEKTİR?

Örgüt bilinci, örgütlü hareket etmenin önemini kavramak ve bunu pratikte uygulamaktır. Devrimci örgütün emekçi halkların emperyalizme ve oligarşiye karşı en etkin silahı olduğunu bilmektir.

Örgüt bilinci, emekçi kitlelerin örgütlenmeden, devlet gibi "devasa" bir örgütlenmeye sahip karşı-devrimin üstesinden gelemeyeceğini bilince çıkarmaktır.

Örgüt bilinci, ideallerdir, kolektivizmdir. "Ben" yerine "biz" demektir. Sorunların çözümünde "işin kolayına kaçmamak" ve örgütün, halkın, devrimin çıkarlarını gözetmektir. Leninist örgüt işleyişinin kurallarını, demokratik merkezîyetçiliği içselleştirmektir. Eleştiri-özeleştiriye devrimci tarzda kavrayıp uygulamaktır.

Örgüt bilinci, kişilerin halka, yoldaşlarına ve tarihe karşı sorumluluklarını yadsımaz, tersine bireyi kolektifin içinde ele alır, baskıya, teröre, haksızlıklara karşı onu güçlendirir. Yine doğru bir tarih yazımıdır örgüt bilinci.

Tüm bunlar olmadan bir örgüt bilincinden söz edilemez. Ya da bu çarpık bir "örgüt bilinci" olur.

Devrimci teoriye rağmen örgütsel ilke ve kuralları "yaşamın başka gerçeklikleri" adına çiğnemek ve pratikte oportünizme düşmek ise en tehlikeli olanıdır. Komünist hareketin dünya çapındaki önderleri ve öncü örgütleri pratikte oportünizme düşmeyi pek çok zaman "ana tehlike" olarak görmüşlerdir. Çünkü teorideki bir yanlışlık daha çabuk görülür, ancak pratikteki oportünizm örgütü içten içe çürütür. Bu nedenle bireysellik, denetimsizlik ve keyfiyet, çifte standart örgütsel işleyişin en kötü düşmanlarıdır.

Devrimci bir örgütün işleyişi hem örgüt içi devrimci bir eğitime bağlıdır, hem de kadroların, örgüt üyelerinin düzenli şekilde bir eğitimini zorunlu kılar. Örgüt içinde proleter bilincin yerleştirilmesi ve de devrimci küçük burjuvazinin kazanılması için bu gereklidir.

Uzun bir yolda karşımıza çıkan sorunları aşmak için örgütlülüğün tüm potansiyelini harekete geçirmemiz, değerlendirmemiz gerekmektedir. "Bu işi en iyi ben bilirim, ben yaparım." vs. diyerek örgütlülüğü reddetmek, var olan birikim ve potansiyeli bir kenara itmek devrimci değil, kısa vadeli bir bakış açısının ürünüdür, dar görüşlülüktür.

Örgütsel işleyiş belli disiplinler, platformlar altında bu potansiyeli harekete geçirmek durumundadır. (...)

Yine örgütsel işleyiş kolektivizmin hayata geçmesinde sadece "teknik bir sorun" olarak görülemez. Bir örgütün ya da partinin işleyişi, yaratılacak toplumun yönetiminde önemli bir işleve sahip olacaktır. Devrimi yürekten istiyorsak bunları düşünmek durumdayız. Kapitalizmin köklü alışkanlıkları ve bürokratinin önüne geçilmek isteniyorsa, bunları bugünden örgütsel

işleyişimiz içinde de alt edebilmeliyiz.

Kısaca sağlıklı bir örgütsel işleyiş için, örgütlülüğün tüm potansiyelinin merkezileşerek harekete geçirilebilmesi için, deney-tecrübe birikimi ve aktarımı için, kalıcı ilişki ve sonuçlar yaratmak için her alanda kolektivizmi temel almak ve organlar içinde yaşatmak zorunludur. Leninist bir örgütte bunun biçimlenişi demokratik merkezizettir.

İdeallere bağıllık, proleter devrimci bir örgüt bilinciyle olur. Dayatma, taviz, liberalizm vb. değıl, örgütsel ilke ve kuralları temel almalıyız. 1989 tartışmaları bize bunu öğretmektedir.

Sovyet devriminde tarihsel bir kesit olan iktidar arifesinde bile Lenin'in, diğıer MK üyelerinin iktidarı alma konusunda başlangıçtaki öngörüsüz tavrı ve kararsızlıkları karşısında ikna çabalarıyla birlikte yaptığı en uç zorlama **"Aksi takdirde istifa ederim."** sözleridir. **Çünkü Lenin Bolşevik Partisi içinde "Lenin" olmuştur.** Kendisini onun üzerinde hiç görmemiştir. Devrimin başarıya ulaşması için parti işlerliğini çiğnemesi değıl, kazanması gerekmiştir. O da bunu yapmıştır.

Yine yoldaşlık ilişkilerinde sağlıklı bir bakış açısı şarttır. Kendisine yönelik her eleştiriyi kişisel bir hesaplaşma olarak algılayan anlayış ne sağlıklı bir özeleştire verebilir, ne de bir başkasını devrimci tarzda eleştirebilir. Yoldaşlar arası ilişkiyi birbirlerinin zaafılarını örtterek neredeyse bir "centilmenlik anlaşması"na dönüştüren anlayış da asla devrimci olamaz.

Lenin Bolşevik önderlerden en çok eleştiriyeye muhatap olanıdır. Düşünceleriyle, devrimci eylemdeki ustalığıyla bütün oportünistlerin, narodniklerin ve anarşistlerin saldırılarına uğramıştır. Diğıer önderler de daha az eleştirilere uğramamışlardır.

Sağlıklı bir örgütsel işleyiş için temel öneme sahip unsurlar arasında yine plan-program, tüzük vb. yazılı kararlar almak zorundadır. Bunlar "gereksiz bir bürokrasi" olarak algılanamayacağı gibi aksi, kendiliğindencilik ve denetimsizlik olacaktır. Nereye gidildiğinin bilinmesi, her tarihsel süreçte yapılan değıerlendirmeleri, her dönemin taktik görevleri...; bunlar değıerlendirilmeden devrim gibi uzun bir yürüyüş başarıyla tamamlanamaz. Buna bağılı olarak kısa ve orta vadeli rapor-denetim sistemi gereklidir. **Proleter devrimci bir örgütte kolektif denetim ve bunun sağlandığı organların varlığı her türlü kuralsızlığa, hataya, örgütsel sapma ve pratikte oportünizme düşmeye karşı güvencedir.**

Bunlarla birlikte, sağlıklı bir örgütsel işleyiş için doğru bir kadro politikası ve istihdam gereklidir. Bu olmadığında, devrimci bir gelişme yerine örgütsel

çarpıklık eşikteki tehlike haline gelir. Örgüt içi uyuumsuzluk kaçınılmaz olur.

Savaşçı bir örgütün işleyişinde düzenin yaşadığı sürekli milli krizi, bunun sonucu olarak faşizmin sürekli baskı, terör, katliam ve tahribatını dikkate almak zorunludur. Koşulları dikkate almayan bir savaş ne kadar haklı olursa olsun yenilmeye mahkumdur.

Buna göre faşizmin hüküm sürdüğü, baskı ve terörün sürekli var olduğu ülkelerde, kolektif işlerlikten sapılmadan demokratik merkezîyetçiliğin merkezi yanı ağır basmak durumundadır.

Yukarıdan aşağıya hızlı ama örgüt içi bir işlerlik zorunludur.

Çelik bir disiplin, savaşçı bir kültür ve gelenek şarttır. Elbette bir savaş kültürü mücadele içinde yeşermektedir. Burada eleştiri-özeleştiri, eğitim ve ikna olduğu gibi suç, ceza ve yaptırımlar da olacaktır. Bunların hepsi zorunlu toplumsal olgular olarak önümüze çıkmışlardır.

Örgüt hukuku ya da "örgüt içi hukuk"; örgütün, çıkarlarını temsil ettiği emekçi sınıfların, genelde dünya devrimci hareketinin kolektif bir değer ve "mülkiyet"i olduğu gerçeğine göre şekillenecektir. Yine bireysel bir tahakküm değil, kolektif işlerlik temelinde, örgütün aynı zamanda emekçi halkların emperyalizme ve oligarşiye karşı en etkili silahı olduğu gerçeğiyle hareket edilecektir. Aksi takdirde, devrimci hukuk yerine burjuva, küçük burjuva bir hukuk, "savaş hukuku" adı altında pek çok çarpıklık ve adaletsizlik kaçınılmaz tehlikedir.

Ve herşeyden önemlisi, uğruna mücadele ettiğimiz halka, ülkemize ve sosyalizmin, komünizmin ideallerine güçlü bir bağlılık olmadan. güçlü bir devrimci adalet duygusu olmadan, yazılan çizilen, kararlaştırılan şeyler ancak kağıt üzerinde kalır, bürokrasiden başka bir anlam ifade etmezler. Bu duruma düşenler adına ise "oportünizm"den başka bir niteleme kalmaz, kalmayacaktır.

Yakın tarihimiz bunun acı deneyleriyle dolu olduğu gibi, sözkonusu oportünizmin kişi ve anlayışları nerelere sürüklediğini de yeterince öğretmektedir.

TRASFİYECİ ANLAYIŞ YALANLARLA VE DEVRİMCİ HAREKETİN ONURUNA SALDIRARAK KENDİNE SOLDA YER ARIYOR

(...)

Bugünkü gerçekler, tasfiyecilerin kaleme aldıkları "Darbecilik ve Sol" yazısı ile bir kez daha karartılmak isteniyor. (...)

Şöyle diyor "Darbecilik ve Sol " yazısı: ***"...İlgili yazıları, darbecilerin Şubat sonlarında İsviçre sınırında yakalatmaları ve konunun burjuva basına yansısıyla mevcut sorundan hemen herkes haberdar oldu. Oligarşinin konuyu kullanacağını göz önüne alarak, sorunun sol ve halk tarafından bilinmesinde bir sakınca görmedik." Gelişmelerin ve sorunun açılımının böyle yaşanmadığını herkes bilmektedir. Ancak buna karşın, böylesi açık bir yalan ve çarpıtmaya başvurulmaktadır.***

Devamında yine büyük sözler ediliyor: "...çarpıtmalardan kurtarmak, eğitim aracı haline getirmek" vs. Gelişmeleri bilmeyen biri bunları okuduğunda "Ne kadar sorumlu ve olumlu bir tavır..." diyecektir. Ama gelişmeler ortada.

(...)

Başından sonuna "darbe", "darbecilik" sözlerinin tekrarlandığı sözkonusu yazıda tasfiyeci anlayışın son atraksiyonu ise 13 Eylül İnisiyatifi'ni gerçekleştirenleri kontr-gerilla ile somut işbirliği içinde olmakla suçlaması: ***"Kuşkusuz darbecilerden hangisi kontr-gerillayla doğrudan işbirliği yapmıştır sorusu henüz belirsiz olmasına rağmen, çok da anlamlı değildir.***

(...) Zaman içerisinde kimlerin nerede ve nasıl, kimlerle işbirliği yaptığı, darbe planının ne zaman ve nasıl şekillendiği tüm boyutlarıyla ortaya çıkacaktır."

Çok iddialı bir şekilde dile getirilen ve güçlendirmek için ilgili-ilgisiz alıntılara başvurulmuş bu iddianın tek bir amacı var: Devrimci Hareket hakkında şaibe yaratmak ve devrimci-demokrat kamuoyunda hareketimize karşı bir soğukluğun temelini oluşturmak. "Çamur at izi kalsın" anlayışı bile bu mantığın yanında masum kalır. Bunu yapan ruh halini tanımlamak da zordur. Kontr-gerilla şaibesini yaratılması doğrultusunda ilk çabalardan birisi şubede işkencede ser verip sır vermeden kahramanca şehit düşen Ali Kırılmaç yoldaşımıza, anısına, mücadelesine yönelik saldırıdır. (...)

(...)

Evet, tasfiyecileri anlıyoruz. Yaşadıkları tecrit çemberini kırmak, hareketimize karşı işledikleri suçlara bir hoşgörü ortamı sağlamak istiyorlar. (...) **"Sol bu soruna ne olursa olsun darbeye karşı olmak temelinde yaklaşmalıdır."** diye yazıyor tasfiyeci anlayış ve bir kısım solun demokrasicilikten, sivil toplumculuktan yana eğilimlerine hitap ediyor.

Kimse yöntem olarak "darbe"yi savunmuyor ama tasfiyeciler iş kendilerine gelip dayandı mı "demokrasici", "sivil toplumcu" bile kesiliveriyorlar.

Bir kere Marksizm'de hiçbir yönteme **"ne olursa olsun"** karşı çıkılmayacağını, her eylemin bir niteliği, karakteri olduğunu devrimci teoriden haberdar herkes bilir.

Sınıflar tarihi ucuz-kestirme değerlendirmelerin iflası ile doludur.

(...)

"DARBECİLİK" TEORİLERİ, SİVİL TOPLUMCULUĞA VARAN OPORTÜNİZM VE DEVRİMCİ TAVIR

Tasfiyeci sağ oportünizmin "teorik" incileri:

"Darbe"...

"Darbeci çete"...

"Darbeci ihanet çetesi"...

"Darbe darbedir"...

"Darbecilik devrimcilik değildir"...

"Darbe sol değildir, solculuk darbecilik hiç değildir"...

"Darbe ahlaksızlıktır"...

"Darbeciliğe karşı mücadele onur mücadelemizdir"...

Sanki bir burjuva politikacısı kürsüye çıkmış, olmayan onurunun, namusunun, dürüstlüğünün, temizliğinin savunusunu yapıyor. Müthiş bir beyin yıkama faaliyetine girişmiş... "Darbe"- "darbecilik", "darbe"- "darbecilik"...

Arada bir "bütün iyi niyeti"yle solu da uyardıktan edemiyor: Ya yarın birileri gelip paranızı, koltuğunuzu, şapkanızı alırsa eyvallah mı diyeceksiniz, ses çıkarmayacak mısınız? Hayır, **"bugün bize, yarın size"** tehditleri, uyarıları satır aralarında bütün halk saflarındaki diğer örgüt ve yapılara sesleniyor: "Darbe"- "darbecilik", "darbe"- "darbecilik"...

Ne yapılmıştır?

"Darbe yapılmıştır!"

Ne yapılmıştır?

"Para, arşiv, silahlar ve en önemlisi 'koltuk' gasp edilmiştir"...

İşte tasfiyeciler için sorun olan da budur... Yoksa Devrimci Hareketin değer ve gelenekleri değil. Onlara göre büyük bir mağduriyet vardır. Aniden **"demokrasi aşiğı"** kesilmişlerdir. Amaç için her yol mübah mantığı şimdi de buna sarılmalarını zorunlu kılmıştır.

Kendi sisteminin gereklerini ya da başkalarından uymasını istedikleri kuralları en çok çiğneyen burjuva politikacıların kendisidir.

Oysa bugün bir taraftan yalan, demagoji, şantaj, tarih çarpıtması dahil her yol "para, arşiv, silahlar, şapka ve koltuk" için mübah görülürken, diğer taraftan **yöntem üzerine sofuca bir ahlak tartışması** tam da tasfiyecilerin politikalarını anlatıyor.

Ve Makyavel'den esinlenen bu **"para, arşiv, silahlar, şapka ve koltuk"** politikacılığı vaaz ediyor:

"Her ne koşulda olursa olsun, darbe sol değildir. "

"Sol bu soruna ne olursa olsun darbeye karşı olmak temelinde yaklaşmalıdır."

Neden? Çünkü onlara göre "darbe" "para, arşiv, silahlar, şapka ve koltuk" için yapılmıştır.

Örgüt içi bir sorunu, bir "paylaşım savaşı" olarak görüp siyasal bir çatışmaya götüren bu anlayış, tarihi çarpıtmayı biraz daha başarabilseydi, şüphesiz "birinci emperyalist savaşı Sırp bir prensin çıkardığını" yazacaktı. Ama buna gerek yoktu. Böyle bir anlayışın savunuculuğunu burjuvazinin en gerici, en şoven politikacıları, tarihçileri on yıllardır, yüz yıllardır yapıyorlardı zaten.

Hiç kimse darbeyi, darbeciliği savunmamakla birlikte, darbe-darbecilik teorileri de yöntem tartışması olup, verili tarihsel koşullar içerisinde sınıfsal öze tabi olmak durumundadırlar.

Leninist bir örgütte tartışma, eleştiri-özeleştir, ikna ve demokratik merkezîyetçiliğin kuralları geçerlidir. Ancak bunların kelimenin gerçek anlamıyla "geçerli" olması için öncelikle koşulların yaratılması ve yukarıdan aşağıya sağlıklı bir şekilde işletilmesi gerekir. Bunun işletilmediği, tersine özel olarak tıkandığı koşullarda ise ya bu ırmak kuruyacak, bir siyasal anlayış tasfiye olacak ya da yaşam ve mücadelenin dinamizmi yöntem tartışmalarına sığmayacak, sığdırılmayacak kadar bir zenginlik kendi içinde kanallarını yaratıp oradan akmaya devam edecektir.

Evet, bir kez daha yineleyelim. Kimse yöntem olarak "darbe"yi ve "darbeciliği" savunmuyor, ama **"para, arşiv, silahlar, şapka ve koltuk için her yol mübah"** mantığı salt müdahalenin, 13 Eylül İnişiyatifi'nin haklılığı altında ezilmekten kurtulmak için sivil toplumculuğu bile savunuyor. Ve burjuva politikacıları kendilerine şapka çıkarmadan edemiyorlar.

Sivil toplumculuk burjuva, küçük burjuva siyasal bir açılım olup, toplumsal sistemin, eylemin özünü, niteliğini göz ardı eder. Toplumun atılım ve devrimler yoluyla değil, kendiliğinden ve sivil kurumlar yoluyla gelişeceğini savunur. Sınıf mücadelesinin önemini yadsır. Bu akımın Marksizm'le hiçbir ilgisi olmayıp, yıllar önce sınıflar mücadelesi içerisinde mahkum edilmiştir. Ülkemizde de "ne olursa olsun darbelerle karşı çıkmak" mantığı Birikim, Murat Belge gibi sivil toplumcuları sağa sola savurmuş, bugün çok farklı yerlere getirmiştir. Bugün "sol" saflarda bu kulvarda yürüyen elbette daha başkaları da vardır.

Marksizm'de hiçbir yönetime **"ne olursa olsun"** karşı çıkılmaz. Her eylemin tarihsel bir gelişimi ve sınıfsal bir niteliği olduğunu devrimci teoriden haberdar herkes bilir.

Bugün tasfiyecilerin darbe tespitleri yapmalarının amacı örgüt içi bir tartışmayı çarpıtmak, özünü karartmak çabasıdır. İçerik ve neden olan koşullar yok sayılmak istenmektedir.

Var olan milli krizin, ülkeyi yönetememezliğin sonucu olarak, parlamenter faşist hükümet ve iktidarlara karşı gerçekleştirilen darbeler sonrasında bile işbirlikçi burjuva politikacıları koltuklarından edildikleri için kendilerine "haksızlık" yapıldığını, demokrasiyi savunduklarını ve bu duruma ne olursa olsun karşı çıkılması gerektiğini söylemişlerdir. Oysa gerçekte burjuva siyasal sistemde de "kural dışı" gelişmelere zemin hazırlayanlar bu işbirlikçi iktidarların kendi yönetim biçimidir. Ama faşist MC politikalarının mimarı Demirel gibileri bile, 12 Eylül sonrasında "demokrasi aşığı" kesilebilmişlerdir.

Bu durumda ülkemizde 1960 darbesini, anayasal sistemde getirdiği değişiklikler nedeniyle aynı zamanda **"politik bir devrim"** olarak niteleyen (bkz. Haklıyız Kazanacağız), Sovyetler Birliği Komünist Partisi'nde bile, 1960'larda revizyonistlere karşı İçişleri Bakanı Beria'nın öncülüğünde, iki yüz küsur MK üyesinin iradesinin aşılarak yönetime el koyulduğuna yakın tarihten tanık olan, değerlendirme yapabilen Marksist-Leninist bir anlayışın temsilcileri olarak; içimizden çıkan tasfiyecilerin bugün "darbe", "darbecilik", "darbe hiçbir şekilde sol değildir", "mutlaka mahkum edilmelidir", "yoksa

yarın bir gün sizin de kapınızı çalabilir" çığıllıklarına ne demeliyiz?

Böylelerine "Oturun oturduğunuz yerde, müdahaleye neden olan örgütsel çıkmaz ve buhranı siz yarattınız, çözümün yöntemini de sizlerin yarattığı koşullardan bağımsız ele alamayız." demekten başka çıkar bir yol yoktur. Yine bu "olağan" olmayan yöntemin devrimci bir anlayışla mahkum edilebilmesi, öncelikle ona neden olan koşulların ortadan kaldırılmasından geçer.

Leninist bir örgütte devrimci politika böylesi bir anlayışın üzerinde yükselir.

"Paramı, arşivi, silahları, şapkamı ve koltuğumu aldılar." diye sağa sola koşturmaya gerek yoktur. Nelerin kimlerde kaldığını biz biliyoruz. Tasfiyecilerin bunlara hiç layık olmadığını da. Ama sorun bu değil; politikanın özü devrimci mi değil mi? Gerçekliği mi, burjuva sahtekarlığını mı anlatıyor? Bugün bunun mücadelesi veriliyor. Tasfiyeciliğe ve saldırılarına karşı en etkili tavır iyi örgütlenmek ve gerçekleri sonuna kadar savunmaktır. Bundan başka yol yoktur, diğer yollar oportünizme gitmektedir. Darbecilik iddialarının tarihsel-siyasal hiçbir değeri yoktur. Gerçekten bir "darbe" yapılsaydı, tasfiyecilerin bugün sesi soluğu çıkmıyor olacaktı. Ama uzun vadede Devrimci Hareketin içerisinde yine boy verecek, bunun sağlıklı çözüm yolları olmadan tasfiyeciliğin devrim saflarını içten içe kemirmesi engellenemeyecekti.

Sol açısından ise bugün şu öngörü adım adım doğrulanmaktadır:

"Elbette yaşadığımız bu sorunlar en genelde ilerici-yurtsever-devrimci hareketleri de yakından ilgilendirmektedir. Konuya tartışmaların özünü kavrama ve doğruyu yakalama yönündeki yaklaşımlar olumlu karşılanacaktır. Bu yaklaşımların örgütsel ilke ve kurallarımız çerçevesinde bilgilendirilmesini görev olarak kabul ediyoruz ve edeceğiz. (...)"

Bugün bir kısım grup ve yapı tarihsel haklılık ögesini bile unutarak yaşananlara tasfiyecilerin istediği gibi, "ne olursa olsun" yönetime karşı olmak temelinde yaklaşırken, solda dergi sayfalarında "örgüt ve önderlik" sorunları tartışılıyor. Ülkemiz solunda bu konudaki yaklaşımlarımız etkisini bulmakta gecikmiyor.

Bugün burjuva oportünizmini politika edinmiş tasfiyeciler, **"şapka ve koltuk"** politikacıları şüphesiz kızıyorlar. Çünkü onlar bir kısım solun demokrasibilik ve sivil toplumculuğuna hitap ederek yalan, demagoji, şantaj, tarih çarpıtması, adaletsizlik, zaaf, kaçış ve devrimci katillliğini meşrulaştırmanın yollarını arıyorlar. Sivil toplumculuğun etkisinde kalmış

bazı dergi ve çevreler ise kibirli, mağdur bir edayla tasfiyecileri süzüp neden sivil toplum ve demokrasiciği bu denli geç keşfettiklerine bir anlam veremiyor olmalılar.

Ama Devrimci Hareket için sorun bu değil. Eğer bu anlayış mahkum edilecekse, bu, mücadeleden geçer. Bu, yaşadığımız olumsuzluklara neden olan anlayış tarzıyla hesaplaşmaktan, müdahaleyi zorunlu kılan koşulları ortadan kaldırmaktan geçer. Her şeyden önce örgüt olmaktan, kolektivizmi işletmekten ve açıklıktan geçer. Bugün yaşadığımız zorlukların, sıkıntıların nedenleri buralarda aranmalıdır. Bir örgüt, bir sistem ya da bir toplum içindeki ciddi rahatsızlıklar, kimilerin özellikleriyle ya da tesadüflerle değil, izlenen politikalarla, söz konusu sistemin sağlıklı işletilip işletilmemesiyle, varsa eksik yanlarıyla açıklanır ve alternatifi sunulur. Örgütsel kolektivizm ve açıklıkla sadece işleyiş değil, bir bilinç mutlaka yaratılmalıdır. Radikal bir muhasebe bu şekilde mümkündür. Yoksa "darbe", "darbecilik" tespitleriyle somut koşullarda hiçbir yere varılamaz.

Darbeleri, "kural dışı" siyasal gelişmeleri önlemek için bugün kendi etrafında bir güvenlik örgütü düşünenlere, bunu örgütlenmesinin bir parçası olarak değil, kendi güvenliği olarak görenlere ise son olarak şunu hatırlatırız: ***Hiçbir siyasal iktidar, hiçbir siyasal anlayış, istihbarat ve güvenlik örgütlerinin yardımıyla ayakta kalamamış, kendini koruyamamıştır.***

Çözüm, nitelikli legal, illegal, yarı-legal örgütlenmeler yaratmak, kolektivizm temelindeki örgütsel politikaları bilince çıkartmak, insanları buna göre yetiştirmek, yukarıdan aşağıya, aşağıdan yukarıya sağlıklı bir işleyiş ve denetim kurmaktır.

Kimse bu görevden kaçarak, devrime ve halka yönelik görevlerini yerine getiremez. Kimse toplumsal-örgütsel olgu ve olayları metafizik bir şekilde açıklama çabasıyla insanları, halkı ve çevresini aldatamaz. Gerçek devrimciler için burjuva politikalarına başvurmak içinden çıkılamayacak bir bataktır ve bu batağa kimse girmemelidir.

TASFIYECİ SAĞ OPORTÜNİST HİZİP PARTİDEN NE ANLIYOR?

"Tasfiyecilik kökü derinlerde olan toplumsal bir olgudur. Liberal burjuvazinin karşı-devrimci ruh haliyle, demokratik burjuvazideki dağılma ve parçalanmayla ayrılmaz biçimde bağlıdır. Liberallerle küçük burjuva demokratlar, devrimci sosyal demokrat partinin maneviyatını bozmak, el altından kundaklayıp devirmek (...) amacıyla her çareye baş vuruyorlar, bin bir türlü yol deniyorlar. Yaşadığımız şu günlerde tasfiyeciler, ideolojik ve örgütsel yönden dünün devriminden arta kalan en önemli şeye ve yarının devriminin en önemli siperine karşı savaşıyorlar."

(Lenin, Tasfiyecilik Üzerine, Sol Yayınları, s.68)

Yeni bir sürecin yapılanması "eski" olduğu gibi korunarak inşa edilemez. Ancak eskiyen, tortulaşan yanlar yıkılıp temizlendikten sonra sağlam bir temel üzerine bir yapı ve organlaşma inşa edilebilir.

Eski kalıntılar üzerine inşa edilen bir yapı doğal olarak hem eskinin çarpık yanlarını içinde barındıracak, hem de pek fazla bir ömre sahip olamadan çöküp gidecektir.

Bu eski olan her şeyi reddetmek anlamına gelmemelidir. Fakat kendi geçmişinin olumlu-olumsuz yanlarıyla, birikim ve deneyimleriyle hesaplaşmayan bir yapı ne atması gereken tarihsel adımları atabilir, ne de niteliksel dönüşümleri sağlayacak atılımları gerçekleştirebilir. Olsa

olsa yıllarca sürdürdüğü kısır döngüyü, statükoyu koruyarak çürümeye, dökülmeye ve insan harcamaya hizmet eder. Bu kısır döngü içinde tasfiyeciliğe de yer vardır.

Bu kısır döngüler, yıllardır vaat edilip de bir türlü gerçekleştirilmeyen ya da uğrunda ciddi gelişim ve dönüşümler sağlanamayan ideallerle ve çoğu zaman da tumturaklı sözlerle doludur. Bir türlü gerçekleşmeyen ya da uğrunda köklü adımlar atılamayan bu ideallerin arkasında gizliden gizliye bir sapma, bir oportünizm, görev ve sorumluluklardan kaçış, bir tasfiyecilik vardır.

İster sağ, isterse sol oportünizm olsun, her iki sapma da sonuçta silahlı mücadele çizgisini bulanıklaştıran, safları güçsüz düşüren, devrimcileri ve halkı oyalayan bir işlev görür.

Teoride yazılıp çizilen, söylenen bir çok şey yaşamda vücut bulmayınca, kaçınılmaz bir şekilde ideallerden ve devrim ufkundan sapmalar başgösterir. Gelinen noktada ya ortaya konan düşünce yanlıştır ya bu uğurda yeterli çaba sarf edilmemiştir ya da "uygun koşullar oluşmamıştır."

Ancak tüm bu noktalar bir bütün olarak ele alındığında sorunların özü kavranabilir ve çözümler de bu doğrultuda üretilebilir. Bu muhasebeyi yaşayamayanlar ya da yaşamak istemeyenler ise kendi içinde durgunluğun, hantallığın ve üretimsizliğin yaratacağı çöküntünün ortasında siyasal gelecek ve mücadeleden, halktan uzaklaşırlar.

Böylesi bir durum, sosyalizme, sosyalist değerlere yabancılaşmadır, kastlaşmadır, kısacası oportünizmdir.

Bu anlayış ilk etapta kendi haklarını, konumunu, statükosunu, çıkarlarını garanti altına alacak yöntemlere, politikalara başvurur. Kendini korumayı, kendini hareketin merkezi saymayı yapılanmaya dayatır. Yüzlerce, hatta binlerce insan gelip gider ama o hep aynı yerinde, aynı konumundadır. Gelen giden herkes küçük burjuva, geçici yol arkadaşı, kariyerist, popülist, psikopat, korkak vb. bir yığın nitelemeye maruz kalırken geriye doğruluk, güzellik ve devrimcilik adına bir tek kendisi kalır. Kendisine biat edecek insan bulma sıkıntısı çektiğinde ise, geçmişte hain, düşman, korkak, kişiliksiz dediği insanlarla kol kola girip "devrimcilik" yapmaktan, devrimci kanı dökmekten geri durmaz. Bu tür gösteriş ve rol düşkününü anlayış proletaryanın değil, küçük burjuvazinin anlayışıdır. Ve en başta değişmeyen, değişmek istemeyen de budur.

Biliyoruz ki, geçmişte Doğu Avrupa ülkeleri ve Sovyetler Birliği komünist parti ve yönetimleri kendi durumlarını temel alıp dünyanın başat

sorunlarını da "tali" sayarak ayrıcalıklı, dokunulmaz bir kapalı kutu, bir kast oluşturarak toplumları yönetmeye çalışmışlardır. Bu ayrıcalıklı tabaka giderek halktan, halkın sorunlarından, politikadan ve sosyalist değerlerden uzaklaşarak halkın öfke ve kinini kazanmıştır.

Bizler bütün bunlardan ders çıkarmamız gerekirken ve henüz işin başındayken tüm bu olumsuzlukları içimizde taşımayı bir "meziyet" olarak gördük. Evet, bu ülkelerde yaşanan gerçekliğe parmak bastığımızda, içimizdeki sapma ve tahribatın kökenlerini daha iyi kavrayacağız. Bu ülkelerde baştan beri ortaya çıkan sapma anlayış Marksist-Leninist ideolojiyi tasfiye eden bir karakter kazanarak sonuçta burjuvaziyle bütünleşmiştir. Yıllarca devam eden bu süreç boyunca halklar sosyalizm adına kandırılmış, bilinçleri çarpıtılmıştır.

Tasfiyeciliğin karşı-devrimci bir yıkımla, "dönüşüm"le bütünleşmesi sosyalist saflarda büyük bir güven bunalımına, örgütsüzlüğe, başta küçük burjuvazi ve köylülük olmak üzere değişik halk sınıf ve tabakalarının devrimden yığınsal bir şekilde uzaklaşarak geçici de olsa burjuvazinin propagandasının etki alanına girmesine yol açtı.

Sosyalist saflardaki kastlaşma, yozlaşma, bürokrasi ve statükocu yönetimlerin yol açtığı yaralar ve karşı-devrimler bugün halkları boğazlamakta, kanlı iç savaşlara sürüklemektedir.

Bugün kendini koruma ve yaşam kaygısı içindeki eski komünistler henüz akıllarını başlarına toplayabilmiş durumda gözüküyorlar. Sokaktaki halk ise gerçekleri büyük, kanlı toplumsal çatışmalar yaşayarak yeniden kavramanın uğraşını veriyor ve aynı zamanda sosyalizme ürkek de olsa yönelmeye, geçmişin değerlerini savunmaya çalışıyor.

Kısa zaman önce kendi içimizde ortaya çıkan tasfiyeciler ise kendi yönetim ve yozlaşmasının yol açtığı sıkıntıları, patlamaları ve kendisine karşı yöneltilen eleştirileri görmezlikten, duymazlıktan gelerek tehdit ve şantajla, iç terörle, devrimci kanı dökmekle bu süreci geçiştirebileceğini sanıyor. Bunu yaparken de alışlagelmiş hile ve yalanlara başvurmaktan geri durmuyor.

Gerçekte bir yönetim aklanmak istiyorsa, her şeyden önce kendi eksik, zaaf ve hatalarını kadrolar önünde ortaya koymalıdır. Bu yapılmadan hiçbir hak, hukuk, yönetim tartışması yapılamaz. İlk önce içerik, daha sonra biçim gelir. Öz-içerik tartışması-hesaplaşması yapılmadan biçim saptanarak şekil almak devrimci bir yöntem değildir. Tasfiyeci anlayış ise tam tersini yapmış, öncelikle içimizde hiçbir dönemde şekillenmemiş bir hak, hukuk, yönetim

tartışması yaparak örgütsel sorunu konum, kariyer ve ihtiras tartışmasına dönüştürmeye çalışmış ve hala da çalışmaktadır.

Ancak belirli bir iç hesaplaşma ve çözüm sürecinden sonra, yeni bir güven ve onay ortamıyla oluşturulacak yapılar sağlam ve güvenilir olabilirdi. Ve böylece örgüt içinde yaşanan yakıcı sorunların kaynağı araştırılıp siyasal çözümlere ve önlemlere gidilebilirdi.

Bir örgütte ya da herhangi bir yapılanmada örgütsel sorunlardan doğrudan sorumlu organ merkezi yapıdır. Merkezi yapının savunduğu yönetim anlayışı, politika ve uygulamalar sorgulanmadan örgütsel sorunları çözmek ve adım atmak mümkün değildir.

Tasfiyeci anlayışın sorunları çözme, çözüm platformları yaratma yerine hizip çalışmasına, zor ve şiddete başvurusu, kendi yönetim anlayışını dayatması, geleneksel sol anlayışın devam eden tezahüründen başka bir şey değildir.

Kendi içerisinde sağlıklı kanallar yaratamayan, görüş alışverişi, eleştiri-özeleştiri ve hesaplaşma yaşayamayan yapılar belli bir dönem daha yol alabilir. Ama uzun vadede geleceği yoktur. Bir dizi sosyalist ülke ve hareketin geldiği nokta ortadadır.

Halka ve kadrolara yaptıklarının hesabını vermeyenler, yarın aynı halka kurşun sıkmaktan, ev basmaktan, katliam düzenlemekten kaçınmayacaktır. İstisnasız tüm ülkelerde bu böyle olmuştur. Daha düne kadar hızlı "komünist parti yöneticileri" olanlar bugün ateşli kapitalizm savunuculuğu yapmakta, halkı katletme emirleri yağdırmaktadırlar. Katledilenler ise tarihin bir acımasızlığı olarak yine sosyalizmi ve kendi hakkını savunmaya çalışan emekçi kitlelerdir.

Ercan'ları, Muammer'leri, Ercan Şakar'ları, Erdoğan'ları, Ahmet'leri katleden anlayış da bundan farklı değildir.

Sosyalist değerlere yabancılaşmanın, düşmanlığın, tahribatın bir biçimi olan bu anlayış bir dönem daha halk saflarında görünüp tasfiyeciliğini ve saldırılarını sürdürmekte ısrar edecektir. Bu ısrar halkın ve devrimin iradesine çarptığında ise bilinen o hazin sondan kurtulamayacaktır.

Bugün dünyada ve ülkemizde bir bütün olarak geleneksel sol anlayışın ve onun uzantılarının çöküşünü yaşıyoruz. Tasfiyeci baylarımız bu yaptıklarıyla da geleneksel sol anlayışın izinde kulaç atmakta ve batmakta ısrar etmektedirler.

Her ne kadar yapımız 1970'li yıllarda geleneksel soldan kopuşu yaşamışsa

da uzun bir dönem onun tasfiyeci, olumsuz etkilerinden de kurtulamamıştır. Yıllar sonra tasfiyeciliğin içimizde yeniden vücut bulmasının, devrimci değerlerimizi kemirmeye, aşındırmaya çalışmasının önemli bir nedeni budur, küçük burjuva ideolojisi ve yaşam tarzıdır.

Yine yıllardır süren örgütlülüğümüze ve mücadelemize rağmen köklü atılımlar yapıp parti-cephe ve orduyu yaratacak halk kitlelerini kucaklayan, sınıf gerçeği üzerine oturan, geleneksel solun ve tasfiyeci akımların etkinliğini kıran bir örgütlenme yaratamadık.

Partileşme sürecimizde belli aralıklarla önümüze çıkan köklü tasfiyecilik girişimleri gerek ideolojik, gerekse de örgütsel boyutlarıyla partileşme sürecinin özelliklerini göz ardı eden ve bunu açıktan değil, "usta" yöntemlerle yapan, örgütlenme biçimlerini bulanıklaştırıp başkalaştıran, niteliksiz ve güçsüz düşüren, örgütsel işleyiş, ilke ve kuralları kendi tasarrufunda gören ve ona göre adım atan, sürece uygun silahlı eylem ve kitle çizgisini yadsıyan anlayışlarla ortaya çıktılar.

Partileşme sürecimizin önündeki en büyük engeli bu tarzdaki tasfiyecilik girişimleri oluşturmuştur.

Devrimci Yol tasfiyeciliğinden sonra içimizdeki en büyük tasfiyecilik girişimi de 13 Eylül müdahalesiyle ortaya çıkartılıp önü alınmaya çalışılmıştır. Bu çaba bugün de tüm hızıyla devam etmektedir.

Yine üzerinde durulması gereken bir diğer nokta ise, partileşme sürecinin hukukunun, ilkelerinin, organlarının aradan geçen bunca zamana rağmen (ki bu 15 yıl gibi azımsanmayacak bir süredir) örgütümüz içerisinde belirlenmemiş olması, örgüt içi işleyişin kişiler arasında soyut bir güven ve onaya dayalı olarak yürütülmesidir. Devrim yapmak isteyen ciddi bir örgütlülükte bunun nelere yol açacağını kestirmek zor olmasa gerek. Bu, hedefsizlik, programsızlık ve kendiliğindencilikten başka bir şey değildir. Yıllardır sürece damgasını vuran da budur.

Uzun bir dönemden beri süregelen bu işleyiş, partileşme sürecini bulanıklaştırarak partileşmeyi bilinmez bir tarihe erteleyerek bir yığın emeğin, çabanın, beklentinin boşa çıkmasına neden olmuştur.

Keza bu dönem içerisinde, yapılanmanın her dönem kitlesel bazda geniş bir potansiyele sahip olmasına rağmen, buna uygun düşen bir örgütlülük, örgütsel işleyiş ve inşa oturtulmamış ya da bilinçli olarak oturtulmak istenmemiştir.

Bir diğer yanıyla, hareketin kadro birikimi anlamında uygun koşulları yakalamış olmasına rağmen yıllarca partileşmekten söz edilmemiş, ancak

üst üste yenilen merkezi operasyonlardan sonra "Biteceğiz, partileşelim." denmiştir.

Hareketin en güçlü olduğu dönemlerde partileşmekten söz etme gereği duymayan tasfiyeci anlayış, hareket güçsüz düştüğünde ise 3-5 kişinin bir araya gelip oluşturacağı partileşmeden söz etmeye başlamıştır. Ne de olsa artık kendisine muhalif olabilecek bir güç kalmamıştır! Bu işi bir an önce halledip devrimci bir parti görevinin üzerinden atlayarak kendi konumunu sağlama alma düşüncesi taşındı.

Yürüttüğümüz mücadelenin niteliksel anlamda düşüş göstermesi ve uzun bir sessizliğin ardından partileşelim demek, hem 15 yılın boşa geçirildiğini söylemek, hem de hareketin partileşme sürecine ilişkin görüşlerini inkar etmektir. Bu aynı zamanda tasfiyeciliğin gerçek yüzünün dışı vurumudur da.

Gerçekte ideolojik tespitlerimize uygun olarak mücadeleyi yürütebilecek nitel bir örgütlülüğe ve buna tekabül eden alt örgütlenmelere sahip olmadan partileşmek mümkün değildir. Partileşme sürecini bir oldu bittiye getirerek buna uygun örgütlenme olmadan parti olduğunu ilan etmeye çalışmak, partiyi karikatürize edip hafife almaktır. Bunun arkasında sınıflar mücadelesinin çıkarları değil, bireysel çıkar ve kaygılar, geleceğe duyulan kuşku ve umutsuzluk vardır.

15 yıldır hareketin güçlü olduğu dönemlerde dahi partileşmenin kapısının bir türlü aralanmayıp bugün zor ve sancılı bir dönemden geçerken aralanmak istenmesi kitlemizi ve halkımızı aldatmaktan başka bir şey değildir.

Yine sağlıklı bir örgütsel işleyiş ve mekanizmaların olmadığı, bir yığın çarpıklığın, çürümenin ve tasfiyeciliğin yaşandığı bir örgütlülükte "partinin arifesindeyiz" demenin tasfiyeci amaçlar ya da ideolojik-siyasal perspektif kaybı dışında hiçbir anlamı yoktur.

Yıllardır şunların mücadelesini verdik: **"Parti savaşıarak, savaşın içinde oluşur. Parti silahlı propagandayla radikal kitle çizgisini bütünleştiren, suni dengeyi kırarak, rejime alternatif siyasal-askeri bir örgütlenmedir."** Sahip olduğumuz, savunduğumuz bu anlayışımız gelinen noktada ciddi anlamda aşındırılmış, tahrip edilmiştir.

Son yıllarda gerek yurtsever hareketten etkilenme, gerekse de geçmişte DY'ye ait olan **"iç savaş", "direniş komiteleri", "genel direniş"** gibi tespitlerin tasfiyeci sağ oportünist anlayış tarafından farklı biçim ve söylemlerle gündeme getirilmesi, hareketin gerek silahlı mücadele ve örgütlenme anlayışında, gerek çalışma tarzında, gerekse de örgütü yönetim

biçiminde büyük çarpıklıklar yaratmıştır.

Halkla oligarşi arasında **ülke genelinde** bir iç savaşın yaşandığı noktasında yapılan abartılı tespitler doğal olarak örgüt biçimleri, şekillenişleri ve kadrolaşma konularında da farklı politikaların, anlayışların uygulanmasını beraberinde getirmiştir.

Elbette bu ciddi niteliksel farklılıkları görmek zorundayız. Bir parti kadrosu ile partileşme süreci kadrosu arasında fark vardır. Yine silahlı propaganda ile bugüne kadar yürüttüğümüz silahlı savaşım arasında fark vardır. Keza, örgüt içi hukuk ve işleyiş de her iki dönemde farklılıklar arz eder. Yine asgari düzeyde ideolojik birliğin olduğu süreç partileşme sürecidir.

Hareket ile parti arasındaki bu niteliksel farklılık göz ardı edilmeden, partileşme sürecinin örgütlülük ve politikalarıyla parti ve sonrası sürecin örgütlülük ve politikaları arasındaki farklılık bilince çıkartılmalıdır.

Sağ oportünist tasfiyeci anlayışla bu fark ortadan kaldırılmış, parti oluşmamasına rağmen parti ve sonrası döneme özgü olması gereken adımlar gündeme sokulmak istenmiştir. Bu, "sürecin hızlandırılması" vb. değildir. Özünde partinin inkarıdır.

Uсталıkla üzerinden atılan olgu, sağlıklı bir partileşmedir. Bu da belirli bir iç hesaplaşma, iç devrim yaratılmadan, kadro inisiyatifi ve iradesine başvurulmadan ve daha nitelikli bir süreç başlatılmadan gerçekleşemez.

Bugün yapılanlar bunun tersi olup illa de kendi yönetim anlayışında bir "partileşme"yi (daha doğrusu kendi yönetimini) dayatarak süreci yangından mal kaçıracasına geçiştirme çabasıdır.

Bu geçiştirme bugünden partiyi de atlayarak, bırakalım partiyi ve öncü savaşını, halkın savaştığını, halkın silahlanması ve savaştırılması gerektiğini söyleyecek kadar abartılı, havalı, subjektif tespitlere kadar varmaktadır. Fırsatçı, kestirmeci, pragmatist bir anlayışın başka türlü davranması da beklenemez. W.B.'nin "Vietnam Kazanacak" isimli kitabında vurguladığı gibi, **silahlı propagandayı yürütecek bir örgütlenme partileşme sürecinde savaş ve savaş sanatını kadrolar bazında öğrenir. Partili dönemde ise savaş ve savaş sanatı artık partili kadroların işi olmaktan çıkar, adım adım kitlelere kavratılarak kitlelerin sahiplendiği bir niteliğe bürünür.**

Bugün "Parti dediğin nedir ki!" diyen anlayışa 15 yıldır neyi beklediğimizi sormak zorundayız. Madem parti kurmak öylesine sıradan ve kolay bir iş, o halde bugüne kadar neden partileşemedik? Neden doğrudan adımlar atılmadı, hazırlıklar yapılmadı? Neden partileşme sürecinin hukuku ve iç

işleyişi, kurumları, organları oluşturulmadı? Neden partileşme süreci, kadro iradesi ve inisiyatifi bilinmez bir tarihe ertelendi?

Bugün parti kurmanın kolay olduğunu söylüyorsan, partileşme sürecine ilişkin düşüncelerin nelerdir? Savunduğun parti anlayışı nedir? Sağ oportünist tasfiyeci anlayışa buna benzer yığınla soru yöneltebilir.

Tabii bugün bunca yaşananlardan sonra, bugüne kadar neden partileşemediğimizi daha iyi anlıyoruz. Bir defa, partileşmeyi sağlayacak açık, ciddi bir yaklaşım ve program olmamış. İkincisi; partiyi oluşturma tasarrufu neredeyse sadece kişilerin, tasfiyeci-tek kişilik "önderliğin" inisiyatifine kalmış, yaşanan bulanıklık ve özellikle son dönemde yoğunlaşan tasfiyeci çabalar sonucu partileşme gerçekleşmemiştir. Yoksa "o isteseydi" her an partileşebilirdik!..

Bugün geç de olsa "bayımız" 15 yıl önce verilmiş sözünü "tutacak", Türkiye halklarına bir parti "armağan" edecektir!.. Gerçekte bu parti halkın başına çare mi, yoksa bela mı olacak? Orasını bugünden yola çıkarak kestirmek hiç de zor değil. Bugünden devrimci kanı dökenler yarın halkın kanına girmekten de çekinmeyecektir.

Yıllardır halkın özlemini çektiği ama bir türlü yaratılamamış olan parti ve partileşme anlayışı da gözden düşürülerek kavramlar ve taşıdıkları içerik açısından tam bir aşınma ve kaos ortamı yaratılmaktadır.

Bu bayağılaşma, sıradanlaşma THKP-C çizgisinden uzaklaşmış olmanın bir sonucudur. Özellikle yaşanan ideolojik ve siyasi darlık, yüzeysellik, felsefi derinlikten, düşünce ve politika zenginliğinden yoksunluk sonucu partileşme süreci, parti, öncü savaşı ve suni dengeye ilişkin ideolojik-siyasi saptamalarımız bir kenara itilerek SDB anlayışımız ve örgütlülüklerimiz sadece askeri yanıyla ele alınmış, foko tarzında konumlandırma ve kurumlaşma ilişkileriyle kitle bağlarından kopartılmış, yalıtılmışlardır. Ve doğaldır ki, politik katılım ve üretkenliği olmayan bu örgütlenmeleri kitleden yalıtıp emir-komuta ilişkisiyle bir kalıba sokma anlayışı kuşkusuz ki kadro birikimini yaratıp hareketin gelişmesini sağlayamazdı. Hareketin gelecekteki öncü kadrolarını yaratamazdı.

Açıktır ki, hareketin SDB yapılanmasına devrimci özden uzak bir anlayışla yaklaşılması, bu nedenle siyasal bir formasyona sahip kadroların yaratılamaması, sonuç olarak yapılan eylemler bir yana bırakılırsa, ciddi bir kadro birikimi ve deneyimi çıkarmadan bu yapıların büyük darbeler yemelerini beraberinde getirmiştir. Ancak ne yazık ki bu anlayışın izleri halen sürmektedir.

Diğer bir ciddi yanlış ise milis anlayışının son dönemde savaşı "yaygınlaştırma ve geliştirme" mantığıyla savunulmasıdır.

Her şeyden önce, ülkemizdeki savaşın boyutu Kürdistan dışında böylesi bir önerme için uygun değildir. Milisler daha çok iç savaş yaşayan ülkelerde, halkın doğrudan mücadeleye, direnişe katıldığı bir ortamda oluşan yerel savunmaya yönelik, yine yöre halkının oluşturduğu yarı-askeri örgütlenmelerdir. Bizim ülkemizde suni dengenin (halkın var olan milli krize rağmen buna denk düşmeyen bir politik pasiflik içinde bulunması durumunun) kırıldığı ve mücadelenin kitlesel boyutlarda geliştiği evrelerde gündeme gelir. Ülkemizde ise bugün ne örgütlülüğümüzün düzeyi, ne de tek tek istisna gelişmelerin dışında sınıf mücadelesinin boyutları böylesi bir örgütsel biçimlenişe uygun düşmektedir.

Milis örgütlenmesini savunmak özünde ülkemizde bir iç savaştan bahsetmekten başka bir şey değildir. Partinin olmadığı, öncü savaşının, gerilla savaşının vermediği bir süreçte iç savaştan ve milis örgütlülüklerinden söz eden anlayış bir zamanlar direniş komitelerini savunan anlayıştan farklı değildir. Sonuçta reddedilen ve görmezlikten gelinen parti, öncü savaş ve suni dengedir.

Parti sorunu, ideolojik birlik, örgütsel yapılanma ve örgütsel anlayışla doğrudan ilişkilidir. Bugün tartışmaktan, örgüt sorunlarını çözecek platformlardan kaçan, zor ve şiddete başvuran anlayışın asıl derdi özünde öncü savaşını yürütecek ciddi, kolektif, askeri-politik liderliğin birlikteliğini savunan, savaşın oluşturacağı bir parti-cephe örgütlülüğünü engellemek, kendi benmerkezci sultasını dayatarak örgütü güdük, çapsiz, niteliksiz, sağ oportünist bir anlayışa hapsetmek, boğmaktır. THKP-C'nin örgüt ve silahlı mücadele anlayışında yaratılan bu sapma sonuçta kitlelerin silahlı ve kendiliğinden ayaklanması ve devrim yapması noktasına varacak kadar ideolojik-teorik sefalet içinde yüzmektedir.

"Bu hareketi 15 yıldır böyle yönettim, bundan sonra da böyle yöneteceğim." diyen anlayış işte budur. Kaldı ki, D. Karataş bu hareketi söylediği gibi 15 yıldan beri yönetmemektedir. "15 yıldır ben yönetiyorum." diyerek tüm olumlulukların kendisine ait olduğunu ispata çalışıyor. Oysa gerçek bu değildir. D. Karataş bu hareketi 15 yıldır değil, toplam 4,5 yıldır yönetmektedir. Öncelikle bu yılların hesabını vermelidir.

Hareketi sadece kendi kişisel konumu için tasfiye eden "büyük önder" bu harekette yıllardır büyük emekleri olan Niyazi, Sinan, Bedri, İbrahim'lerin ve daha nice yoldaşlarımızın emeklerini göz ardı etmekte, ortaya çıkan tüm

olumsuzlukları bir çırpıda başkalarına yıkmaktadır. Çünkü bir tek doğru olan, doğru yapan odur. Diğer tüm yönetici kadrolar zaafı, popülist, hareketi kavramamış, gösteriş meraklısı küçük burjuvalardır!..

Hayır, gerçekler hiç de böyle değildir. Elbette anlayış, salt kimilerini haklı çıkarmak, aklamak, kimilerini de karalamak şeklinde olursa, bu çaba başkalarının emeklerini göz ardı etme, karalama ve onları tasfiye etme biçiminde olacaktır. Yapılmış olan da budur.

Sonuç; herkes kötü, bir tek D. Karataş iyi ve "Yaşasın D. Karataş!"!... "Günahlar başkasının, sevaplar benim" politikasının başka bir sonucu olamaz.

Oysa bir harekette "şahsiyet"ler ideolojik, siyasal, örgütsel anlayışlarla birlikte bir ifade ve anlam kazanırlar. Kişiler, olgunlaşmış ya da olgunlaşmamış bir anlayışın temsilcisi, izleyicisi durumundadırlar ve bunlar "bilinen" ancak yaşama uyarlanmayan gerçekler olarak pratikte neredeyse unutturulmak istenmektedir.

Her şeye rağmen, gerçekleri gizlemek mümkün değildir. Hareket içerisindeki bir yığın insanın emeği ve ortak çabası sonucu önemli mesafeler kat edilmiştir. D. Karataş "Bu hareketi 15 yıldır ben yönettim." demagojisiyle aslında yeniden kendi kişiliğini ve fütursuzluğunu ele vermektedir.

Bir diğer yanıyla ise, bir örgütün tarihini ve işleyişini ters yüz ederek, gerçekleri kendi çıkarları ve geleceği uğruna çarpıtmaya, gizlemeye çalışmaktadır.

İlginçtir ki, yıllardır akıllarına parti, cephe, ordu, gerilla, milis, iç savaş gibi kavramlar gelmeyen bugünkü tasfiyeci sağ oportünistler günümüzde bolca bu kavramlardan söz eder oldular.

Peki, bugün ne değişti?

Elbette bugün dünden farklı olarak çok şey değişmiş durumda.

Birincisi; bugün kitleleri kendine çeken güçlü, silahlı mücadelenin yarattığı bir potansiyel ve eğilim sözkonusudur. Bugün kimse silahlı mücadeleyi savunuyorum adı altında kitleleri kandıramaz. Çünkü kitleler silahlı mücadelenin gücünü Kürt yurtseverlerinin 9 yıldır gösterdikleri savaş nezdinde daha açık seçik bir şekilde gördüler. (...)

İkincisi; Devrimci Hareket 20 yılın üzerinde anti-emperyalist, anti-oligarşik bir mücadele deneyimine sahiptir ve belli dönemlerde önemli birikimlere ulaşmasına karşın, halen ciddi bir örgütsel yapı ve mücadeleye kavuşmuş değildir. Kitleler ve kadrolar bunun hesabını yapmakta ve gerçek

anlamda bir devrimci gelişimin özlemini çekmektedirler.

Üçüncüsü; kadrolar sağ oportünist tasfiyecilerin yurtsever harekete öykünme ve onu kopya etme çabalarının ne kadar trajik-komik sonuçlara yol açtığına tanık oldular. Hareketin ideolojik-politik çizgisinin ve pratiğinin bulanıklaştırıldığını gördüler.

Dördüncüsü; her ne hikmetse ülkede mücadele diye bir derdi olmayanların, proleter devrimci anlamda kaygı güdüp kafa yormayanların, kaçkınların yurtdışına geldiklerinde en keskin "hareket ve devrim savunucuları" kesildiklerine tanık olundu.

Beşincisi; yine aynı kitleler ve kadrolar tüm bunları yapanların sınıf mücadelesi açısından kısa sayılabilecek bir sürede mücadeleye ve devrime nasıl açıktan sırtlarını dönüp sivil toplumculuğa, göçmencilığe, çevreciliğe, örgütsüzlüğe ve düzene adapte olduğunu gördüler.

Bir yığın mülteci bozuntusu kaçkın yurtdışında kitlelere neler vaat edip arkasından neler yapmadı ki...

Birleşik Direniş Cephelelerinden Sol Birliklere kadar hepsi de kaçkınların bir süre için de olsa gerçek yüzlerini gizleyecek birer maske olmaktan öteye gitmedi. Kandırılanlar, aldatılanlar mücadele etmeye niyetli samimi unsurlar ve kitleler oldu.

Yine ilginçtir ki, içimizde ortaya çıkan tasfiyeci şüreka ise yurtdışına çıktıktan, örgüt merkezini yurtdışına taşımayı kafasına ve önüne bir görev olarak koyduktan sonra, cephe, ordu, parti, iç savaş vb. şeylerden söz eder olmuştur.

Yıllardır bir türlü aklına gelmeyen bu "mucizevi" şeyler bir anda yenilen ağır darbeler, başarısızlıklarla beraber benmerkezci yönetim akabinde onun kurtarıcı simidi kesilmiştir. Tasfiyecibaşının "ufku" tıpkı diğer oportünistler gibi yurtdışına çıkar çıkmaz aniden "genişlemiştir."

Tüm oportünistler sonuçta birbirlerine benzerler ve aynı kavşakta buluşurlar. Başlangıçta birbirlerine düşman gibi "tezat" görünseler de aslında aynı madalyonun iki yüzünü oluştururlar.

Hatırlanırsa, 12 Eylül öncesi onca kitle gücü ve kadro birikimine karşın partiden, cepheden bahsetmeyen DY, cunta sonrası yurtdışında cepheden, silahlı mücadeleden, gerilla savaşından bahseder duruma gelmiş, birlikler, cepheler kurarak oligarşiye "hücuma" geçmiştir.

Keza, bizim tasfiyeci şüreka ise uzun bir dönemden beri kendini yurtdışına atarak, en azından can güvenliğini ve kendi yerini garantiye almıştır. Ülkede

savaşacak, ölecek insan ne de olsa bulunur mantığıyla hareketin aldığı bir yığın darbeye, operasyona rağmen, gönül rahatlığıyla partiden, cepheden, ordudan bahseder olmuştur. Yine üst perdeden politikalar ve ucuz bir savaş edebiyatı ortalığı kaplamıştır.

(...)

Adeta bir maskaralık ve aldatma vardır. Bu kadar basite indirgenen bir parti oluşumu için neden 15 yıl gibi uzun bir süre boyunca beklenildi? Yoksa birçok tasfiyeci gibi tasfiyecibaşı da ilk önce yurtdışma çıkmayı mı bekledi? Uygun koşulları mı kolladı?

Bugün bu mülteci, mücadele kaçkını çetesiyle birlikte devrimci kanına girecek kadar çürümüş ve devrim davasından soysuzca uzaklaşmıştır.

Bu sağ oportünist tasfiyeci güruh para, konum, koltuk mücadelesine evet derken, devrimci anlayış, devrimci işleyiş ve devrimci örgüt dendiğinde ise azgınca saldırmaktadır. Çünkü tasfiyecilerin örgüt, işleyiş, devrimci yönetim diye bir sorunları yoktur.

Gerçi gelinen noktada kendisine "hak vermemek" elde değil. Yurtdışında ne yapılabilir ki! Yurtdışından örgüt yönetilemeyeceğine göre bayımız ne yönetecektir?

Bu mutlaka örgüt dışında bir şey, belki de bir hizip, bir şureka olacaktır. Çünkü kim Avrupa'dan örgüt yönetip devrim yapmış da bayımız devrim yapacak?!

Gariplikler manzumesi bununla da bitmiyor. "Yaşasın!"la başlayıp "Yaşasın!"la biten önderlik kutsamalarının ardından kendini yurtdışından Türkiye devriminin önderi ilan ediyor. Bununla da kalmıyor, kendini Lenin'le, Ho Chi Minh'le, Castro'yla aynı kefeye koyuyor. Duvarlara "**Öndere Selam, Savaşa Devam!**" şeklinde sloganlar yazdırıp mitinglerde, gecelerde yine bu sloganı attırıyor. Bu bir sefalet, bir megalomanlık değil de nedir diye açıktan açığa sormak gerekiyor. Bayımız bir de 13 Eylül gibi "kanlı", "acımasız" bir "darbe"yi de es kaza atlatınca artık "Bundan sonra bana ölüm yok." diyordur herhalde. Çünkü bu defa atlattığı "darbe" değil, halkın adaletidir.

(...)

Koltuk ve önderlik bir kez sağlama alındı mı, etrafına etten duvarlar örüldü mü, "darbeciler" için bu iş bitmiş demektir. "Yüce önderlik" böylece "ilelebet" yaşayacaktır! Ne gariptir ki, bugün tasfiyeciliğe önderlik eden zat örgütte "küçük burjuvalara karşı güvenlik örgütü" kurarak kendi konumunu sağlama alabileceğini açıktan savunmaktadır. Komplocu, şüphecisi, en

yakınındaki insanlardan korunmak için güvenlik örgütü kuracak kadar korku içerisinde olan bu anlayışın devrimcilikten ne kadar uzaklaştığına tanık oluyoruz. Tarih bir yığın sahte kişilik ve imajlarla doludur. Kullar var oldukça sahte peygamberler de var olmuş, imajlarını uzun yıllar sürdürmüşlerdir. Toplumsal cehalet, bilgisizlik aşılarak toplum biraz daha ileriye doğru sıçrama yaptığında ise sahte peygamberler de putların yıkılışı gibi bir bir yıkılmışlardır.

Devrimcilerin kurtarmalara, kurtarıcılara, biatlara ve kişiyi yüceltmelere ihtiyacı yoktur. Kutsanacak olanlar varsa bunlar da şehitlik mertebesine bu uğurda kan dökerek, alımlarının aklıyla ulaşarak ölümsüzleşenlerdir.

Ülkemiz solunun tarihi, önemli bir yanıyla da mülteciler ve kaçkınlar tarihidir. Bunun en güzel örneğini TKP tarihi oluşturmaktadır. Bu tür akımların işi gücü yıllardır halkı genel greve, genel direnişe, yürüyüş ve gösterilere çağırarak olmuştur. Kendilerini mücadeleden uzak tutan bu baylarımız kapıldıkları bu hastalıktan yıllar boyunca kurtulamadılar. En sonunda tüm "umut"larını yitirerek oligarşiye teslim oldular. Şimdi ise oligarşi için çalışmaya hazır bir konumdalar.

Bir zamanlar halka direniş çağrısında bulunanlar teslimiyeti seçtiler ama halkımız hak ve özgürlük arayışında teslim olmadı.

İçinde buldukları duruma ve örgütlülüklerine bakmadan halka genel grev, genel direniş çağrısı yapanlar üst perdeden konuşmaya, çağrılar yapmaya ne kadar da alışmışlar!.. İşçi sınıfı ve diğer ezilen sınıf ve tabakalarla güçlü bağları olmayan bu gruplar halen de işçi sınıfının kendiliğindenci eylemliliğine tapınmanın ve mücadelesizliğin teorisine sarılıp işçi sınıfının örgütlülüğüne ve ruh haline denk düşmeyen soyut tespitleriyle bilinçli kitleleri oyalamaktan, enerjilerini boşa harcamaktan ve kendi kastaşmış mücadele kaçkını yapılarını korumaktan başka bir kaygı taşımıyorlar.

Halk bir gün gelecek, devrimcilerin öncülüğünde açıktan silahlı savaşım içinde yer alacak ve bu acizane mücadele kaçkını, yardıma muhtaç bayları da sonu gelmez çağrılar yapma zahmetinden kurtaracaktır.

Tasfiyeci şüreka ise tasfiyeci yüzü açığa çıktı çıkalkı oportünistçe çağrılar yapmaktan, genel direniş sloganları atmaktan büyük zevk duymaya başladı. Bizim tasfiyeci baylarımız da diğer tasfiyecilere uyararak üst perdeden çalıp söyleyen yurtdışından sesler korosuna katıldılar.

Yıllardır eleştirdiğimiz oportünist anlayış, politika yapma ve yürütme tarzı bugün karşımıza çıkıyor. Ayakları yere basmayan, mevcut durum ve örgütlülüğü göz ardı eden bu anlayış silahlı mücadeleyi savunan bir örgütün

anlayışı olamaz. Soyut iç savaş tespitleriyle bütünleşen genel grev, genel direniş çağrıları tasfiyeciliğin hangi noktaya geldiğini çok daha açık ortaya koyuyor. Abartılar soyut politik söylemlerle bütünleşince nice dağlar, nice çamlar devriliyor. Tüm kaşarlanmış oportünistlere taş çıkartırcasına yapılıyor bunlar. Gerçekten tebrik etmek gerekiyor!..

Milli krizin süreklilik arz ettiği bir ülkede iç savaşın objektif koşulları her dönem hazırır. Ama bu, iç savaş tespiti yapmak için tek başına yeterli değildir. İç savaşı yürütecek sübjektif etkenlerin de olgunlaşmış olması gerekir. ***Ülkemizde böyle bir olgunlaşma Kürdistan hariç diğer kesimler için geçerli değildir.***

Ülkemizde 12 Eylül öncesi iç savaş tespiti yapan DY çelişkiyi pratikte halkla oligarşi arasında tespit ederek bir savaş durumunun yaşandığını iddia etmekteydi. Buradan yola çıkarak da direniş komiteleri ve kurtarılmış bölgeler önermesini gündeme getirmişti.

Rejimin baş ucunda oluşturulmaya çalışılan bu tipte örgütlenmenin en güzel örneği Fatsa'dır. Ve rejim hiç de zorlanmadan bir "nokta operasyonu"yla Fatsa'ya girmiş, beklenen silahlı-örgütlü direniş gerçekleşmemiştir. DY açısından Fatsa deneyimi kendisine yüklenilen "stratejik" işlevi karşılamaktan çok uzakta olumsuz bir deneyim olmuştur.

Bugün içimizde ortaya çıkan tasfiyeci şüreka ise iç savaş tespitleri yaparak ***"halkı savunma komiteleri"*** önermektedir. Tüm bunlar DY oportünizminden devşirme olup savunulmaktadır.

Direniş komiteleri önermesinin sivil toplumculuk ve faşizme karşı mücadelenin yadsınması olduğu hareketimiz tarafından daha önce de tespit edilmiştir. Yaşanılan süreçte oligarşi ile Türkiye halkları arasında bir iç savaş yaşandığını söylemek ve buna uygun politikalar belirlemek, geçmişte DY'nin yaptığı gibi partiyi, cepheyi ve öncü savaşı aşamasını atlamak, daha doğrusu emperyalizmin 3. bunalım dönemine özgü olarak savunduğumuz halk savaşı anlayışımızı, PASS'yi reddetmekten başka bir anlama gelmez.

Genel bir savaş edebiyatıyla halkın savaştırılması esprisinin birbiriyle bütünleştirildiği orijinal bir teori karşımıza çıkmaktadır. Gerek kitlelerin kendiliğindenci eylemleri, gerek siyasallaşma, kutuplaşma açısından, gerekse toplumsal sınıf ve tabakaların örgütlülüğü ve mücadelesi açısından Kürdistan'daki bölgesel durum ve ulusal hareket dışında bir iç savaş tespiti yapmak sürecin önümüze koyduğu görevlerden kaçmak, mücadeleyi kendiliğindencilığe terk etmek ve halka havale etmektir.

Keza, yurtsever hareket dışında oligarşiyi ciddi anlamda sarsan bir

oluşum henüz mevcut değildir. Var olan güçlerin etki alanları zayıf olup toplumsal dinamiği yakalamaktan henüz uzaktırlar.

Yapılan iç savaş tespitleri tasfiyeci şürekayı ister istemez kitleleri silahlandırma ve savaştırmaya, "kitle gerillacılığı"na (kendi ifadeleri), genel direniş, genel grev çağrılarına ve halkı savunma komitelerine kadar götürüyor. Bu tespitlerin hiçbiri özünde yeni değildir. Halkımız bunları daha önceden de duymuştu. DY'nin ünlü sivil toplumcu teorisyenleri yıllar boyunca THKP-C adına bu düşünceleri savundular. Kitleleri ve kadroları oyaladılar. 12 Eylül sonrası ise açıktan, artık THKP-C adına değil, sivil toplumculuk adına aynı şeyleri tekrar edip durdular.

Sivil toplumculuğun ülkemiz topraklarında geçerli bir akçe olamayacağı iyi hesap edilemedi sanıyoruz. Tasfiyeci DY oportünizminin dağılma sürecine denk düşen bu tespitler aslında onun tasfiyeci özünü kendi ağızlarından koyması açısından ibret vericiydi. Bu tasfiyecilik geleneğini birilerinin devralması gerekiyordu. Bugün bu görevi tasfiyeci anlayış üstlenmiş durumda.

Geçmişte nasıl Birikim'ciler DY'nin ideolojik gıdasını sağlayanlar olmuşlarsa, bugünkü tasfiyeciler de ideolojik hazinesini DY'nin sivil toplumcu görüş ve tespitleriyle zenginleştirmeye çalışmaktadırlar.

Tasfiyecilere **"Hoş geldin' DY!"** demekten kendimizi alamıyoruz. Tartışma ve siyaset yasakları, tehdit ve şantajlar, büyüklük gösterileri ve böbürlenme; anlayış aynı, yapılanlar aynıdır.

Kökene böylesi bir sivil toplumcu anlayışa varan savrulmanın Marksist-Leninist örgütlenme ve örgütsel işleyiş diye bir sorunu elbette olamazdı.

Tasfiyeci çizgi katı bir benmerkezci kesilirken, örgütü yadsımakta, erimesine yol açmakta, yığınla insanın bitmesine, katledilmesine ve devrimci mücadeleden uzaklaşmasına yol açmaktadır. Saffarında yaşanan örgütsel erime, dökülme ve inançsızlığın vardığı seviye bunun kanıtıdır.

"Halk komiteleri"nden, "kitle gerillacılığı" vb.den ne kadar söz edilirse edilsin, tüm bunların içi boş kuruntulardan başka bir şey olmadığı bir bir su yüzüne çıkmaktadır.

(..)

Diğer taraftan tasfiyeciler örgüt sorununu siyasi özüyle, anlayış yanıyla ele alacaklarına sokak kadınlarına taş çıkartırcasma kişisel, magazin, dedikodu, spekülasyon yanlarıyla koymaya çalışmaktadırlar. Bu tür yöntemlere devrimciler değil, karşı-devrimciler, psikolojik bir kirli savaş

yürütenler başvurur. Çünkü onların tüm çabası gerçekleri gizlemek ve halkın bilincini köreltmektir.

Nedir bu "kitle gerillacılığı" kavramı? Her şeyden önce böyle bir kavram M-L literatürde yoktur. Kitlelerin bugün açıktan oligarşiyle savaşmadığı, savaşın bir cephesini oluşturmadığı bir ortamda "kitle gerillacılığı" da ne demek oluyor? Öyle ya, halk gerillaya katılmaya ve savaşmaya hazır! Kitleler "büyük önder"in buyruklarını, talimatlarını bekliyor!.. Bu talimatlar geldiğinde ise kitleler gerillaya katılıp "kitle gerillacılığı"nı başlatacaklar.

Gerilla, adı üstünde hareketli küçük seyyar savaş birliklerinden oluşur. Kitlesele katılımın gerçekleştiği noktada ise "kitle gerillacılığı"ndan değil, ordudan ya da böylesi bir aşamadan söz edilebilir. Anladığımız kadarıyla, parti ve cephe oluşumunu çoktan "tamamlamış" olan tasfiyeci anlayış, süreci daha da ileri götürerek "kitle gerillacılığı"ndan, daha doğrusu ordudan söz eder duruma gelmiştir.

Yaşanılan ideolojik sefalet düşünülen de derindir. Yaz, söyle, at tut. Nasıl olsa kimse okumaz, okuyan da anlamaz, anlayan da ses çıkarmaz, ses çıkarmanın da başı ezilmeye çalışılır...

Devrimci Hareketin cephe anlayışı ortadadır. Silahlı savaşımın ilk aşamasında, emekçi kitlelerin içinde buldukları göreceli politik pasiflik halinden dolayı, partinin olduğu ilk aşamada parti ve cephe iç içe geçmiştir. Parti elemanları aynı zamanda cephenin de savaşçısı olmak durumundadırlar. Askeri-politik liderliğin birlikteliği ilkesi bunun anlatımıdır. Cephe ilk etapta aynı kurmaylık altında partinin askeri örgütlülüğü şeklinde, partinin kumandası altında savaşanların cephesi şeklinde olacaktır. Savaşın ilk aşamasında parti ile cephenin birbirinden ayrılması mümkün değildir. Daha sonra ise kitleselelik kazandığında cephe ayrı bir kurmaylık altında şekillenecek, ordu vb. şekillenmelerden söz etmek mümkün olacaktır.

Kendini büyük önder sanan tasfiyeci zat kat edilmesi gereken bu aşamaları bir bir atlayarak devrime varacağım zannediyor. Bu "hızlı koşucu" devrime değil, ideolojik ve örgütsel sefaletin uçurumuna doğru yol alıyor. "Dikkat!" demekten kendimizi alamıyoruz.

Bayımız bu abartılı, hamasi söylemlere, propagandaya şu açıdan da muhtaçtır. Bir kere, bugün "darbeci belası"ndan kurtulmak zorunda. Çünkü tasfiyeci maskesi açığa çıkartılıyor ve işlerinin önüne taş konulmuş oluyor. "Darbeciler"i kendisinin panzehiri olarak görüyor. Hareketi ve düşüncelerini savunan "darbeciler" var oldukça tasfiyeci zat gerçek düşüncelerini rahatça açma, yayma, yerleştirme özgürlüğüne kavuşamayacak. Hareketin

ideolojik çizgisinin arkasına gizlenip tasfiyeciliğini alttan alta egemen kılamayacaktır.

Tek "çare"si var: İdeolojik ve örgütsel anlamda bir türlü "baş edemediği" Devrimci Hareketin insanlarını bir bir katletmek, devrimci kanı dökmek...

Ne diyor ideolojik sefalet içinde yüzen sağ oportünist baylarımız? **"Hangi gerekeceyi taşırsa taşırsın, 'darbe' mahkum edilmelidir."**

Mahkum etmek sadece onaylamamak, reddetmek demek değildir. Mahkum etmek öncelikle, mahkum etmek istediğimiz gelişmenin maddi zeminini sağlıklı bir araştırmadan sonra yok etmektir. Ancak tasfiyeci "önder" bütün bunlardan anlamaz. O maddi koşulların değil, insanların psikolojik analizlerini yapar. Sağlıksız koşulları değil, insanları yok etmeye çalışır. Çünkü o artık materyalist değil, işi şansa, deneyle götüren, anlık olarak aklına gelenle yetinen, kendini kin ve intikam duygularıyla motive eden bir anlayışla hareket etmektedir.

Yapılan "darbe"nin koşullarını kendi yönetimi, yönetim biçimi yaratmamış, sanki "darbe"ye kendi tasfiyeci anlayışı yol açmamış gibi bugün "Devrim yürüyüşümüzü sürdürüyoruz. Partiyi, orduyu, cepheyi yaratalım." gibi iddialı sol söylemlerle çaresizliğini, tasfiyeciliğini gizleyebileceğini sanıyor. Sağ oportünist kimliğini gizlemeye çalışıyor.

Aldanıyor, yanılıyor. Tasfiyeciliğin, işlenen suçların adı, adresi ve kaynağı bir kez ortaya konulmuştur. Bu yanıyla "darbeci"lerden kurtuluşu yoktur.

(...)

Sağ oportünist tasfiyeciler kendilerini bir kez sivil toplumculuk durağına attıkları için bu tür çarpıklıkları, diğer önemli sorunlarda olduğu gibi burada da ustaca yapmaktadırlar.

Burjuva siyasetinin halkı aldatma, yanıltma ve yönlendirme siyaseti olduğu hatırlanırsa, tasfiyecilerin yaptıkları daha iyi anlaşılır.

Herkes bilir ki, her "Allah" diyen cennete gitmez. Her "darbeciliğe karşıyım" diyen de doğruları savunmaz. Aksine, karşı olduğunu zannettiği şeyi bizzat kendisi yapar. Ters yüz edilen şeylerin bilinçleri ne kadar çarpıcı bir biçimde bulandırabileceğine bir kez daha tanık oluyoruz.

Gerçekte ideolojik-siyasal-örgütsel meşruluğu olmayan tasfiyeci şürekadır.

Tasfiyecilerin yeni "teorik inciler"ine kabaca bir göz atmaya çalıştık.

Tabii hepsi de daha ayrıntılı değerlendirilmesi ve açılması gereken

konular. Burada özlü ifadelerle tasfiyeciliğin hangi anlamlarda yıkımlara, tahribatlara yol açtığını görmeye çalıştık.

"İçimizde ortaya çıkan oportünizm tesadüfi bir şey değil. Tek tek kişilerin günahı, yanlış adımı, ihaneti değil. Tam tersine, tüm bir tarihsel dönemin sosyal ürünü olduğunda herkes hemfikir. Fakat herkes bu doğrunun anlamı üzerinde ciddi bir şekilde düşünmüyor." (Leninizm Nedir? 1. defter, İnter Yayınları, s. 82)

Şimdi gerçekte daha derin düşünme ve değerlendirme zamanıdır. Bu mutlak yapılacak, hasır altı edilmek istenen ideolojimiz, örgütlenme anlayışımız ve çalışma tarzımız tasfiyeciliğin azgın saldırıları karşısında kararlılığını ve yol göstericiliğini koruyacaktır.

Bundan sonra her şey çalışmamıza, içtenliğimize, mücadelemize, teori ile pratik arasında sağlayacağımız uyuma bağlıdır.

Gerçekten ortada vahim bir tablo durmaktadır. 15 yıllık bir sürecin buraya gelmiş olması hareket açısından büyük bir kayıptır. Gerçeklerin yakıcılığı bizleri uzun bir süredir sarsıyor. Çürümüşlük ve yıkıntılar arasından sıyrılıp yaralarımızı sararak yolumuza devam etmeye çalışıyoruz. Gerçekte bu süreçte daha uzun yıllar alacak bir mücadelenin başlangıcındayız. Uzun soluklu, sabırlı ve adım adım hareket etmemiz gerektiğini biliyoruz. Devrim gibi büyük idealler ancak büyük düşünmekle, büyük toplumsal işler, eylemler başarmakla gerçekleşir. Bunun bilincindeyiz.

Bu yola çıkarken felsefi sefilliğin yıkıcı etkilerinden temizlenmiş ve arınmış bir şekilde çıkmak, geleceğe daha güvenli ve sağlıklı bakmamızı beraberinde getirecektir. Hareket bu bilinci ve kararlılığı taşımaktadır.

İç devrim ve iç hesaplaşmamızın başlatıldığı bu süreç örgütsel inşa sürecinin ta kendisidir.

Aldığımız yol küçümsenmeden, zorluklarımızın daha fazla bilincinde olarak, hareketimizin ideolojik-siyasal iradesine, örgütlülüğüne ve politikalarına daha sıkı sarılarak örgütsel inşa sürecini hızlandırıp coşkulu bir katılımı sağlamalıyız.

Tasfiyeciliği alt etme, oligarşiye karşı mücadeleyi örgütleme iç devrimimizden ve sağlıklı bir örgütsel inşa sürecinden geçmektedir.

Birlikte başaracağımıza olan güvenimiz sonsuzdur.

Sonucu yine Lenin'le bağlayalım:

"Proletarya, devrimde neyi çok parlak biçimde başardığını, neyi başaramadığını kabul etmekten korkmaz. Şimdiye kadar yok olup giden

devrimci partilerin hepsi, kendini beğenmiş hale gelip güçlerinin nerede yattığını göremedikleri, zaaflarından söz etmekten korktukları için yok olmuşlardır. Ama biz yok olmayacağız. Çünkü biz zaaflarımızdan söz etmekten korkmuyoruz ve zaafların üstesinden gelmeyi öğreneceğiz."
(Leninizm Nedir? 1. defter, İnter Yayınları, s.104)

İHANETE, TASFİYECİLİĞE, MÜLTECİLİĞE VE YILGINLIĞA KARŞI SAVAŞALIM!

İhanet, tasfiyecilik, mültecilik, yılgınlık, döneklık, sivil toplumculuk gibi kavramlar son on yılı aşkın zamandır literatürümüzde ve sol cenahta önemli bir yer tutuyor. Ve öyle anlaşılıyor ki, uzun bir dönem daha gündemimizi meşgul edecekler.

Bilindiği gibi, ülkemiz bir küçük burjuvalar ülkesidir. Ekonomisiyle, kültürüyle, siyasetiyle, alışkanlık ve davranışlarıyla, özelemleriyle çarpık geliştirilmiş olan toplumumuzda devrimci mücadeleye katılanlar toplumun bu çarpıklığını doğal olarak devrimci saflara da yansıtmaktadırlar. Küçük burjuva kökenden gelen ve devrimci hareketin sınıfsal tabanına oturma sürecine kadar devrimci mücadelenin esas yükünü çeken bu unsurların sağlıklı bir gelişim göstermemeleri, değişim, dönüşüm ve üretim sürecine girmemeleri halinde Devrimci Hareketin sınıfsal tabanına oturması gerçekten çok sancılı olacaktır.

Devrimci bir harekette küçük burjuva kökenden gelen unsurların örgütlenmenin ilk aşamalarında sayıca çok olması önemli bir sorun teşkil etmemelidir. Zaten bizim gibi ülkelerde, bu sürecin farklı bir seyir izlemesi de mümkün değildir. Önemli olan küçük burjuva kökenden gelen bu unsurların mücadele-örgütlenme-bilinçlenme diyalektiği içinde kendini

yeniden üretmesidir. Kısacası, proleter sınıf ve örgüt bilinciyle donanmasıdır. Yaşanılan süreçte böylesi bir hat izlenmezse, hareketin proleter bir tabana oturması ve katılım olarak bir halk hareketi haline gelmesi mümkün olmayacak, tam tersine, küçük burjuva temelde oportünist bir hareket niteliğine bürünmesi kaçınılmaz hale gelecektir.

Ülkemiz solunun bugüne kadarki sürecine baktığımızda, hemen bütün grup ve partilerin bu handikaplarının olduğunu görürüz. Mücadelesizlik, yılgınlık, sivil toplumculuk, mültecilik, ihanet esasen bu bir türlü proleterleşemeyen küçük burjuva sosyal temele sahip kişi ve yapılanmalarda kendisini gösterir.

Devrimci saflarda yer almanın, uzun bir süre mücadelenin dayattığı görevleri yerine getirmenin, belli sorumluluklar üstlenmenin bu anlamda fazlaca bir önemi yoktur. Çünkü devrimci dönüşümün tıkandığı yerde, bir noktadan sonra, geriye dönüş, geriye sayma kaçınılmazdır. Devrimci mevzilerin ve geleneklerin yıkımı demek olan bu durum çoğu kez bir dönem kahramanlaşmış olanların bile bir süre sonra dönek, hain gibi nitelermelere maruz kalmalarına dahi yol açabilecek tehlikelerle doludur.

Lenin "Oportünizm temel çıkarları geçici ve kısmi birtakım avantajlar uğruna feda etmektir." diyor. Evet, uzun vadeli, devrimin çıkarlarını düşünmeyenler ve geleceğe yönelik hazırlıklarını bu noktada yapmayanlar devrimci ilke ve çıkarlardan her zaman taviz vereceklerdir. Böylelerinin sınıf mücadelesi içinde tutunmaları, devrimci görev ve sorumlulukları yerine getirmeleri mümkün olmayacaktır. Devrimci mücadelenin zorunlu gelişme aşamalarını ve zorluklarını görmezden gelen bu kolaycı, kestirmeci, bağnaz ve sekter anlayışlar mücadelenin ciddi anlamda zaafa uğramasına yol açarlar.

İHANET, TASFİYECİLİK, MÜLTECİLİK VE YILGINLIK NEDİR VE HANGİ KOŞULLARDA KARŞIMIZA ÇIKAR?

İhanet en genel anlamda bir partinin, grubun ya da insanın kendi haklı davasını reddederek onun karşısında konumlanmasıdır. Bizim davamız bağımsızlık, demokrasi ve sosyalizm davasıdır. Bu da Leninist bir örgüt-parti çatısı altında, emekçi halkların örgütlenirliip harekete geçirilmesiyle gerçekliğe kavuşur. İşte böylesi bir davayı gerçekleştirecek devrimci bir organizasyonun karşısına çıkarak onu reddetmek, onu aleyhinde faaliyet sürdürmek ihanet olarak adlandırılmaktadır. Bir örgütlenmeye, ideolojiye, strateji ve taktiklere eleştiri getirmek ayrıdır, onun karşısına çıkıp yıkıcı, tahrip edici bir rol oynamak ayrıdır. Birincisi her dost örgütlenmenin

yapmasının doğal olduğu bir eleştiri, değerlendirme iken, ikincisi bir yapıyı dağıtmayı, yok etmeyi hedefleyen haince bir çalışmadır.

Tasfiyecilik halkların kurtuluş mücadelesinden kaçmak, bu mücadeleyi başarıya götürecek çizgiyi adım adım yadsıyarak ortadan kaldırmak, yerine süreçten kopuk, ona hizmet etmeyen kk burjuva temelde ideolojik-siyasal bir çizgiyi yerleştirmektedir. Tasfiyecilik doğru olan çizgiyi kararlı bir şekilde savunanlarla ideolojik ve örgütsel anlamda baş edemediğinde onları fiziki olarak da yok etmek için her yol ve yönteme baş vurur, baş vurmυřtur.

Mltcecilik, ülkede kızgın bir mücadele atmosferi sürerken davanın gereklerini yerine getirmede gerileyenlerin, korkakların, can telaşına düşenlerin pratik mücadele ve görevlerden kaışlarıdır. Ancak lkemiz solunun bu konudaki "yaratıcı"lığından, kk burjuvazinin soyut entelektüel birikiminin bu yönde kullanılmasından dolayı, bu kaçışlar hep "mantıklı" gerekçelerle perdelenmeye çalışılmıştır. Ve lkemiz solu halen de bu mltcecilik hastalığından kurtulamamıştır.

Yılgınlık sınıf mücadelesinin gerçekliğinden uzaklaşan unsurların günden güne demoralizasyona uğrayarak inanç yitimi, güven bunalımı yaşamaları ve sonuçta, mücadelenin devrimci içeriğinin, üretkenliğinin değil, kafalarda, beyinlerde yer edinen karamsarlığın, kadercilik ve kendiliğindenciliğin ön planda tutulması ve her şeyin bu karamsarlık ve dar bakış açılarıyla açıklanmasıdır. Yılgınlık aynı zamanda irade gücünü ve direncini yitirmiş unsurların ruh halidir de.

Bütün bu hallerin ortak paydası kk burjuvazinin tatmin edilemeyen duyguları, yakın devrim hayalleri, kolaycılığı ve düzenden tamamen kopmamış olan özlemleri ve pragmatizmidir. Yani kendi özel çıkarlarını ve yaşam kaygılarını toplumsal çıkarların, devrimci mücadelenin çıkarlarının üstünde tutmasıdır. Aradaki fark, bu çıkarların tatmini için izlenen yol ve yöntemlerde yatıyor. şüphesiz ki bunlar içinde ihanet en tehlikeli olanıdır. Fakat yılgınlık, mltcecilik, tasfiyecilik ve inkarcılık da sonuçta birbirleriyle bağlantılı olup ihanete giden yolun önünü açarlar.

Gelişmeleri, olayları incelemenin, kavramanın en iyi yolu onları en olgun hallerinde, gelişimlerinin son safhasında ele almaktan geçer. Bu şekilde ele alındığında gelişmeler tüm yönleriyle ortaya çıkartılmış olacaktır. Marx ***"Sınıflı toplumları incelemek istiyorsanız kapitalist toplumu incelemelisiniz nk kapitalist toplum sınıflı toplumların en mükemmeli ve son halidir. Onun ele alınmasıyla diğer sınıflı toplumlar da***

ele alınmış olacaktır. Çünkü kapitalist toplum sınıflı toplumların tümünün özelliklerini en mükemmel biçimde barındırır." der. Bu doğru yaklaşım tarzından hareketle, ihaneti daha etraflıca ele almak istiyoruz. Böylece ihanete bir açıklık getirirken, aynı zamanda diğer durumları da ele almış olacağız. Çünkü hepsindeki ortak paydanın kişisel çıkar, bireysel kurtuluş ve yaşam kaygısı olduğunu söylemiştik. İhanet bunlar içinde en organize, en olgunlaşmış, düşmanla işbirliğine giden bir durumu ifade eder.

İHANET KİŞİSEL ÇIKAR İÇİN HALKIN KURTULUŞ DAVASINI YOK SAYMAK VE SATMAKTIR

Devrimci mücadelede yer almalarına rağmen, bir türlü onu kavrama azmi, çabası göstermeyen, bireysel yaşam ve ayrıcalıklardan kopamayan sağlıklı unsurlar Devrimci Hareket ve mücadele içinde sorun olurlar. Kendi dayatmalarıyla örgüt yaşam ve ilkelerini çiğneyip bireysel yaşam ve düşüncelerini inşa ederler. ***Bu nedenle ihanet, içinde yer alınan yapıyı, ortak davayı, örgütü, örgütsel çıkarları ve mücadeleyi yok saymaktır.*** İhanet yoldaşını bırakıp gitme, yarı yolda koyma, kendi başının çaresine bakma, kendi kurtuluşunu tasarlama, devrime ve ideallere sırtını dönmektir. İhanet zorluklara, baskılara ve onursuzluğa boyun eğmek, burjuva yaşam ve alışkanlıklara geri dönmektir. İhanet bir satıştır, dönekliliktir, inkarcılıktır. İnsan emeğinin, alın terinin bilinçlice çiğnenmesidir. Haince düşmana hizmet etmek, onunla işbirliği yapmaktır. Bu durumu daha iyi anlamak için bir hainin özelliklerine daha ayrıntılı bakmak gerekir.

Hain sınıf mücadelesinden kalın çizgilerle kopmuş olan bir unsurdur. Çünkü mücadelenin olduğu yerde özel çıkarlara, özel yaşama yer yoktur. Özel çıkarların ve kendini kurtarma kaygısının ön plana alınmasına paralel olarak ihanet süreci başlar. Bir hain için en önemli şey özel ihtiyaçlarının karşılanması, dokunulmazlığı ve ayrıcalıklarının korunmasıdır. Kendisini tatmin eden duygularından taviz vermez, çıkarı için işlemeyeceği hiçbir suç yoktur. Örneğin, bir tokatta bütün sırlarını polise verebilir.

Bireysel yaşamına ve iktidara tapar, iktidar gücünün eline geçmesi ya da elinde olan iktidarın korunması, sağlamlaştırılması için hiçbir kötülükten kaçınmaz. Bu nedenle gücünü ya sürekli abartır ya da kendisinden üstün gördüğü başka güçler karşısında boyun eğer. Yalan, kurgu ve spekülasyon onun değişmez yöntemidir. Bireysel yaşam ve ideallerden yoksun bir iktidar hırsı ya da kendi teslimiyeti yüzünden en yakınındaki insanları, en yakın dostunu katlettirir. Kitlese katliamlar yaptırmaktan dahi çekinmez. Eğer buna gücü yetmiyorsa, düşmanla işbirliği yapmakta tereddüt etmez. Onun

emrine girerek bireysel özlemlerini, iktidar hırsını tatmin eder.

Sürekli ölüm korkusuyla yaşar, bu korkuyu sürekli olarak çevresine yayar. Bu nedenle komplocu bir potansiyel taşıır. Denetim ve disiplinden kaçır, hesap vermek istemez. Eleştirir-özeleştirir, ikna, eğitim ve kendini yenileme onun defterinde yer almaz.

O sadece kendisini düşünür. Mevcut olanın en iyisini almakla yetinmez. Daha iyilerini elde etmek için aşırı bir çaba gösterir. Yemeğın, giysinin, kalınacak ve yaşanacak yerin, korunmanın, arabanın, masanın, kısacası her şeyin en pahalısını, en lüksünü, en iyisini ister. Tatminsiz bir tüketim hastasıdır. Hareketi için istemediğini kendisi için ister. Kendisine gelince hiçbir şeyi beğenmez. Bütün yaptıklarına teorik gerekçeler uydurur, haklılık yaratmaya çalışır. Bunun için kompleksli, zavallı, kişiliksiz, saldırgan her duruma girebilir.

Acıya, zorluğa tahammülü yoktur. Zorluklarla karşılaştığı yerde sahip olduğu bütün değerleri teslim eder. Ama yine de görüntüyü kurtarmaya çalışır.

Sonuç olarak, ihanet sadece çok açık biçimde içinde yer aldığı safları terk edip karşı saflara geçmek ve geçmiş devrimci çizgisi aleyhine faaliyet yürütmek biçiminde karşımıza çıkmıyor. İhanet her ne kadar kaba bir faaliyet gibi görünse de çok ince elenen, sık dokunan bir sürecin ve gelişimin sonucunda ortaya çıkar. Ve çıkana kadar da gerçek yüzünü saklamaya çalışır. Bu yüzden ihanet karşısında dikkatli olmak, gelişimini önceden saptayarak gerekli örgütsel önlemleri almak şarttır.

İHANET HANGİ KOŞULLARDA ORTAYA ÇIKMAKTADIR?

Devrim mücadelesi çoğu zaman önceden tahmin edemeyeceğimiz bin bir zorluk ve sıkıntılara doludur. Özellikle günümüz koşullarında mücadele ve örgütümüzün yaşadığı sorunlar her zamankinden daha fazla azim ve kararlılık gerektiriyor. Böylesi bir dönemde mücadeleye katılmak ve görevler üstlenmek her zamankinden çok daha fazla inanç, güven, kişisel çıkar ve kaygılardan arınmış olmayı gerektiriyor.

Sınıf mücadelesinin keskinleştiği, karşı-devrimci güçlerin saldırılarını yoğunlaştırdığı, genelde devrim dalgasının düştüğü koşullarda ihanet ve kararlılık, cesaret ve korku bir arada bulunur.

Yıllardır mücadele içerisinde yer almalarına rağmen küçük burjuva zaaf ve alışkanlıklarını ısrarla koruyan, gerçeklerden ve devrimci görevlerden kaçır, sıkı koşulları, disiplin, denetim ve programlı çalışmayı

gördüklerinde hiçbir değer tanımazlar. Çünkü bozulacak olan kendi rahatlıkları ve kendi statükolarıdır.

Tek başınadır, zorlu bir süreç içindedir. Örneğin, işkencehanededir. Direnmez, ideallerini ve yoldaşlarını satar. Oysa davaya bağlı bir insan böylesi koşullarda bile kendisini yalnız hissetmez, davayı sahiplenir, sır vermez, cesaretle işkencecilerin suratlarına haykırır. Davayı sahiplenmekten yoksun, dönüşmeyen, proleterleşmeyen ve iç hesaplaşmasını yapmayan bu tür unsurlar böylesi durumlarda adım adım ihanete doğru hamle yaparlar. Hareketi deşifreye uğratar, sırlarını verirler. Düşmanla yapılan irade savaşında hiçbir direniş göstermeden teslim olurlar. Düşmanla işbirliğine girerler.

Kıscası, mücadelenin kızgınlaşması, keskinleşmesi insanın kendi içinde taşıdığı çelişkilerin keskinleşmesini ve kendi içindeki hesaplaşmanın hızlanmasını da beraberinde getirmektedir. İç hesaplaşmanın keskinleşmesi, ihaneti ve sahiplenmeyi aynı zamanda ortaya çıkartır. Devrimci mücadelede zıtların birliğini ifade eden bu durum hesaplaşma sürecinde mutlaka bir tarafın üstün gelmesiyle sonuçlanır. Ancak hareket nasıl devamlı olarak zıtların birliğinin sürekliliğini ifade ediyorsa, insanın kendi iç çelişkilerinin de sürekli olarak varlığı, sürekli bir hesaplaşmayı şart koşmaktadır. Sürekli bir hesaplaşma içinde olmamak ise değişen koşullara, sınıf mücadelesinin yeni aşama ve zorluklarına ayak uyduramamak anlamına gelecektir ki bu da devrimci mücadelede yer alan unsurların yenilenmemesi ve sonuç olarak zaaf ve hatalarla dolu kişilikler olarak bir müddet sonra süreç dışına düşmeleri demektir.

Yıllardır küçük burjuva zaaf ve eksiklikleriyle hesaplaşmadan mücadele içinde yer alan birçok unsurun mücadelenin yakıcı sorunlarıyla karşı karşıya geldiğinde panikleme ve bütün ilke ve değerleri terk ederek kendini savunması, dava ve hareket insanı olamamalarından kaynaklanır. Kendini yeniden üretmemekten, proleterleşmemekten ve sınıf bilinciyle hareket edememekten kaynaklanır.

Dönüşmek, proleterleşmek, sınıf mücadelesi içindeki görev ve sorumlulukları en iyi şekilde kavrayıp halkın kurtuluş davasına sınırsızca sarılmakla mümkündür.

Proleterleşip dönüşmeyenler, mücadelenin kızgın pratiğinde ortaya çıkan zorluk ve tehlikeler karşısında buz gibi eriyip yok olurlar. Ancak bu süreçte, küçük burjuva zaaf ve eksiklikleriyle, yok oluşu, erimeyi hazmedemeyecek kadar tehlikeli bir "ben" duygusuna sahip olanlar doğrudan hareketi hedef

olarak davayı yok edecek faaliyetlere girişirler. Ve hareketin kendileriyle birlikte yok olmasını isterler. (Hareket "atomlarına kadar dağılsın", onlar için bir önemi yoktur. Kendi çıkarlarından daha öncelikli değildir.) İşkencede ihanet edip hareketin bütün sırlarını veren biri, herkesin böyle davranması için yanındakilere "perspektif" sunar. "Her şey ortaya çıkmış, kabul edin." der. Ya da bir direniş eyleminde dayanamamıştır, "Herkes bıraktı, biz de bırakalım." der. Yitirilen inancın, yok olan özgüvenin bir yansıması olarak "Her şey bitti, bir şey kalmadı." diyerek aslında kendi bitişini gizleyip amaç ve ideallere gölge düşürür, içini boşaltır, sıradanlaştırır.

Kısacası, ihanetin ortaya çıkmasını önlemenin en uygun yolu mücadelenin yükseltilmesi, sınıf ve örgüt bilincine önem verilmesi, denetim ve disiplin ilkelerine tavizsiz uyulmasıyla mümkündür. Bu anlamda ihanetin ortaya çıkmasında pratik mücadele ve görevler bir turnosol işlevi görürler. Mücadeleden kaçmak isteyenler, ona ayak uyduramayanlar her zaman "haklı" bir gerekçe bulmaya çalışırlar. Onlar hareket için bulunmaz hint kumaşlarıdır ve kendilerini Avrupa'da emin ellerde saklamak zorundadırlar! Hiçbir zaman eleştirilmemelidirler! Evet, böyle bir durumda bitmişlik, tükenmişlik, savaş kaçkınılığı ve ihanet de anlaşılmayacak, gizlenmiş(!) kalacaktır. Ta ki bu ihanet ve inkarcılık hareketi bir uçurumun kenarına getirene kadar.

BUGÜN İÇİNDE BULUNDUĞUMUZ KOŞULLARDA İHANET VE TASFİYECİLİK

Bir taraftan sosyalizmin dünya genelinde prestij yitirmesi, öte taraftan emperyalist tahakkümün artması bütün dünyada sınıfsal ve ulusal kurtuluş mücadelelerinin ivmesinin düşmesine neden olmuştur. Bu olumsuz konjonktürün etkilerinin yanı sıra bir de ülkemizde yaşanan özgün koşullar (12 Eylül faşist rejiminin yıkıntıları ve bunun bir uzantısı olarak, sınıf mücadelesinin zorluklarından kaçış olarak görülen mültecilik, sivil toplumculuk, yılgınlık) karamsarlığın-inkarcılığın daha da kök salmasına neden olmuştur. Bu durumda Devrimci Hareket ülkedeki devrimci çalışma için var olan son derece uygun koşullara rağmen, gelişip kitleselleşeceği yerde marjinalleşip sınıf mücadelesinin gereklerinden uzaklaşmıştır. Bunun nedeni politik üretkenliğin yitirilmesi ve kitlelerden kopulmasıdır.

Genel olarak 12 Eylül sonrası Türkiye solunda yaşanan bu ideolojik-örgütsel erozyon ve sağa savrulma önlenemediği gibi üstelik bugün daha da vahim hale geldi. Ve Devrimci Hareketin toparlanması, atılım yapması, kitleselleşmesi önünde ciddi engeller oluşturdu.

Bu erozyondan ve sağa savrulmadan hareketimizin nasibini almaması

düşünülemezdi. Yıllardır karşı çıktığımız, mahkum ettiğimiz Devrimci Yol çizgisini, sivil toplumculuk ve mültecilik olgularını içimize adım adım taşıyarak, "savaşı büyütüyoruz, zafere koşuyoruz" deyip, gerçekte savaştan kaçmak için kolları sıvayanlar savaşın örgütlenip yürütüleceği alanlarda bulunmak yerine, kaçışın, yılmılığın büyütüleceği Avrupa metropollerine kapağı atmışlardır. Bu unsurlar günümüzde yaşadığımız erozyonun yeni simaları, yeni kişilikleri olarak karşımıza çıkmaktadırlar.

Hareketimizde bir yılı aşkın bir süredir ciddi bir bunalım yaşanıyor. İnkarcı bir anlayış hareketi tasfiye etmek için elinden gelen her şeyi yapmaya çalışıyor. Sadece bir yılda 50'ye yakın insanın katledilmesi, 150'ye yakın kişinin tutsak olması, onlarca insanın saflarımızı terk etmesi için şiddete maruz kalması, tehdit, şantaj ve 5 yiğit devrimci yoldaşımızın katledilmesi şeklinde sürdürülen karşı-devrimci faaliyetler tasfiyeciliğin gerçek yüzünü belgelemektedir.

12 Eylül karabasanının henüz aşılamadığı bugünkü koşullarda hareketin yaşadığı bu özgün durumun çeşitli düzeylerdeki insanlarımızda inançsızlık, yılmılık, güvensizlik yarattığı ortadadır. İnanç yitiminde ihanet boyutlarına varacak bir tehlikeyi de barındırdığı artık bilinen bir gerçektir.

Hareketi ve sınıf mücadelesini değil, kendi çıkarlarını düşünenlerin olduğu yerde şüphesiz ki ihanet de olacaktır. Davayı, mücadeleyi değil, düzen içi yaşamı, düzen içi çözümü ön planda tutanların, bu nedenle mülteciliği seçmiş olanların olduğu yerde elbette mücadele kaçınılılığı, döneklik ve ihanet de sözkonusu olacaktır. Hareketin ideolojisini, halkı zafere götürecek strateji ve taktikleri değil, kendi sapkın kurgu ve anlayışını harekete dayatanlar ancak ve ancak bugüne kadar birçok mülteci kesimin yaptığı gibi sapkın akımları keşfedebilirlerdi. Avrupa'nın metropollerini seçmiş olanlar tabii ki döneklikte, sapkınlıkta buluşacaklardır.

Bütün bunlar bir yıldır yaşadığımız gerçekliği daha anlaşılır kılmaktadır. Bu olumsuzluklar iradı olarak aşılacak durumundadır. Hareket yaşadığı bu özgün soranlardan dolayı çok fazla kan ve prestij kaybına uğramıştır. Ancak ortaya çıkan vahim tablo karşısında ihanet, inançsızlık, mültecilik ve tasfiyecilik karşısında karamsarlığa kapılmayacağız. Çünkü kendi ayakları üstünde duran sağlam bir yeraltı hareketi örgütlemek tamamen bizim ideoloji, inanç, irade ve mücadelemize bağlı olacaktır.

Daha dün hareketin ideolojisini, mücadelesini ve bu uğurda büyük emek ve özveride bulunan unsurlarını tasfiye etmek isteyenler 13 Eylül müdahalesine çarpmışlardır. Bugün de hareketi sahiplenen kadrolar bütün

bunların karşısına dikilmeyi görev bilmektedirler.

Tasfiyeciliğin hareketimizi kemirerek ihanete yönelmesiyle beraber başlayan yılgınlık, karamsarlık, inançsızlık ancak ideolojik bir netlik ve sağlıklı siyasi bir perspektife sahip olmakla, mücadeleyi bu doğrultuda yükseltmekle aşılabacaktır. Tam bu noktada saflarımızda yaşadığımız her yeni adım, sorunlara devrimci bir çözüm ve yeni bir aşama bize büyük moral güç verecek, hız kazandıracaktır.

İHANET, TASFİYECİLİK, MÜLTECİLİK VE YILGINLIĞI BOŞA ÇIKARTALIM

Hareket en üst düzeyde ihanetin sancılarını yaşarken, kendi saflarımızdan çıkardığımız inkarcı kalıntıları şüphesiz saflarımızda kısa bir süre içinde de olsa belirli olumsuz etkilere yol açacaktır.

Bugün saflarımıza baktığımızda yer yer değişik yaklaşım ve tavırlar görüyoruz. Her şeyi göze aldığımız ve çürümüşlüklerin, tıkanmışlıkların üstesinden geldiğimiz için moral bulan, coşkulan, kendilerine ve harekete güvenleri artan unsurların varlığının yanı sıra "yine mi?" diyen ve karamsarlığa kapılan unsurların varlığına da tanık olmaktadır. ***Gerçekte bir kararın, olayın doğruluğu ve yanlışlığı onun o günkü şartlarda proletaryanın sınıf çıkarlarına uyup uymadığı ile ölçülür. Şayet uyuyorsa görev o doğruyu sonuna kadar savunmaktır.*** Ve her yeni süreçte atılacak adımlar yine bu perspektifte şekillenmeli, tüm kişisel kaygılar ve değerlendirmeler dışında bir sınıf gerçekliği üzerine oturmalıdır.

Devrimci Hareket en sancılı dönemlerinde dahi, demoralizasyona uğramış birçok unsura yardım elini uzatmış, onları kazanmanın yollarını aramıştır. Buna rağmen, bu unsurların gerçekleri, doğruları görememeleri onların tamamen devrimcilikten uzaklaşmaları olarak görülmemelidir. Bu insanları yeniden kazanma çabamız, şayet onları kazanma umudumuz varsa, devam etmelidir. ***"Bugünkü çamur ortamı ve kuralsız kavga karşısında 'ben taraf değilim.' gibi gerçek hayatı savsaklamaya kalkışmak çözüm getirmeyecektir. Ve bu yol giderek de çok sayıda militanın yozlaşmasını, mevcut düzende kurumlaşmasını getirecektir."*** (Tasfiyecilik ve Devrimci Çizgi, s. 13) Evet, bu yaklaşım, bu inkarcılık hiçbir şekilde kabul edilemez.

"Güvenim kalmadı. Yeni bir ortam doğduğunda hareket saflarında tekrar yer alabilirim." diyenler şu veya bu şekilde oportünizmi, kaçkınlığı ve bekle gör anlayışını temsil etmektedirler. Bunlar kuleciler, teraziciler, güç ve gösteriş meraklıları ve kendilerini işin ortasına koymaktan kaçanlardır.

Güven ortamı devrimcilerin ve mücadelenin dışında doğmayacağına göre, bu insanların aradıkları güven ortamı nasıl bir "güven ortamı"dır? "Ne değişti?", "Ne değişiyor?" sorusunun cevapları öncelikle anlayışlarda aranmak zorunda değil midir? Devrimcilik her şeyden önce nesnelliği değiştirmeye çalışan, iradi-örgütlü bir sınıf savaşı ve yaşam tarzıdır. İradecilikten ve devrimci inisiyatiften yoksun olanlar yaşanan süreci anlayamayacakları gibi süreçte edilgen, pasif, güvensiz bir konuma düşmekten de kurtulamazlar.

"Böyle olmamalıydı, her şeyimizi vermiştik, bir megalomanyak hepsini bir anda yok etti." diyerek duygusal bir biçimde sızlanmak yaşadığımız sürecin ideolojik-siyasal boyutunu anlamamak olduğu gibi devrimci bir inancı, devrimci bir sorumluluğu da ifade etmemektedir. Ve bunlar tepkisel yaklaşımlar olup siyasi bir tavır alıştan uzaklaşmadır. Bilinmelidir ki, devrimci mücadelede ihanet hiç ummadığımız koşullarda dahi ortaya çıkma fırsatı bulabilir. Bu doğanın kaçınılmaz bir yasasıdır. Sorun, ihanet hangi boyutlarda ortaya çıkarsa çıksın, her şeye rağmen devrimci hareketin, davanın tereddütsüz, koşulsuz bir biçimde, her koşul altında sahiplenilmesi ve ihanetin yok edilmesidir. Yoksa ağıt yakarak, kahrederek mücadeleden kopmak değil. Küçük burjuva değer ve yargılardan başka bir şeyi ifade etmeyen kadercı, kendine güvensiz bu ruh halinin nedeni sınıf savaşımını kavramamış olmak, sınıf savaşımının yasalarını bilmemektir. Daha doğrusu sağlam bir ideolojik, örgütsel sınıf bilinci ve pratiğinden yoksunluktur.

Saflarımızdaki demoralizasyon, inanç yitimi, güven bunalımı, savaştan kaçışların maddi nedenleri bugünkü politikalarımızda ve insanlarımızın neleri nasıl verdiğimizde aranmalıdır. Hareket ruhu ve şekillenmesini yaratamayan politikalar teorik, pratik ve felsefi düzeyin düşmesine neden olmuş, birçok unsur da devrimci dalgaya kapılarak ajitatif, propagandif politikalarla günümüze kadar gelmiştir. Ve bu unsurlar bugünkü kapasite ve yetenekleriyle sorunların üstesinden gelememekte, savrulmaktadırlar. Çünkü bunlar güçlü bir temelden ve dayanaktan yoksundurlar. Devrimci hareketin tam da bu noktada benimseyeceği tavır son derece önemlidir. Bu unsurlar hata ve sevaplarıyla hareketin insanlarıdır, bu anlamda bunları harekete kazanma çalışmaları asla savsaklanmamalı ve reddedilmemelidir.

Üst üste gelen ve birbirinin devamı olan ihanetlerin aşılması, hareketimizde yeni bir hesaplaşmanın yapılmasıyla yaratılan olumlu atmosfer insanlarımızdaki karamsarlığı, güvensizliği dağıtmakta ve bugün örgütlenmede yeni bir moment yakalama sürecine girilmektedir. Örgütlenme hızlandıkça başarılarımız da artacak ve giderek yılgınlığın, tasfiyeciliğin ve inkarcılığın önü alınacak, devrimci bilince sahip savaşçı unsur ve

kadrolardan oluşan bir yapılanma yaratılacaktır.

Davaya, harekete ihanet eden tasfiyeci anlayış son yıllarda kendi yarattığı tahribatların altında ezilirken geriye koskoca bir enkaz yığını bırakmıştır. Ancak bütün bunların altından kalkacak güç ve potansiyele (eksik ve hatalarımıza rağmen) sahip olduğumuzu gördük, yaşadık. Siyasi ve teorik yetmez yanlarımıza rağmen tasfiyecilerin gerçek yüzünü açığa çıkarttık. Hareketin gerçek tespitlerini ve devrimci çizgisini savunduk. Bundan sonraki süreçte ideolojik-siyasal, örgütsel mücadele ve örgütsel-siyasal tutarlılık ekseninde tasfiyeciliğe verilecek ders onun siyasi arenadan silinmesini de beraberinde getirecektir.

İhanete, tasfiyeciliğe, yılgınlığa, mülteciliğe karşı savaşmak hareketin kendi saflarındaki en önemli görevlerinden birisidir. Ancak günümüzde bu mücadele her zamankinden çok daha fazla önem taşıyor. (...) Hiç unutulmamalıdır ki, tasfiyeciliğin panzehiri ideolojik mücadeledir. Ama her şey bununla sınırlı olarak ele alınmamalıdır. Tasfiyeciliğin vardığı ihanet koşulları ona karşı daha farklı mücadele biçimlerini de dayatmaktadır. Zira ihbarcılığa, devrimci kanı dökmeye, katliamlar düzenlemeye karşı sadece ideolojik düzlemde mücadele etmekle yetinmek bu saldırganlık ve tahripkarlığın yok edilmesi, siyasi arenadan silinmesi için yeterli olmayacaktır.

Bunun dışında da söylenecekler vardır. Devrimci Hareketi bu duruma düşürenler, kadroları, yöneticileri oligarşiye ihbar edenler, devrimci kanı akıtmaya ant içenler, kendi statükoları için hareketi mafya yöntemleriyle yönetmek isteyenler, ihaneti ödüllendirenler, bunca şehidin kanıyla yaratılan değerleri kirletenler yaptıklarının sonuçlarına katlanmak zorunda kalacaklardır. İhaneti seçenlerle hesaplaşmak, hareketimizin kendi benliğine yeniden kavuşması için zorunludur.

İhanetten hesap sormak sadece bugünkü ihanetin temsilcilerini ayıklayıp cezalandırmak demek değildir. Öncelikle örgütsel yeniden inşa sürecinde tutarlı olmaktır. Hareketin iskeletini yeniden inşa etmektir. Harekete katılan bütün unsurların devrimci bir perspektifle ele alınmaları, dönüşüp gelişmeleri için sürekli yeniden üretimin koşullarını yaratmak, ilgilenmek, denetlemek, program çıkarmak, yetiştirmek zorunludur. Bütün bunlar örgütlü devrimci yaşamın olmazsa olmaz koşulları olarak teslim edilmelidir. Geleceğimizin bu noktada yaratacağımız siyasallaşma ve kadro üretkenliğine bağlı olduğu unutulmamalıdır.

Örgütlü mücadele iradi, kolektif bir süreci ifade ettiğinden, yukarıdan

aşığıya yapılan bütün müdahaleler günümüzde ihanetin ve tasfiyeciliğın yok edilmesini hedeflemelidir. Çünkü içinde bulunduğumuz koşullarda ihanete, tasfiyeciliğe karşı mücadele özgün bir yer kaplamak durumundadır. Çünkü ihanet ve tasfiyecilik Devrimci Hareketi hiçbir zaman bu kadar derinden etkileyememiştir.

O halde görev ihanete, tasfiyeciliğe ve mülteciliğe karşı bütün cephelerde savaşı geliştirmektir. Bu mücadele kazanıldığında, insanlarımızın coşkuları bin kat daha artacak, inançları yeniden tazelenecek, var olan güvensizlik giderilecektir. (...)

TASFIYECİ SAĞ OPORTÜNİZMİN İDEOLOJİK- SİYASİ SEFALETİ VE "İÇ SAVAŞ" TEORİLERİ

Devrimci politika proletaryanın sınıf mücadelesinin nasıl yürütülmesi gerektiğini ortaya koyan bilimsel bir düşünce ve eylem kılavuzudur. Yani teori ve pratiğin birbirlerinden ayrılmaz bir bütünüdür.

Politikayı sınıf mücadelesinden ve sınıf çıkarlarından ayrı düşünemeyiz. Sınıfsız bir topluma, komünizme ulaşana kadar politikamız işçi ve emekçi sınıfların hizmetinde olmak durumundadır.

Savunduğumuz politika, önümüze koyduğumuz hedefler, programlar, devrim anlayışı, çalışma tarzı ve yaşanan süreç noktasında şekillenmek, açıklık kazanmak durumundadır. Sınıflar ve sınıf mücadelesi var oldukça politika ve siyasal mücadele de var olacaktır.

Sosyalizm kapitalizm ve diğer toplumsal sistemler gibi kendiliğinden bir başka sistemin bağrında doğup adım adım gelişmez. Aksine, sosyalizme geçiş için devrimci irade, inisiyatif ve politika vazgeçilmez koşullardır.

Politikada, politikayı üretme ve yürütme tarzında yer yer ya da sistemli

olarak sol ve sağ sapmalarla karşı karşıya kalınabilir. Bu sapmaların kaynağında ya mevcut koşulları teorize etmek ya da var olan gücü abartmak vardır.

Sağ sapma daha çok verili koşullara teslim olma, mevcut güç ve olanakları küçümseme, devrimci irade ve inisiyatifin gücüne inanmama ya da hakkını vermeme şeklinde gündeme gelir.

Sol sapma ise genellikle verili koşulları göz ardı eden, belirli bir gerçeklik üzerine oturmayan ve sübjektif durumu abartan yanıyla ortaya çıkar.

Yani bir bütün olarak *süreç ve biz* dediğimizde ya yaşanan süreç abartılarak bu abartılar üzerine "teori" yapılır ve biz olgusu küçümseilir ya da süreç bir kenara itilerek biz olgusu süreçten kopartılıp idealize edilerek ön plana çıkartılır.

Her iki durumda da sağlıklı bir siyasal gelişim, düşünce tarzı ve örgüt anlayışı sözkonusu olamaz.

Sağ sapma verili koşulların "teori"sini yaparak, devrimci irade, inisiyatif ve politikaların gücünü küçümseyerek kitle kuyrukçuluğuna, kendiliğindencilige ve reformizme övgüler yağdırır.

Beklenti ya da düşünce hep halkın kendiliğinden savaşacağı ya da savaştığı şeklindedir. Ülkemizde var olan birçok marjinal yapılanmanın durumu budur. Bunların halka sık sık direniş, genel grev vb. çağrılar yapmaktan neredeyse başlarını kaşıyacak vakitleri olmamıştır.

Sol sapma ise, yukarıda değindiğimiz gibi, gerçeklerden kopulması, kitlelerin ve kitle örgütlülüklerinin gücünün, yaratıcılığının yadsınması ve dolayısıyla her şeyin tarihten ve süreçten kopartılarak o günün ihtiyaçları ve içinde bulunulan ruh haline göre açıklanmasıdır.

Bu anlayış kitlelerden uzaklaşan, ona yabancılaşan ve giderek kendi içinde daralan, kısa vadeli düşünen foko bir anlayıştan başka bir şey değildir.

Gerçekte sağ sapmanın özünde ekonomist bir anlayış vardır. Evrimciliğın ve kendiliğindencilığın kutsanması sözkonusudur. Kişiyeye, sosyalist insana, devrimci politikaya fazla önem vermez. Bunun arkasında çoğu zaman kendini kitlelerin üzerinde elit bir tabaka olarak gören gözlemci-direktifçi bürokratik bir aydın tavrı vardır.

Sol sapmanın özünde ise politikanın gücünün abartılması ve nesnel gerçeklikten kopartılarak iradecilige, sekterizme, dogmatizme saplanma vardır.

Sonuçta ise her iki sapma da devrimci düşünce ve değerlerin revize edilmesinden ve tahribata uğratılmasından başka bir şey değildir. İdeolojik-siyasal düzlemdeki bu tür sapmalar oportünizm olarak ele alınmalı, pratiğe ve örgütlülüğe yansıtıldığında bunun adı örgütsel tasfiyecilik olarak ortaya konulmalıdır.

Marksist-Leninist ideolojide oportünist sapmalar yaşanan tarihsel kesitin önemli aşamalarında devrimci düşüncenin pratiğe uygulanması sürecinde ortaya çıkar.

Bilindiği gibi, teori ile pratik birbirinden ayrılmaz bir bütünlük teşkil ederler. Teori pratiğe her defasında ışık tutup yön verir. Aynı zamanda devrimci teori de değişen koşullar, sınıf mücadelesinin zengin deneyimleri ve pratiği içinde gelişme ve zenginleşme fırsatı bulur. Devrimci Hareket teori ile pratik arasında bu dengeyi ya da dengeli gelişimi yitirdiğinde sağ ya da sol sapmalardan kurtulması mümkün değildir.

Yaşamın ve mücadelenin diyalektiği de buradadır. Bu anlamda devrimci düşünce ve eyleme yaşanan toplumsal gelişmenin motor gücü ya da katalizör rolünü oynayacak bir şekilde biçim ve öz kazandırılmalı, yapılan tüm değerlendirmelerde teorik ve pratik sürecin bütünlüğü dikkate alınmalıdır.

Aynı şekilde, devrimci politikayı hangi araç ve yöntemlerle uygulamaya çalıştığımız da hayati bir öneme sahiptir. Gerçekte Marksist-Leninist ideolojiden sapmalar yıkıcı tahribatlarını bu biçimde de ortaya koyarlar ve Leninist örgüt anlayışı ve örgütsel şekillenmeyi küçümseyip karikatürize ederek kendine özgü(!), ne olduğu belirsiz bir yapılanma ve sürecinin gelişmesine yol açarlar.

Devrimci Hareketin gelişimindeki hızlanma veya gecikme ilk etapta hareketin başında bulunanların niteliklerini de içine alan olaylara sıkı sıkıya bağlıdır. Bu anlamda doğru bir önderlik ve yönetim anlayışı olmadan Devrimci Hareketin gelişmesi düşünülemez.

Bilindiği gibi devrimci politika grup, hareket, örgüt, parti-cephe vb. hiyerarşik şekillenmelere sahip çeşitli yapılanmalar vasıtasıyla yani kadrolarla yürütülür. Bu araçlar ve kadrolar doğru yöntemlerle yönetildiğinde, harekete geçirildiğinde, daha doğrusu doğru bir strateji ve taktik çizgi temelinde yönlendirildiğinde, devrimci gelişimin çığ gibi büyümesi kaçınılmazdır. Çünkü evrim ve devrim aşamalarının iç içe geçmiş olduğu ülkemizde sürekli bir milli kriz sözkonusudur. Devrimci görev bu krizi derinleştirerek devrim için tam anlamıyla olgun bir hale getirmektir.

Yani devrimci çalışma ve silahlı mücadele için nesnel koşullar bizim gibi ülkelerde her zaman mevcuttur. Eksik olan öznel yan, yani halk kitlelerine öncülük edecek, öncü savaşıyla suni dengeyi kırarak emekçi kitleleri devrim saflarına çekecek güçlü bir parti-cephe örgütlülüğünün varlığıdır.

Che *"devrimcilerin her zaman devrimin nesnel şartlarının ortaya çıkmasını beklemelerinin gerekmediğini, onların bu şartları öncünün gerilla eylemiyle yaratabileceği"*ni söylemiştir.

Böylesi bir öncünün eksikliği sadece bugünün sorunu değil, on yılların sorunudur. Bugün bu eksikliğin tüm yükünü en açık haliyle iliklerimize kadar hissediyoruz.

THKP-C anlayışından sağa sapanların bir kesimi ülkemizde devrimci bir durumun olmadığını iddia edip THKP-C'nin öncü savaşı, suni denge ve silahlı propaganda anlayışını, daha doğrusu emperyalizmin 3. bunalım dönemine özgü tespitlerini, PASS anlayışını toptan reddetmişler ve toplu ayaklanma gibi klasik devrim teorilerini "yeniden keşfetmişlerdir". Bir kısmı daha ileri giderek sivil toplumcu olmuşlardır. Bunlarda geçmişe karşı tam anlamıyla bir reddiye ve inkarcılık sözkonusudur.

Diğer bir kesim ise devrimci bir durumun varlığı noktasında genelde "hemfikirlik" taşımasına rağmen nasıl bir parti ve partileşme süreci yaşanacağına dair düşünce ve tespitlerinde farklılıklar arz eder. Başlangıçta kimi zaman bu farklılıklara dudak bükülür, "Canım bunlar nüans ayrılıkları, abartmamak lazım..." vb. şeyler söylenir. Oysa gerçekte bunlar THKP-C anlayışı için hayati önem taşıyan özellik ve tartışmalardır.

Bu farklardan birincisi; sınıflar mücadelesinin geldiği noktayı yani oligarşi ile halk arasındaki çelişkinin pratikteki görünümünü abartmak ve bundan yola çıkarak yanlış değerlendirmeler ve yanlış örgütsel önermeleri gündeme getirmek şeklinde kendisini dışa vurur.

İkinci önemli farklılık ise, devrimci durumu kabul edip fokocu tarzda, kitle örgütlülüğüne ve mücadelesine önem vermeyen, kitlelerden kopuk bir anlayışın savunulmasıdır. Ülkemizde bunun geçmişteki en bariz örneği MLSPB'dir. Ancak burada sözkonusu etmek istediğimiz bu anlayış değildir.

Bugün, Devrimci Hareket için tehlikeli olan ve mücadele edilmesi gereken anlayış sağ oportünizm tasfiyeci anlayıştır. Mevcut gerçekliği abartan sağ oportünizm oligarşi ile halk arasındaki çelişkiden yola çıkarak, ***"halkla oligarşi savaşıyor"*** deyip iç savaş tespitleri yapar. Ezilen sınıfların örgütlülük durumunu ve kendiliğindenci eylemliliklerini, ruhsal durumlarını

olduğundan abartır. Yüz binlerin, milyonların direnişinden, grevinden, gösterisinden dem vurur. Ona öncülük ettiğini, memleketin ve mücadelenin her alanında, her yerinde kendisinin olduğunu, mücadele ettiğini, binlerce insanı yürüttüğünü iddia eder. Tasfiyecilerin "Ege'de, Karadeniz'de, Toroslar'da, Dersim' de biz varız." demeleri buna örnek verilebilir.

Şayet böylesi bir durum sözkonusuysa **"Kitleleri devrim saflarına kimler çekti? Hangi parti-cephe örgütlülüğü ona öncülük ederek suni dengeyi parçaladı?"** vb. bir yığın soru sıralanabilir.

Lafazan ve üst perdeden yazıp çizen bu anlayışa göre, zaten halk kendiliğinden savaşmaya başlamıştır!.. Bundan sonra yapılması gereken halkı silahlandırmak, **"savunma komiteleri"** oluşturmak ve "halkın savaşı"na öncülük etmektir!..

Gerçekte böylesi bir dönemde savaş üzerine, savaş kültürü, savaşçı insan, cesaret, kararlılık, özgüven, irade, inanç vb. özellikler üzerine sayfalar dolusu yazı yazan, gerilla savaşı konusunda yükseklerden uçan inkarcı baylarımız yine yıllardır silahlı propaganda, öncü savaşı, suni denge, parti ve cephe konusunda hiçbir şey yazmamayı yeğleyerek hareket içi ideolojik mücadelenin önünü tıkamışlar, ideolojik mücadeleden ve ideolojik birlikten açıkça kaçmışlardır. Bu kaçış onların Devrimci Hareket içerisinde uzun bir dönem gerçek niyetlerini ve düşüncelerini saklamalarını da beraberinde getirmiştir. Gelinek noktada ise bu kaçkın anlayış çaktırmadan partisiz-cephelessiz bir gerilla savaşı, iç savaş, milis vb. şeyleri Devrimci Sol kitesine empoze etme çabası içerisinde girmiştir.

Son yıllarda sürecin ideolojik anlamda önünü açacak, kadrolara yol gösterecek ciddi bir birikim ve tartışma süreci yaşatılmak istenmemiştir. Yer yer yapılan girişimler ise cezalandırma, görevden alma ve uzaklaştırma biçimleriyle engellenmiştir. Genel geçer savaş edebiyatıyla süreç ideolojik anlamda geçiştirilmeye çalışılmıştır.

Evet, partileşme sürecinin temel meseleleri noktasında hiçbir şey yazmayıp susmayı ya da üstünü örtmeyi yeğleyenler birden "Partileşmenin arifesindeyiz." diyerek en sonunda ağızlarındaki baklayı çıkarmış oldular. (*) Ne de olsa artık söz bir kez ağızdan çıkmış, bu konuda bir de röportaj

(*) "Partileşmenin Arifesindeyiz" yazısı her ne kadar 13 Eylül İnisyatifi sonrası yayınlanmış olsa da, aslında bu yazı röportaj biçiminde Devrimci Sol dergisinde çalışan arkadaşlar tarafından Dursun Karataş'la birlikte

yapılmıştı. Birçok insanımızın “Ne oluyor, nereye gidiyoruz?” diye sorduğu bir noktada birdenbire, hiç beklenilmeyen bir durumda insanların önüne “parti” edebiyatıyla çıkıldı. İnsanların bu konulardaki sorularının önü yalanlarla, çarpıtmalarla tıkanmıştır. İleri düzeyde yönetici insanların bile parti oluşumunu(!) hissedip yaşayamadığı bir durumda acaba kitleler buna ne diyecekti? Kitlenin yer yer tepkisi "Bu da nereden çıktı? Hareket sürekli güç kaybına uğruyor, ortada ciddi bir gelişme yokken bu da ne oluyor?" vb. yaklaşımlar olmuştur. Gerçek niyetler gizlenememişti ve parti kurma "şansı" bayımıza yıllar sonra yurtdışında nasip olmuştu!.. Gerçi böylesi daha iyiydi! Fazlaca gürültüye ne gerek vardı! Sen, ben, bir de bizim oğlan böylesi bir parti için yeter de artardı!..

Bugün parti-cephe yaratılmadan iç savaştan, gerilla savaşından, milislerden, halkın savaştığından bahsedenlerin gerçek amaçları PASS anlayışını tasfiye etmek, sürecin önünü sağ oportünist bir sapmayla tıkamaktır.

Bir kez PASS anlayışı geçirildi mi partileşme süreci diye yutturulmaya çalışılan 1990 sonrası süreçte her şeye rağmen sağlanmış olan birikim üzerine oturulmuş olunacak, daha sonra ise alıştırma alıştırma "**Parti dediğin de nedir ki, 3-5 kişi bir araya gelir, olur biter.**" gibi basitliklerle yıllarca üzerinde titrenen parti-cephe anlayışı bir kalemde silinmek istenecektir.. (...)

13 Eylül öncesi hareketin yaşadığı süreç ortadadır. Üst üste merkezi operasyonlar yenmiş, var olan yapılar dağılmış, yapılan eylemlerin nitelikleri düşmüş, hedefleri netliğini yitirmiş ve adeta hedefsiz bir misilleme anlayışı gündeme gelmiştir. 7-8 ay gibi bir suskunluk evresinden sonra da "partileşmenin arifesindeyiz" denmiştir. (...)

Bu süreçte oluşması gereken organlar ya da geçmişteki SDB örgütlülüklerine uygun bir SDB yapılanması ve kurumlaşması da söz-

hazırlanmış ve çerçevesini D. Karataş çizmiştir. Bu yazıdaki ana düşünceler öz itibarıyla D.Karataş'a aittir. Kendisi de bunu daha sonra övüne övüne savunmuştur. Sözkonusu yazı hareketimiz içerisindeki sağ oportünist tasfiyeciliğin kendi görüşlerini açıktan ilan etmesinden başka bir şey değildir. 13 Eylül müdahalesiyle bu ideolojik sapmaya yeterli bir açıklık getirilememiş, tavrı alınamamıştır. Bu yanı sıra ciddi bir eksikliği bağrında taşımıştır.

konusu değildir. ***Bir örgütte bulunması gereken alt örgütlülükler yadsınıp tepede "yetkin bir önderlik" ve bunun altında "savaşmaya hazır insanlar" dan oluşan hantal bir yapılanma hedeflenmiştir.***

Geçmişteki SDB anlayışımız kısaca şudur: SDB'ler doğrudan merkezi yapıya bağlı çalışan, askeri-ideolojik formasyondan geçmiş, hareketi her alanda temsil etme ve örgütleme yeteneğine sahip birimlerdir ve geleceğin silahlı propaganda gruplarının öncülleridir. Öz itibarıyla, yarı-gerilla fonksiyonunu görürler. Devrimci savaşa partili olarak başladığında ise gerilla müfrezeleri (silahlı propaganda birlikleri) biçiminde örgütlenir ve fonksiyon üstlenirler.

SDB'ler ise bizzat pratikte kitleler içinde dar kadro çalışması yapan, siyasal üretime ve kadro üretkenliğine katılan unsurlardan oluşur. Hareketin en nitelikli yapılanmasını teşkil ederler. Oysa 1989 sonrası ortaya konulan pratik bu değildir. SDB'ler ne kadro üretkenliğine, ne de politik üretkenliğe katılma şansına sahip olmuşlardır. Kitle çalışmasından tümüyle koparılmışlardır. Yenilen darbeler üst üste gelince ve kadro üretkenliği de sağlanamayınca pratik süreçte hareket içinden çıkılmaz, vahim bir duruma sürüklenmiştir. SDB yapılanmasına dair yıllar önce şu yazdıklarımız bugünkü vahim durumu tüm çıplaklığıyla ortaya koyuyor: *"SDB elemanları MLSPB, Acil vs.nin yaptığı gibi, pratikten ve hayattan kopmuş, lüks apartman katlarına kapanmış kadroların örgütlenmesi olamaz. SDB elemanları kitleler içinde erimesini bilen, onların nabzını her an hisseden, gizliliği mutlak profesyonel örgütlenmelerdir."* (Dava Dosyası, s. 182)

Operasyonların ardından "insan eksikliği, yönetici insan sıkıntısı çekiyoruz." vb. söylemlerle var olan durum aslında açıklığa kavuşmuştur. Tasfiyecibaşı bu süreci kısaca şöyle ifade etmiştir: "Bitiyoruz, bir an önce partileşelim."

1989 sonrası süreçte SDB'ler sağ oportünist tasfiyeci anlayış tarafından pratikten kopuk, foko bir anlayışla ve sadece askeri bir mantıkla oluşturulup yönlendirilmiştir. Bu yapılanmalar içinde yer alan insanlarımızda çoğu zaman Devrimci Sol'un ideolojik-politik hattını savunacak ne yeterli bir düzey, ne de bir deneyim sözkonusudur. Aranılan nitelik sadece cesaret, atılganlık, disiplin vb. niteliklerdir. Açıktır ki bu nitelikler üzerine bu anlayışla küçük çaplı bir savaşı dahi inşa etmek mümkün değildir. ***"Partizan eyleminin ana ilkeleri, savaş görevleriyle birlikte halkı siyasal konularda eğitme görevlerini yerine getirmeyi de kapsamaktadır. Partizan kendi***

siyasal ve ideolojik seviyesini de yükseltmeye çalışmalı, halkla temasını sürdürmeli ve halka her yerde, her biçimde yardım etmeye çalışmalı." (Fyodorov, Marksizm ve Gerilla Savaşı, s. 152) (abç)

Geriye dönüp baktığımızda, siyasal seviyenin bir hayli düşük olduğu ve giderek kitlelerden kopuk bir şekilde konumlandırılan SDB'lerin hazin bir sonla karşı karşıya kaldıklarını görürüz. 1989 sonrası yapılan tartışmalarda "Eylemlilikleri yükseltelim, hareketi şekilsizlikten kurtaralım." yaklaşımıyla SDB'lerin gelişigüzel yaygınlaştırılması savunulmuştur. Bu yaygınlaştırma anlayışı SDB'ler için siyasi formasyonu henüz yeterli olmayan insanların SDB'ler içinde yer almasını, sorunları, bir zaman sonra tıkanıklıkları beraberinde getirmiştir.

Siyasal nitelikleri zayıf olan ve sadece askeri yanılla ele alınmış, fokocu tarzda konumlandırılmış olan bu yapılanmalar doğal olarak kendi içinde bir yığın hata, zaaf, çözümlenilemez ile karşı karşıya kalacaktı. Sonuçta bir dizi kararlılık ve cesaret örneği direnişlere rağmen, örgütsel durumun geldiği nokta budur. Son dönemde SDB yapılanmalarının ağır darbeler yemesiyle birlikte yaşanan sorunlar görülmüş ama çözüm olarak bu kez de oportünist bir şekilde milis anlayışına sarılınmıştır.

Daha önce yayınlanan **"Tasfiyeci Sağ Oportünist Hizip Partiden Ne Anlıyor"** başlıklı yazıda da belirtildiği gibi, milis örgütlülükleri açık bir iç savaşın yaşandığı koşullarda kitlelerin düşmana karşı oluşturduğu yarı-askeri örgütlülüklerdir.

SDB yapılanmalarının gelişigüzel genişletilmesi politikasının iflasıyla birlikte bu kez de mahalli ekipler "milis örgütlülüklerini yaygınlaştıralım" anlayışıyla birtakım pratik eylemliliklere zorlanmaya başlanmıştır.

Açıktır ki, bu anlayış yaşanan objektif koşulları dikkate almayan, sabırlı, inatçı ve uzun vadeli nitelikli bir örgütsel çalışma ve gelişimi önüne koymayan anlayışın ta kendisiydi. Bugün bu politikanın acı sonuçları fazla söz söylemeye gerek bırakmayacak kadar ortadadır. Üzerlerine yüklenen fonksiyonları, görevleri yerine getiremeyen "milisler" de ağır darbeler yemekten kurtulamamıştır.

Milis örgütlülükleri tüm iç savaş süreçlerinde yerel biçimde, bölgenin özgüllüğüne uygun hareket eden ve yer yer şiddet uygulayan yarı-askeri, yer yer kendiliğinden, yer yer örgütlü tarzda oluşmuş gevşek yapılanmalardır. Bunları oluşturanların illa da hareketi ve Marksist-Leninist düşüncüyü kavramış olmaları gerekmemektedir. **Ekipler ise partileşme sürecine PASS perspektifiyle yaklaşımın ve ilgili alanlardaki çelişiklere yönelik**

örgütsel oluşumun ifadesi olmuşlardır. Bizim ekiplere ilişkin anlayışımız şudur: *"Faşist Teröre Karşı Silahlı Mücadele Ekipleri kitlelerin ekonomik-demokratik, ideolojik mücadelesi yanında, bu zeminde faşist teröre karşı devrimci şiddeti sürdüren elemanlardan oluşur."* (Dava Dosyası, s. 191) Yaklaşım iradidir.

Burada anlayışımız hiçbir kargaşaya ve yanlış anlaşılmaya yer bırakmayacak kadar açıktır. Bugün milis örgütlülüklerinden dem vuranlar acaba bunun maddi bir zemini ya da uygun şartları var mı diye sormuyorlar mı kendilerine?

Yine bugün şu sorulara açık cevaplar verilmelidir: Kitlelerin kendiliğinden devrimci şiddete başvurduğu bir durum ülkemiz için sözkonusu mudur? Yine kitleler kendiliğinden oluşturdukları örgütlülüklerle doğrudan savaşıma katılım sağlıyorlar mı?

Bugünkü gerçeklik içinde düşündüğümüzde, milis diye tanımlanan ya da oluşturulan istisnasız hiçbir birim bu karakteri taşımamakta, aksine doğrudan iradi bir şekilde hareketin unsurlarından oluşturulmaktadır. SDB'lerin altını doldurmak ve şiddeti yaygınlaştırmak adına yapılan tüm bu saçmalıklar dizisi örgütsel gerçekliğimizden ve mücadeleden kopukluğun bir sonucudur. Gerçekte yapılanlarla ne SDB'lerin altı doldurulabilmiş, ne de şiddet kitleleştirilebilmiştir.

Tüm bu politikaların başarısızlıkla sonuçlanması akabinde ortaya çıkan en son durum **"halkı silahlandırılm, kitleleri savaştırılm"** olmuştur: Evet, son silah ve son çare artık halkın savaşmasına kalmıştır. Son yıllarda kullanılan söylem, abartı, üst perdeden politikalar hep bu sübjektif, mevcut gerçekliğimizden kopuk değerlendirmelerin ya da daha doğrusu politik sefaletin bir sonucudur.

Bu noktada bugün şu gerçekliğin de altını kalın çizgilerle çizmek zorundayız: Bir hareket sadece küçük burjuvaziye eğitmeye ve dönüştürmeye yönelik politikalarla bir yere varamaz. "Cesaret, zaaf ve hatalar, disiplin, özgüven, sahiplenme" vb. niteliklerle ilgili son yıllarda sayısız yazı yazılmış ve tartışma yürütülmüştür. Bu küçük burjuvaziye başlayan, küçük burjuvaziye biten felsefi idealizmin dar dünyasıdır. Tüm hareketi böylesi bir anlayışla yönetmeye çalışmanın sonuçları ortadadır. Uç noktada bu tür yaklaşımlar sonucunda kaçınılmaz bir şekilde "bir ben doğruyum", "bir ben bilirim", "ben yaparım" noktasına varmak zor değildir.

Devrimci bir hareket temel politikalarında sağladığı açıklıkla ve

gösterdiği dinamizmle proletarya dışı kesimleri kazanma gücünü geliştirir. Yoksa zaaf ve hatalar üzerine politika geliştirmeye çalışarak kimse eğitilemez, dönüştürülemez.

Bu yanlış anlayışın bugün tek tek insanları hedef tahtası haline getirerek zaaf ve hatalar üzerine politika yapmaya devam etmesi onun artık devrimci rotayı ve gelişimi yitirdiğinin en açık ifadesidir.

Tasfiyeci bayımız kimlere neler söyleyip ne kulplar takmamış ki... Zaaf ve hataları üzerine oynanan, ezilen, aşağılanan, küfredilen yığınla yönetici insan, kadro sonuçta bir bir devrimciliği bırakmıştır. İşte bu politika küçük burjuvaziye yenme politikası değil, tam tersine küçük burjuvaziye teslim olma politikasıdır.

Nitekim D. Karataş da süreçte bu anlayış sonucu başlangıçta bulunduğu durumdan çok daha olumsuz bir noktaya gelmiştir. Yıllardır beraber olduğu, birlikte kaldığı insanları bir çırpıda kontra, hain, vb. şekilde suçlamaktan ve böylece koyu bir sübjektivizme düşmekten kendini kurtaramamıştır.

Oysa tarihsel hesaplaşma bilimsel sosyalist düşüncenin, ideolojik-siyasi gelişimin önünü açmakla, proleter ideolojiyi zenginleştirmekle mümkündür. Bunun zayıfladığı, geri kaldığı, gelişmediği ve dogmatik hale sokulduğu yerde ister istemez küçük burjuvaziyle uğraşma tüm süreci kapsayan bir oyalanma ve kendini aldatma süreci olacaktır. Dikkat edilirse, son yıllarda yaşanmış olan da budur. Kimse bu süreci küçük burjuvaziyle hesaplaşma süreci olarak yorumlayamaz. 1989 sonrası süreç gerçekte adım adım

(*) 1989 sonrası süreç için toplu iki değerlendirme vardır. Gerek "*Yolun Neresindeyiz*", gerekse de "*Faaliyet Raporu*", *12 Temmuz broşürü*, "*Savaş ve Biz*", *milis üzerine iç yazılar* vb.lerinde sağ oportünizmin hareket içerisine sinsice yerleşme çabalarını görürüz. Bu çabalar gerek ideolojik mücadele ve birlik sorununda, gerekse de örgütsel yapılar noktasında yani SDB'ler ve FTKME'lerle ilgili düşünce ve uygulamalarımızın çarpıtılmasına yöneliktir. Milis, iç savaş, gerilla savaşı gibi kavramlar 1989 sonrası sürece özgü tespitler olarak literatürümüze bu dönemde sokulmuştur. Sonuçta partisiz-cephesiz gerilla savaşı, gerilla ordusu, halkın savaşı gibi kavramların savunulması gündeme gelmiştir. Bu oportünist politikaların örgütü derin bir uçurumun kenarına getirmesiyle de "*Bitiyoruz, bitmeden partileşelim.*" denilmiştir.

"*Tasfiyeci Sağ Oportünist Hizip Partiden Ne Anlıyor*" yazısında da belirttiğimiz gibi, sağ oportünizm bu düşüncelerini PKK pratiğinden ve eski

küçük burjuva sağ oportünist ideolojinin Devrimci Harekete damgasını tüm yönleriyle vurduğu süreçtir. (*) Bu sürecin devrimci anlamda hiçbir teorik-ideolojik açılımı yoktur. Aksine oportünistçe sürdürülen politika ve ayak oyunları vardır. 1989 sonrası süreçte adım adım Niyazi Aydın, Sinan Ku-kul, Bedri Yağan, İbrahim Erdoğan, Erdoğan Eliuygun gibi hareketin önder ve ileri kadroları düzeyindeki bir yığın insan tasfiye edilerek ya da etkisiz hale getirilerek bunlar yapılmıştır. (**)

Tasfiyecibaşı bugün kalkıp bu süreci küçük burjuvaziyle hesaplaşma süreci olarak lanse etmeye çalışıyor. Evet, "bir ben doğruyum" diyenlerin

(94. sayfadaki dipnottan devam)

DY teorilerinden etkilenerек gündeme getirmiştir. Dünyada sosyalizmin yitirdiği mevziler M-L düşünceye inancı zayıflatırken güç politikalarına eğilimi artırmıştır. Tasfiyeci sağ oportünizmde bu yöndeki politikalara öykünme de vardır. Gerilla savaşı konusunda yazılıp çizilenler klasik halk savaşı sürecinde savunulan düşüncelerdir. Bundan dolayı savaşçıların ve savaşın siyasal yönüne önem vermemekte, gerilla savaşını sadece askeri bir savaş olarak ele almaktadır. Bilindiği gibi, hareketimiz ulusal temelde örgütlenen ve milliyetçi bir çizgi izleyen bir hareket değildir ve yürüttüğü mücadelenin asker yönünden çok siyasal yönü ön plandadır. Ulusal hareket gibi kısa sürede gelişme zeminine de sahip değildir.

Yine, oportünizmin taklit ettiği DY düşünce ve pratiği ortadadır. Bu hareket tüm büyüklük gösterilerine ve ihtişamına rağmen, yanlış bir ideolojik ve örgütsel hat sonucu dağılmak zorunda kalmıştır.

Tasfiyeci sağ oportünizm kötü bir kopyacı olduğunu burada bir kez daha ortaya koymuştur.

(**) Hareketin 1990 sürecine kadar sağladığı birikim az bir birikim değildir. Harekette niteliksel (kadrosal) anlamda bir birikim vardır. O dönemden 1992 sürecine kadar ciddi anlamda parti-cepheden bahsedilmemiştir. Bu iki yıllık süreçte, hareketin 1990'lara kadar sağladığı birikim tam anlamıyla heba edilmiştir. Son yaşanan durum ise fazla söze gerek bırakmayacak kadar hazindir. Bu iki yıllık süreçte bir yığın olumlu, başarılı sayabileceğimiz pratikler de yaşanmıştır. Ancak bunu kalıcı kazanımlara çevirecek, şekil verecek örgütsel kanalların olmaması sonucu değiştirmemiştir. İki yıl gibi uzunca bir sürecin genel karakteri tasfiyeci sağ oportünist politikalarla belirlenmiştir.

bugün gelinen noktada farklı bir şey söylemeleri zaten mümkün değildir. Bugünkü gelişmeler ışığında geriye dönüp baktığımızda bunca yıldır neden partileşemediğimizi daha iyi anlıyoruz.

Bugün sağ oportünist tasfiyeciliğin örtbas etmeye çalıştığı esas nokta partileşme süreci ve nasıl bir parti-cephe örgütlülüğü yaratılması gerektiğidir. Bunun için tasfiyecilik tıpkı geçmişte Devrimci Yol'un yaptığı gibi **iş savaşı** tespitine sarılmaktadır. Şimdi iç savaşa ve günümüze ilişkin düşüncelerimizi burada yeniden açmak istiyoruz.

Bizim gibi yeni-sömürge ülkeler emperyalizme bağımlılık ve kapitalist gelişmenin çarpıklığından dolayı sürekli bir milli krizle karşı karşıya kalırlar.

Yukarıdan aşağıya geliştirilen çarpık kapitalizm ister istemez var olan toplumsal gerilik içinde nisbi bir refaha ve gelişmeye yol açar. Bir yanıyla bu, halkın süreçte düzene karşı oluşan tepkilerini frenler, diğer yandan ise devletin "güçlülüğü", "yıkılmazlığı" ve askeri karakteri ise halkın üzerinde sürekli hissettirilir. Ordu ve güvenlik güçleri tüm "muhteşemliği" ile halkın üzerine çıkartılır.

Emperyalizmin 3. bunalım dönemine özgü çarpık kapitalist gelişme, emperyalizmin içsel olgu haline gelmesi ve devletin merkezi yapısının güçlenmesine paralel olarak kitlelerin tepkileri ile oligarşi arasında suni bir denge oluşur. Bu denge halkın düzene karşı tepkilerinin milli krizle aynı oranda gelişmesini frenler ve belirli bir icazet çerçevesi içinde tutar. Yer yer kendiliğindenci tarzda radikal çıkışlar da olsa genel durum budur. Fakat sınıf mücadelesinin gelişim seyri içerisinde toplumsal muhalefetin ve Devrimci Hareketin güçlenmesiyle ve mevzi kazanımlarıyla bu durum zayıflar ve emekçi halklar lehine bir gelişim ortaya çıkar.

Suni dengenin ortadan kalkması kendiliğinden bir süreç izlemeyecek, devrimci bir iç savaşla atbaşı gidecektir. Gerçekte bu dengeyi kıracak olan, öncü savaşı aşamasından geçen ve bu aşamada silahlı propagandayı temel alıp yürüten bir parti-cephe örgütlülüğüdür. Böylesi bir örgütlülük yaratılmadan suni dengeyi bozmak (ortadan kaldırmak) ve böylece halkın devrimci mücadeleye kitlesel katılımını sağlamak olanaksızdır.

Öncü savaşının verilmesi, suni dengenin kırılması ancak ve ancak "devrimci iç savaş" sürecinde gerçekleşir. Böylesi bir iç savaşın bir tarafında parti-cephe, diğer tarafında ise oligarşi vardır. **Sürece yönelik stratejik tespitlerimiz, bu belirlemeler üzerine şekillenmektedir.**

Oysa bugün yaşadığımız gerçeklik ne halk açısından, ne de

örgütlülüğümüz açısından böylesi bir durum arz etmemektedir. Bu noktada tasfiyeci anlayış Kürdistan'da ulusal hareketin öncülüğünde süren bölgesel iç savaşı kendi abartılı tespitleri için "kopya etmiş", bir yere kadar kadrolar üzerindeki bilinç yanılığında "başarılı olmuştur."

Tüm bunlara rağmen, tasfiyeci sağ oportünizm parti-cephe lafazanlığına sarılarak kitleleri kandıracağını zannediyor. Belki parti-cephe düşüncesini tam anlamıyla kavrayamamış olanları bir dönem daha kandırabilir ama o da fazla sürmeyecektir. Devrimci pratik iyunin ve kötünün, doğrunun ve yanlışın en iyi turnosolüdür. Yaşayıp göreceğiz.

"Bizim gibi yeni sömürge ülkelerde iç savaş Vietnam'da, Laos'da, İspanya'da ve Yunanistan'da olduğundan farklı nesnel koşullar temelinde, 3. bunalım döneminin özelliklerine uygun olarak, öncü savaşı biçiminde gelişecektir. Ülkemizde devrimci iç savaşın maddi koşulları objektif olarak vardır. Devrimci iç savaş ilk aşamada oligarşi ile öncüler arasında başlayacak, süreç içerisinde halkın örgütlü olarak katıldığı bir savaş haline dönüşecektir." (Dava Dosyası, sayfa 45)

Yukarıdaki alıntıda da görüldüğü gibi, iç savaş, bizim gibi yeni sömürge ülkelerde ancak devrimci bir irade, inisiyatif ve gücün devreye girmesiyle ve iktidara alternatif bir siyasal-askeri yapılanmanın oluşturulmasıyla yürütülebilir. Çünkü ülkemizdeki rejimin kendi içindeki çelişkilerinin çatışmaya dönüşmesi ve kendiliğindenci patlamaların gündeme gelmesi sonucu bir iç savaşa sürüklenme olasılığı 3. bunalım döneminin özellikleri nedeniyle ortadan kalkmış durumdadır. Bugün bu koşullar halen geçerlidir. Değişikliklere ise birazdan değineceğiz.

1. ya da 2. bunalım dönemlerinde sömürgelerdeki ekonomik-siyasal yapı çok geri ve güçsüzdü. İşbirlikçi burjuvazi henüz ruşeym halinde ve palazlanma süreci yaşıyordu. Bu süreçte iktidar kavgaları sömürgelerde yer yer emperyalizmin doğrudan işgalleri, müdahaleleri ve talan politikasıyla da birleşerek bir iç savaşa kadar sürüklenebiliyordu. Yerel boyunduruk, komprador ve ulusal burjuvazinin güçleri sık sık çatışma ortamına giriyorlardı. Merkezi devlet bir hayli güçsüzdü ve tüm ülkede egemenliği sağlayamıyordu. Açık işgallerin de etkisiyle, sık sık da kendiliğindenci tarzda, bölgesel ve ulusal çapta ayaklanma ve başkaldırılar gündeme geliyordu. Daha sık bir şekilde yaşanan toplumsal patlamalar ve kitlelerin kendiliğinden mücadelesi devrimci gelişimi hızlandıran bir işlev görmekte, devrimci mücadeleye katılımı daha başından kitlesel kılmaktaydı. Buna Cezayir, Çin, Vietnam devrimleri ve hatta Türk Kurtuluş Savaşı örnek

verilebilir.

Bu nedenle, devrimci mücadele daha ilk aşamalarında kitlesellik göstererek bir öncü savaşı aşamasına, PASS'ye gereklilik duymuyordu. Bu kesitte gerek kırsal alanda köylü isyanları, gerekse de şehirlerde işçi sınıfının başkaldırması sık sık yaşanan olgulardır.

Bu dönemden bugüne arta kalan "teorisyenler" ve siyasetler yok değildir Bunlar yarı-feodal yapılardan, millici unsurlardan, rejim içi çelişkilerden dem vurmaya çok seven kesimlerdir. Bir dönemin cuntacıları, köylü devriminin savunucuları, klasik halk savaşının şabloncuları farklı bir mantığın ürünü değillerdir. Bunları sonu gelmez bir beklentinin sabır taşları olarak yorumlamak yanlış olmasa gerek.

Bu tür hareket ve anlayışların beklentileri, teorileri, devrim anlayışları hep devletin güçsüzlüğü, çelişkileri, işçi ve köylülüğün kendiliğinden eylemlilikleri üzerine kurulmuştur.

Tabii bu beklentiler zaman içinde suya düşmüştür. Dünyada bu tür şabloncu, dogmatik akımların artık ciddi anlamda varlıkları okunmamaktadır. Onun için bu tür hareketlerin ve akımların beklentileri daha çok bürokratik memur, aydın, asker zümresinden olmuş, anlayış ve düşünce olarak da bu eksenden kurtulamamışlardır. Ülkemizde Kemalizmin ve Kemalist kesimlerin sol saflar üzerindeki olumsuz etkileri de bir ölçüde buradan kaynaklanmaktadır. Yıllarca Aydınlik, TKP ve türevlerinin çizgileri bir yanıyla da burjuva milliyetçi Kemalist çizgidir.

Emperyalizmin 3. bunalım döneminde yeni sömürgecilik ilişkilerinin gündeme gelmesiyle emperyalizm sömürgelerde montaja dayalı çarpık bir gelişmeyi ve merkezi devlet otoritesinin oturmasını dayatmış, kendisine bağlı işbirlikçi tekelci burjuvazinin ağırlıkta olduğu oligarşik diktalar yaratmıştır.

Oligarşik diktalar ya da ittifaklar sömürgelerde egemen sınıflar arası çelişkileri, emperyalizmin de doğrudan müdahalesiyle ve işbirlikçi burjuvaziye desteklemesiyle hafifletmiş ve tekelci gelişimin önünü çarpık kapitalist gelişmeyle ve zaman zaman da çıplak zorla açmıştır.

Böylece tekelci burjuvazi oligarşik ittifak içerisinde kendini bir ölçüde emin ellerde palazlandırmış ama aynı zamanda tefeci tüccar ve toprak ağaları kesiminden de tekellere devşirmeleri gerçekleştirmiştir. Bu yanıyla devlet içinde kapışmalardan umut bekleyenlerin umutları boşa çıkmıştır.

Emperyalizmin 1. ve 2. bunalım dönemine oranla, görüldüğü gibi sömürgelerde 3. bunalım döneminde bambaşka bir durum ortaya çıkmıştır.

Özellikle emperyalizmin kendi varlığını gizlemesi ve daha az açıktan işgallere başvurması sömürgelerdeki devrimci mücadelenin gelişimini ve atılım yapmasını daha uzun bir sürece yaymıştır. Daha doğrusu, sömürgelerdeki devrimci iç savaş olgusu daha zorlu ve uzun soluklu bir süreci kapsar duruma gelmiştir.

Yine savaşın 2. bunalım döneminden ayrı olarak politik yanı, politik hedefleri daha fazla öne çıkmıştır. Silahlı mücadelenin askeri yanından çok politik yanının ön plana çıkması doğrudan örgütlenmelere de yansımıştır.

Özetlersek, şunları tespit etmek mümkündür:

- a) 3. bunalım döneminde bir iç savaşın kendiliğinden tarzda çıkma olasılığı hemen hemen yoktur.
- b) 3. bunalım döneminde bir devrimci iç savaş süreci uzun ve meşakkatlidir.
- c) Öncü savaşı suni dengenin kırılması ve kitlelerin devrim saflarına çekilmesi sürecidir.
- d) Gerçek anlamda devrimci bir iç savaş parti-cephe önderliğinde başlatılır.
- e) Gerilla savaşı klasik halk savaşlarından farklı olarak 3. bunalım döneminde silahlı propaganda biçiminde yürütülür. *"Bizim gibi yeni-sömürge ülkelerdeki gerilla savaşıyla Çin ve Vietnam'daki gerilla savaşı arasındaki farklılıklar niteldir. Yani gerilla savaşının amaçları ve fonksiyonları değişiktir. Bizde gerilla savaşı siyasi gerçekleri açıklamamanın bir aracı olarak, politik kitle mücadelesi olarak verilir."* (Dava Dosyası, sayfa 43)

Şehirlerde de, kırlarda da silahlı mücadelenin hedefi askeri olmaktan çok siyasi hedeflerdir.

f) Yine öncü savaşı sürecinde silahlı propaganda temeldir.

"Aslında öncü savaşı süreci suni denge sorunu ile iç içe bir kavramdır. Suni dengenin kırılmasıyla orantılı olarak, savaşın kitleleri kucaklaması ve yaygın bir karakter kazanmasına bağlı olarak, öncü savaşının temel mücadele biçimi olan silahlı propaganda da temel olma özelliğini yitirir. Savaş düzenli ordulara dönüştüğünde ise, gerilla savaşı düzenli ordulara yardımcı bir rol oynayan, düzenli ordulara tabi bir fonksiyona sahip olur." (Dava Dosyası, sayfa 176) Evet, bu savaşta siyasal hedefler ve siyasal amaçlar ön plandadır ve klasik bir savaş yürütülmemektedir. Devrimci iç savaşı başlangıçta savaştı, iyi eğitilmiş, iyi örgütlenmiş bir grup önder güç

başlatır ve devlete, onun siyasal kurum ve kuruluşlarına yönelir.

Yukarıda söylediklerimizin ışığında, bugün tasfiyeci sağ oportünistlerin yazdıklarına baktığımızda koskoca bir yalan ve lafazanlıkla karşı karşıya olduğumuzu görürüz.

g) "THKP-C politik ve askeri liderliğin birliği ilkesini örgütsel bir ilke olarak kabul etmiştir." (Dava Dosyası, sayfa 162)

Bu ilke de yine 3. bunalım dönemine özgü bir özelliktir. Savaşçıların daha savaşın ilk etaplarında politik ve askeri anlamda yetkin olması hedeflenir. Eğitim, konumlandırma ve faaliyet bu zorunluluğa göre şekillenir. Çünkü yürütülen savaş klasik bir savaş olmayıp politik yanı ağır basması gereken ve uzun bir süreci kapsayan bir savaştır. Savaşçıların ve savaşın politik karakterlerinin gelişkin olmaması ciddi sorunları da beraberinde getirecektir. Dünyada bir yığın örgüt gerilla savaşı yürütmesine rağmen, istenilen politik başarı ve kazanımları elde edememiştir. Bir El-Fetih, bir KYB örnek olarak verilebilir.

(...)

Askeri-politik liderliğin birliği ilkesi parti-cephe oluşumuna da yansır ve parti-cephenin başlangıçta birbirinden ayrılmaz bir biçimde şekillenmesini zorunlu kılar. Partinin elemanları cephenin de savaşçısıdır.

Partinin elemanlarının savaş içinde yer alması "**askeri ve politik liderliğin birliği**" ilkesi dışında sözkonusu parti yöneticilerinin pratikten kopuk bir şekilde kastlaşması ve bürokratlaşmasını da engelleyici bir işlev görecektir. Devrimci örgütlerde, sosyalizmde yönetici unsurların kitlelere ve onların taleplerine yabancılaşmaları ciddi bir tehlike ve gerçeklik olmuştur. (Konunun bu yanının "askeri ve politik liderliğin birliği" ilkesi ile doğrudan bir bağlantısı yoktur.)

h) Diğer bir gerçek ise, 1. ve 2. bunalım dönemlerinden ayrı olarak, 3. bunalım döneminde, yeni-sömürge ülkelerde, çarpık kapitalist gelişmeden dolayı, şehirlerin mücadele içindeki önemi daha da artmıştır. Mücadele şehir-kır diyalektiği içinde, birleşik devrimci savaş anlayışı doğrultusunda, şehirlerde ve kırlarda örgütlü bir biçimde yürütülmek zorundadır.

i) Oligarşi yaşanan sürecin bütünlüğü içinde hazırlıklarını, devletin yapılanması ve kurumlaşmasını olası bir devrimci iç savaşa göre ayarlar ve Devrimci Harekete ve halk muhalefetine yönelik kesintisiz bir biçimde düşük yoğunluklu bir savaş yürütür. Emperyalizm ülke dışında soğuk savaş rüzgarları estirirken, ülke içinde ise oligarşik dikta eliyle ulusal ve sosyal kurtuluşun önüne özel savaş, kirli savaş diker. Devrimci Hareket

sinsice ve ince metotlarla her alanda uygulanan bu savaşı boşa çıkarmak için devrimci bir savaşı örgütlemek zorundadır. Aksi takdirde, cuntalardan, baskılardan; sıkıyönetimlerden nefes alamaz duruma gelecektir.

j) Bugün farklı boyutlarıyla da ele alınması gereken diğer önemli bir konu ise emperyalizmin 3. bunalım dönemine özgü özelliklerden birisi olan sosyalist sistemin varlığı ile ilgili durumdur.

Bugün ortada emperyalizmin pazar alanlarını daraltan ve onu frenleyen sosyalist sistem diye bir sistem kalmamıştır. Tek tek birtakım sosyalist ülkeler vardır. Bunlar arasında ise henüz güçlü bağlar gelişmemiştir.

Geçmişte başta Sovyetler Birliği olmak üzere sosyalist sistemin varlığı emperyalizm üzerinde ikili bir işlev görüyordu. **Birincisi**, sosyalist sistem kapitalistler arası çelişkilerin şiddetlenip çatışmalara dönüşmesini bir ölçüde engelliyordu. Bunun akabinde, var olan emperyalistler arası ciddi çelişkiler yumuşatılarak siyasal ve ekonomik çözüm yollarına gidiliyordu. Diğer yanı ise; sosyalist sisteme karşı topyekün birlikte hareket ediyorlardı.

İkincisi; emperyalistler sosyalist sistemin varlığından ve ulusal kurtuluş hareketlerinin mücadelelerinden dolayı sömürge ülkelere doğrudan müdahalelere girişmekte zorlanıyorlardı. Daha doğrusu, doğrudan müdahaleler ya da açık işgaller hep en son seçenek olarak gündeme sokuluyordu.

Bugün bu koşullarda henüz çok büyük değişimler olmamakla birlikte, emperyalistler arası çelişkiler geçmişten farklı olarak daha sık su yüzüne çıkmakta ve ciddi anlamda bölgesel savaşlara, daha doğrusu gerici karakterde iç savaşlara daha sık yol açmaktadır.

Yine sosyalist sistemin ortadan kalkmış olması, başta ABD olmak üzere emperyalistlerin sömürge ülkelere yönelik tehditkar ve işgalci politikalarına açık zemin yaratmıştır. Körfez Savaşı, Somali, Haiti, Libya ve daha sonraki süreçte Küba, Suriye, Kuzey Kore vb. ülkelerin açıktan tehdit edilmeleri de emperyalizmin pervasızlığının açık göstergesidir.

Kısaca bu gelişmelerden Türkiye'nin payına uzun vadede şunlar çıkartılabilir:

Birincisi; Türkiye ve Orta-Doğu emperyalistler arası çelişkileri daha şiddetli yaşayacaktır.

İkincisi; oligarşi içi çelişkiler emperyalistlerle ilişkilere bağlı olarak daha da keskinleşebilir.

"Yeni dünya düzeninde Türkiye yeni bir rol üstlenecektir. Bu, bölgede

geçmişten beri sahip olduğu fonksiyonlarının genişletilmesi şeklinde gündeme gelebilir.

Muhtemelen Türkiye'nin ilişkileri ABD ve Almanya ekseninde gelgitlerle dolu bir süreci kapsayacaktır. Bu ilişkilerde bir süre daha ABD'nin ağırlığı kuşkusuz sürecektir.

(...)

Yine genel anlamda şunu söyleyebiliriz: Türkiye bugünkü dünya koşullarında daha fazla sorun ve çelişkilerle yüz yüze gelecek, bir dönemin görece rahatlığı geride kalacaktır.

Bunun Devrimci Hareketin gelişimine nasıl yansiyabileceğini Körfez Savaşı'nda gördük. Emperyalizm radikal bir oluşuma doğrudan müdahale edeceğini geçmişten çok daha cüretkar bir biçimde ortaya koydu ve Kürdistan'a müdahale etti. Üstelik de bu, yaşanan yeni dönemde "**Kürtlerin kurtarıcılığı**" adına yapıldı.

Emperyalizm Devrimci Hareket üzerine doğrudan yönelerek, yapılan katliamlarda kuşkusuz önemli bir rol oynadı. Gelecek açısından Devrimci Harekete yönelik emperyalist saldırılar daha da yoğunlaşacaktır. Ulusal kurtuluş hareketlerinin ivmesinin düştüğü ve geride kalanların ise reformist-uzlaşmacı bir çizgiye çekilmeye çalışıldığı günümüzde, Devrimci Hareket geçmişe oranla örgütlenmekte ve yol almakta daha zorlu koşullarla karşı karşıyadır. Bu gerek moral, gerekse de maddi gerçeklik anlamında böyledir. Keza oligarşi imha politikasına şimdiden hız vererek hareketi, devrimci gelişimi sekteye uğratıp soluksuz bırakmaya çalışmaktadır. Böylesine bir durumda, sağlamlık, ideolojik netlik ve uzun vadeli ve programlı çalışmak kaçınılmazdır.

Bugün tasfiyeci anlayışın iç savaş, milis tespitleri ve partisiz gerilla savaşı anlayışı özünde öncü savaşının reddi ve THKP-C'nin inkarıdır. Tüm bunlar yeni sürece özgü tasfiyeciliğin "teorik inciler"idir. Bu "teorik inciler" tasfiyeciliğin boğazına kadar oportünizme gömüldüğünü çok açık ortaya koymaktadır.

İnkarcı baylarımızın görüşleri doğrultusunda son dönemde kaleme alınmış olan "**Savaş ve Biz**" broşüründen birtakım alıntılar burada aktarmayı yararlı görüyoruz. Bu alıntılar, üzerlerinde yorum yapılmayacak kadar açıklık arz etmekte, tasfiyeci anlayışın gerçek kimliğini ele vermektedir. Daha önce de bu konularda yazılıp çizilenler olmakla birlikte "**Savaş ve Biz**" tasfiyeci görüşlerin en olgunlaşmış yazımlarından biri olmuştur. Neyi savunuyor tasfiyeci baylarımız?

"Ancak bugün henüz savaşın başındayız. Devrimci iç savaşı yaygınlaştırarak geliştirmek, geniş kitleleri bu savaşa katmak ve giderek ordulaşmak hedefimizdir." (Savaş ve Biz, s.51)

"... İç savaşın ülke çapında derinleştirilmesi hedefine kısa zamanda varabileceğimiz görülecektir." (Savaş ve Biz, s.7)

"Bütün dikkatlerimiz gerillayı yayma ve kitleleri savaşa katma noktasında toplanmalıdır." (Savaş ve Biz, s.49)

"Biz kır ve şehir gerillası, milis güçlerimiz ve kitlesel şiddetimizle düşmanı yıpratıp moralman çökerterek kabuğuna çekilmeye zorladıkça..." (Savaş ve Biz, s.49) (abç)

Evet, tüm bu inkarcı görüşler parti-cephe anlayışı adına yazılıp çiziliyor ve Devrimci Sol kitlesine empoze edilmeye çalışılıyor. Üstelik ortada ne parti, ne cephe, ne de ordu varken...

Yanlıı anlamayın, tüm bunları savunan anlayışın sahipleri silah elde savaşanlar olsalar yine ayrı bir değeri ve saygınlığı olacaktır. Ama ne yazık ki bugün bu görüşü savunanlar Avrupa'nın lüksü, sefahati içinde keyfine bakan, kendisini kızığa çekmiş ve savaşçı bir hareketi yurtdışından "yönetmeye"(!) çalışan devrim kaçkını dönelerdir. Ve savundukları hiçbir şeyin devrimci anlamda inandırıcılığı, gerçekliği yoktur.

Sanılmasın ki Devrimci Hareketin yarattığı değer ve gelenekler sahipsiz kalacak ve Devrimci Hareket sağ oportünizmin pençeleri arasında yok olup gidecektir. Hayır, buna kesinlikle izin vermeyeceğiz.

Devrimci Hareketin tüm insanların bu noktada her düzeyde tarihsel bir hesaplaşmanın beklediği ortadadır.

Bu hesaplaşma bizler açısından çoktan başladı ve tüm hızıyla devam ediyor. Kimileri tasfiyeciler saflarda hala ayak diriyorlar, kimileri kendine güvensiz kule tavrı izliyor, kimileri bırakıp gitmiş, kimileri ise hesaplaşma sürecinin sancılarını yaşıyor.

Bizler açıktan sağ oportünizme karşı savaş açtığımızı çok daha önceden ilan etmiştik. Bu savaşı Devrimci Hareketin kazanacağına inanıyoruz. Bu noktada yapılmış olan tüm tahrifat ve çarpıtmalar üzerine gidecek, oportünizmin inkarcı, kanlı maskesini alaşağı edeceğiz.

Bugün yaşanan ideolojik-siyasi sefaletin tasfiyeciliğın etkisinde kalanlardan gizlenmesi için tasfiyeciler şefler ellerinden gelen her türlü kirli araç ve yöntemleri devreye sokuyorlar. Devrim ve mücadele kaçkınılıklarını perdelemeye çalışıyorlar. Okuyan, tartışan, sorgulayan ve düşünen bir

kitle istemiyorlar. Kayıtsızlık, yalancılık, ahlaksızlık ve düşmanca bir tutum inceden inceye tasfiyecilik saflarında yeni bir kültürün başlangıcını oluşturuyor.

TASFİYECİ SAĞ OPORTÜNİZM YOLUN NERESİNDE? (1)

Bundan önceki yazılarımızda tasfiyeci sağ oportünizmin köklerinin derinde olduğunu ve bir anda ortaya çıkmadığını, aksine uzun bir evrim sonucu hareket bünyesine yerleştiğini ve daha sonra ise tedavisi zor zehirli hastalıkları harekete bulaştırdığını yazmıştık.

Sağ oportünist tasfiyeciliğin gerek ideolojik, gerekse de örgütsel olarak ortaya çıkışı 1989 yıllarına dayanır.

Bilindiği gibi Devrimci Hareket 1985-89/90 yılları arasında bir "ricat" dönemi yaşamıştır. Bu dönem hareketin güç biriktirme, kadrolaşma, kitleselleşme, legal ve illegal faaliyetlerin oturtulması dönemidir. Diğer bir anlatımla, toparlanma dönemidir. Bu dönemde, mücadele hattını ve alanlarını terk etmeden ama aynı zamanda da oligarşiyle açık bir çatışmaya girmeden örgütlü yapımızı ve kitle ilişkilerimizi güçlendirme temel alınmıştır. Bu dönemde hareketin belirli bir birikim ve deneyim kazandığı doğrudur. (...)

Bilindiği üzere, 1989'da, cezaevinde Sinan Kukul, Bedri Yağan ve Dursun Karataş arasında yapılan tartışmada bugün 13 Eylül İnisyatifi'yle sağ oportünist tasfiyeciliğe karşı gündeme getirilen benzer eleştiriler Sinan Kukul ve Bedri Yağan tarafından bu tartışmalarda gündeme getirilmiş, D. Karataş'ın cezaevleri içindeki ve dışındaki örgütsel işleyişe müdahale tarzının tehlikeli sonuçlar doğuracağı önceden görülmüş ve eleştirilmiştir.

Ne yazık ki, bu durum diğer ileri kadrolar tarafından yeterince

anlaşılammış ve tartışma bir sonuç vermeden Sinan Kukul ve Bedri Yağan'ın devre dışı kalmalarıyla sonuçlanmıştır.

Firarlar sonrası ise tasfiyecibaşı Sinan Kukul ve Bedri Yağan'ı devre dışı bırakmış olmanın zafer sarhoşluğuyla, rahat bir şekilde dışarıdaki üçlü yapıya yönelmiş, başta Niyazi Aydın olmak üzere bu yapıyı çeşitli entrika, yıpratma ve bizans oyunları ile devre dışı bırakmayı denemiştir.

Tasfiyecibaşının firardan hemen sonra ilk işi üçlü yapıyı dağıtmak olmuştur. İlk etapta haklı gibi görünen ama arkasında farklı hesaplar yatan (ki bunları yazının devamında daha iyi göreceğiz) gerekçeleri şunlardır:

"Bir devrimci hareket eleştiri ve özeleştirici kurumunu salt tek tek insanlar için geçerli bir kurum olarak göremez; hareket yönetimi de kadrolara karşı sorumludur ve bu sorumluluğun gereği yapılanları, olumluluk ve olumsuzluklarıyla açıklamak, nedenlerini tespit etmek ve özeleştirici kurumunu kendi içinde işletmek zorundadır.

"Bu anlayış temelinde 1983 sonrası sürecin değerlendirilmesi, özellikle 1985 sonunda alınan ricat kararı ile girilen sürecin sorgulanması ve bu sürecin bu denli uzamasının nedenlerini ortaya koymak gerekiyor." (Yolun Neresindeyiz, aktaran Dava Dosyası 2, s.7)

Tasfiyecibaşı hırslıdır. Kadroların onayına ve alınacak raporlara dahi başvurmadan yukarıdaki gerekçelerle üçlü yapıyı dağıtmayı önüne koyar, ancak bunu aldığı "onay"larla sağlayabilir.

ÖZELEŞTİRİ, ONAY VE RAPORLARIN İSTENMESİ

D. Karataş firarından hemen sonra (Ekim 1989) kendi "özeleştirici" sini yapar ve bunu üçlü yapıya da onaylatır. Bu onayla birlikte tasfiyecibaşının "özeleştirici" si kadrolara ulaştırılmaya çalışılır.

Yine çarpık bir zihniyetle sunulan onay yazısı olanaksızlıklar ileri sürülerek tüm kadrolara ulaştırılamaz. Kadroların büyük çoğunluğuna ulaşıldı diye alınan onay yazılarıyla yetinilir.

"Yolun Neresindeyiz"de (aktaran Dava Dosyası 2, s.38) şöyle denilmektedir: *"Önderliğin özel yazısının dolaştırılması bile aylarca sürebildi."* Burada kastedilen D. Karataş'ın "spekülasyonları değerlendirerek" yaptığı "özeleştirici"dir. (Bu konuya da ileride daha etraflıca değineceğiz.)

Burada dikkati çeken diğer bir durum ise şudur. Aynı dönemde

herkesten raporlar istenir. Aradan 5-6 ay geçmesine rağmen bir türlü toplanamadığı ifade edilir.

"5-6 aylık süre geçmesine karşın raporların toplanması, değerlendirilmesi ve kadrolarla tartışılması sağlanamadı." (Yolun Neresindeyiz, aktaran Dava Dosyası 2, s. 8)

Yani 1989 Ekim'inden 1990 Mart'ına kadar 5-6 aylık bir süre geçmiştir. Şu rahatlıkla görülebilir: D. Karataş'ın sürece katılımı Ekim 1989'dur. Özeleştir-i-onay yazısının tarihi ise Aralık 1989'dur. Aradaki 1,5 aylık boşlukta tasfiyecibaşı hareketin kendisine teslim edilmesini istemiş ve ilk işi rapor istemek olmuştur. Yukarıdaki alıntıdan da anlaşılacağı gibi, raporlar özeleştir-i-onaydan önce istenmiştir. Mart 1990 kararlarının istenilen raporlar ışığında alındığının ifade edilmesi, raporları isteme tarihinin Kasım 1989 olduğunu ortaya koymaktadır.

O halde, raporları kim ve ne adına istemiştir? Bu raporlar toplanmadan ve toplu bir değerlendirilmesi yapılmadan Mart 1990 kararları nasıl ve hangi yetkilerle gündeme gelmiştir?(*) Nerede hareket iradesi, kadro iradesi, organlar ve işleyiş? Nerede ilkeler, kurallar ve mekanizmalar? Örgüt hukuku sadece "önderliğin hukuku"na indirgenince elbette bunların bir anlamı kalmıyor.

Bu sorular açıklığa kavuşturulmak zorundadır. Çünkü örgütlenmenin geleceğini böylesine hayati noktalarda belirleyecek olan kararların şu gerekçelerle bir an önce alınmış olması hiç de inandırıcı gözüküyor:

"Yine de açılan kampanya (raporlar istenmesi-bizim notumuz) hareketin içinde bulunduğu durumu, kadrolarımızın ve sorumlularımızın niteliğini, beklentilerini ortaya koydu. (...) Artık daha fazla zaman kaybedilmemeli, hareket eldeki insan malzemesiyle bir an önce ricat sürecini aşmalıydı."(Yolun Neresindeyiz, aktaran Dava Dosyası 2, s.38)

(...) Söylenen şeyler tam da bunlardır.

Bu yanıla sürece hem başından beri doğrudan müdahale edeceksin, özeleştir-i sunmadan ve sonucunu beklemeden raporlar isteyeceksin, hem

(*) Mart 1990 kararları diye alınan kararların nerede, nasıl, kimlerle alındığına ilişkin bir belge ve kararların kendisi örgütün arşivinde yoktur. Kararların yazılı olduğu tek yer bir aktarma olarak konulduğu "Yolun Neresindeyiz" broşürüdür.

de bunlar toplanmadan ve değerlendirilmeden Mart 1990 kararlarını alacaksınız...

Bu düpedüz bir kurnazlık ve ayak oyunudur. Burada hiçbir ilke, saygı ve samimiyet yoktur. Kadro iradesini, hareket organlarını ve işleyişini çiğneme ve kendi bildiğini okuma vardır.

*"Yolun Neresindeyiz"*de en fazla kullanılan kelimeler belki de şunlardır: *"Zaman kaybetmeden"*, *"hızlı koşmak"*, *"bir an önce"*, *"fırsatı kaçırmayalım"*. Bunlarla hedeflenen, hareketin uzun vadeli silahlı savaşımı gözeten gelişim seyrini terk ederek, kısa zamanda bir güç haline gelmesinin amaç edinilmesi, PASS perspektifindeki yapılanmaların adım adım tasfiyesi, bunların bir yandan nitelik yitimine uğrattılırken diğer yandan sayıca çoğaltılması, hantallaştırılması, abartılı "iç savaş" tespitleriyle halktan askeri düzeydeki örgütlere katılım sağlanması vb.dir.

Alelacele alınan Mart 1990 kararlarının birinci maddesi şöyledir:

"Merkezi organ güçlendirilecek ve etrafında onu çevreleyecek, her koşulda politika üretebilen, denenmiş, güvenilir, yetkin ileri kadrolardan kendi içinde alternatif yönetim çıkaracak çap ve kapasiteye sahip bir kadro çemberi oluşturmak hedeflenecektir." (Yolun Neresindeyiz, aktaran Dava Dosyası 2, s. 38) ***Ancak bunun tam tersi yapılmıştır.***

"Hareketin Gelişimi ve Devrimci Mücadele" broşüründe Devrimci Hareketin 12 Eylül sonrası yenilgisinin bir nedeni olarak da alternatif bir yönetimin oluşturulmamış olması tespiti yapılmıştır. Tabii ki devrimci bir örgüt faşizme karşı mücadelede tüm olasılıkları dikkate almalı, darbe ve operasyonlara karşı örgütsel önlem ve yapılanmalar geliştirilmelidir. Bu anlamda 1983 değerlendirmesinde yapılan bu tespit bugün yaşadığımız sorunlar anlamında gerçekte çok önemli bir değer taşıyor.

Fırarından sonra üçlü yapıyı dağıtan tasfiyecibaşı, bırakalım bir alternatif yönetim oluşturmayı, var olan yapıları ve kadroları da dağıtarak, harekette tek adam sultasını yerleştirerek, tüm kadroların kendisine bağlı çalışması ve hareket etmesini dayatmıştır.

(...)

Çarpık anlayış fırlarla birlikte tüm çarpıklığını adım adım harekete bulaştırarak tasfiyeci amaçlarına ulaşma noktasında ciddi mesafeler kat etmiştir.

"Yolun Neresindeyiz" broşürü Ağustos 1990 tarihlidir. Fakat içinde ileri sürülen düşünceler çok daha önceleri cezaevi yıllarında tasfiyecibaşının kafasında oluşmuş olan düşüncelerdir.

"Yolun Neresindeyiz" değerlendirmesi özünde, hareketimizin ideolojik-siyasal çizgisinde bir tahribata, bir tasfiyeye yönelik olmuştur. Bu amaçla kullanılmıştır. Biçimde ise, Niyazi Aydın'ın başında bulunduğu yönetici ekibe yönelik bir eleştiridir. İdeolojik-örgütsel tasfiye için bu "engel" in aşılması gerekli görülmüştür.

Her şeyden önce, tasfiyecibaşı süreçten hareket yönetimini sorumlu tutmakta ve onları eleştirmektedir. Ricat döneminin uzun sürmesi gerekçesi ardında, hareket yönetiminin kendini eleştiri-özeleştiri sürecine sokmasını ve hatta dağıtılmasını gündeme getirmesi ilgi çekici bir durumdur.

Bu şu açıdan çok önemlidir. Hareketin çok değerli önder ve ileri kadroları birbiri peşi sıra merkezi operasyonlarda yitirilmiş olunmasına rağmen, tasfiyecibaşı 1990-'92 sürecindeki siyasi sorumluluğunu yapılan hatalar noktasında hiçbir şekilde kabul etmemiş, hareket kadro ve kitlesine hesap vermemek için bin bir ayak oyununa, devrimci katilliğine ve kirli savaş metotlarına başvurmuş, hareket içerisinde sahte bir saflaşma yaratmıştır.

"Yolun Neresindeyiz"de ise hareket yönetimine gelmek için olmadık eleştiriler sıralayan, yeni teorik belirlemeler adı altında hareketin öz düşüncelerini tahrir eden D. Karataş gelinen noktada kendi suç ve hatalarını gizlemek, ört bas etmek için hesap vermekten kaçmakta ve hareketi "suni" bir bölünmeyle karşı karşıya getirmektedir. Bununla anlatmak istediğimiz, örgüt içi sürdürülmesi gereken eleştiri-özeleştiri ve ideolojik mücadelenin ve üretkenliğin önünün tıkanması sonucu yalan, dedikodu ve zorbalık ve çarpıtmalar üzerine oluşturulmuş olan karşılıklı saflaşma durumudur. Yani tasfiyeciler hareketimizin temel düşüncelerini eleştiren, açıktan reddettiğini ifade eden yazılar vb. yazmak yerine yukarıda ifade ettiğimiz yöntemler üzerinde Devrimci Hareketi bölmeye çalışmaktadırlar.

Tasfiyeci bayımız 1985-'90 sürecindeki ricatın uzamasının nedenini mevcut (üçlü) yönetimde ararken, 1990-'92 sürecinin sorumlusu olarak acaba kimleri görmektedir? Tasfiyecibaşının 1985-'90 süreci için sıraladığı birtakım eleştiriler öyle üstünden atlanacak gibi değildir:

"Zaten ısrarla hızlı koşmaktan bahsediyor oluşumuzun nedeni, bugüne kadar bırakalım koşmayı, yürümekten bile uzak oluşumuz, adeta kaplumbağa adımlarıyla ilerlemiş olmamızdır." (Yolun Neresindeyiz, aktaran Dava Dosyası 2, s.8)

Burada ilk etapta doğru gibi gözükten bu tespit üzerine şunu sormak bir zorunluluktur. şayet söylenen şeyler doğruysa, 1989 sonrası süreç hangi birikim üzerine gelişti? Herhalde ortada bir birikim olmasaydı bir atılımdan bahsetmek de mümkün olmazdı. Tasfiyeci bayımız o kadar hırslıdır ki, hem atılımın zeminini, hem de atılımı o büyük dehasıyla kendisi gerçekleştirmiştir!..

Tasfiyeci bayımız devam ediyor: *"Yenilginin saflarımızda yarattığı etkiler hala sürmekte ve gereken örgütsel atılımı yapmada oldukça zaman kaybetmiş bulunuyoruz. Bu değerlendirme kendimizi yenilemede ve kaybedilen zamanı telafi etmede önemli bir silahımız da olmalıdır."* (Yolun Neresindeyiz, aktaran Dava Dosyası 2, s. 8)

Buradan şunu çıkarmak zor olmasa gerek. Açıkça örgütsel bir atılımın rapor ve özeleştiriler sayesinde gerçekleşeceği ifade ediliyor. Örgütsel bir atılım bir birikim ve nitelik sıçraması üzerine gerçekleşir ve bu belirli bir sürecin olumlulukları ve kazanımları üzerine şekillenir.

Böyle olduğu bilindiği halde burada eleştirilmek ya da yadsınmak istenen şey nedir?

Örgütsel atılım sürecini kendisinin yönetime geçmesiyle özdeş tutan bu anlayış, yönetime gelmek için bu tür ince metotlara başvurmaktan da geri durmaz.

Bir defa şu nokta çok çarpıcıdır. Çıkar çıkmaz tasfiyeci bayımız atılımdan ve vurup kırmaktan bahseder duruma gelmiştir. Ona bu gücü, bu havayı acaba kim vermiştir? Demek ki ortada yadsınamayacak belirli bir birikim ve örgütlülük söz konusudur. Ama O, örgütü nasıl olur da ele geçirip üstüne konabileceğinin hesaplarını yapmaktadır.

Bu noktada tasfiyeci bayımızın iktidara gelmek için savurduğu vaatler atılım, SDB'lerin, FTKME'lerin genişletilmesi, askeri ve politik örgütlenmelerin ayrıştırılması ve "savaşın başlatılması" olmuştur. Evet, bayımızın olmadığını iddia ettiği birikim üzerine yaptığı kocaman vaatler bunlardır. Kaldı ki, tasfiyecibaşının kendisi de ileriki sayfalarda satır aralarına sıkışmış bir biçimde de olsa bu birikimi kabullenmiş, kendisiyle

açıktan çelişen şeyleri de yazmak zorunda kalmıştır.

DEVİRİMCİ HALK ALTERNATİFİ NEDİR?

*"Yolun Neresindeyiz"*de "devrimci bir halk alternatifinin yaratılmasından bahsediliyor. (Yolun Neresindeyiz, aktaran Dava Dosyası 2, s.10)

Burada bahsedilen "devrimci bir halk alternatifi" nedir? Parti midir, cephe midir, ordu mudur, yoksa kitlelerin kendiliğinden oluşturacağı bir muhalefet, bir direniş odağı mıdır, belli değil.

Evet, görüldüğü gibi, burada belirsiz bir tanımlama vardır. Anlatılmak istenen şeyin üzeri ustalıkla örtülmüştür.

Bugüne kadar hareketin Marksist-Leninist bir halk hareketi olduğunu ifade etmiştik. Bu, bizim Marksizm-Leninizm'i temel alarak, anti-emperyalist, anti-oligarşik halk devriminde, bu devrimde çıkarları olan tüm emekçi halk kitlelerini örgütleme, harekete geçirme hedefimizi, özünde devrimimizin karakterini anlatmaktadır. Yoksa "halkçılık" değildir.

Gerçekte devrimci bir halk hareketi nasıl yaratılır? Devrimci bir hareket nasıl ve ne zaman gerçek anlamda halka mal olur ve bir halk hareketine dönüşür? İzlenmesi gereken yol nedir? Halkın kitlesel olarak devrim saflarına çekilmesi süreci hangi süreçtir? Tüm bunlar atlanarak genel bir ifadeyle "devrimci bir halk alternatifi" yaratmak "hedeflenmiştir".

Aslında burada açıkça ifade edilmekten kaçınılan olgu parti-cephe olgusudur. İktidara alternatif bir yapılanma ilk aşamada böylesi bir örgütlülüktür. Fakat bu isimlendirmeden ısrarla kaçınılmaktadır.

Çünkü gerçekte hareket 1990 sürecinde kendi tarihinde ulaştığı en üst noktaya ulaşmış ve deneyimli kadroların elinde ciddi bir birikim sağlamıştır.

Şayet parti-cepheden söz edilecekse, o dönem söz edilmeliydi ve parti kurma kararı o zaman gündeme gelmeliydi, 1992 sürecinde değil. Çünkü 1992 yılı hareketin ağır darbelerle karşı karşıya kaldığı ve güç kaybettiği bir dönemdir. Oysa yapılan tam da tersidir. Parti-cephe oluşumundan kaçmak için oportünistçe tespitlerle "devrimci halk muhalefeti yaratalım" lafızlarına sarılmıştır. Oportünizm bir kez daha burada da ustaca gizlenmeyi başarmıştır.

Şu bir gerçektir ki, devrimci bir halk alternatifi ancak suni dengenin öncü savaşıyla bozulması süreciyle yaratılabilir. Örgütlenme böylesi bir süreçte tam anlamı ile kitlesellik taşıyacak ve gerçek bir halk alternatifi olacaktır.

Tasfiyeci bayımız "hızlı koşarken" gerçekte kimsenin göremeyeceği bir şekilde hızlı koşmuş, mücadelenin birçok ciddi evrelerini aşarak devrim anına yaklaşmış ve bir devrimci halk alternatifinden bahseder hale gelmiştir.

Geçmişin halk alternatiflerini şöyle bir hatırlarsak, bu tür teoriler bizlere hiç de yabancı değildir. Ufku geniş bayımız direniş ve savunma komitelerinden halk alternatiflerine doğru yol alırken aslında kat ettiği mesafe bir arpa boyu kadardır.

Yine "Yolun Neresindeyiz"den Dava Dosyası 2, sayfa 11'de aktarılan şu ifadeler kullanılmaktadır: ***"Kitle hareketleri esas olarak yasallık çizgisinde seyretse de bu durum yavaş yavaş değişme eğilimi içerisindedir."***

Bu, son derece genel bir ifade olup, ne "iç savaş" tespitlerini haklı çıkarmaktadır, ne de parti-cephe atlanarak "iç savaş"a göre dayatılan sağ-hantal örgütlenme anlayışlarını... Ülkemizde kitle hareketlerinin gelişim özelliği ortadadır. Kendiliğindenci tarzda kitle hareketlerinde yer yer kıpırdanış ve canlanma yaşansa da, bu, genelde oligarşinin yasal sınırları dışına çıkmamaktadır. Burada zorlama ifadelerle kitle hareketinin abartılması, ona farklı bir anlam ya da misyon yükleme, bir beklenti içerisine girme sözkonusudur.

Yine bayımız buradan yola çıkarak kitle hareketinin yasallık sınırları dışına kaydığı tespitini yapıp bir an önce devrimci halk alternatifinin yaratılarak bunun kitle hareketine önderlik etmesi gerektiğini söylemiştir: ***"Bunalımın derinleştiği koşullarda iktidara oynayan devrimci bir halk alternatifi yaratılmazsa arayış içindeki kitlelerin başka kanallara akması kaçınılmazdır."*** (Yolun Neresindeyiz, aktaran Dava Dosyası 2, s. 11)

(...)

Tasfiyeci bayımızın başka kaygıları vardır: ***"Kürt ulusal hareketinin güiç ve konumu, yeni politikalar üretilmesine ve uygulanmasına da neden olmaktadır."*** (Yolun Neresindeyiz, aktaran Dava Dosyası 2, s. 12)

Yurtsever hareketin 1984'den başlayarak yaptığı çıkışı gerçekte önemli bir olgudur. Fakat yukarıdaki alıntıda farklı şeyler kastedilmektedir. Yurtsever hareketin gücü ve konumunun yeni politikalar üretilmesine ve uygulanmasına neden olduğu ileri sürülmektedir. Alıntının devamında ise bu konuyla ilgili herhangi bir şey söylemekten kaçınılmaktadır.

Oysa "Yolun Neresindeyiz" değerlendirmesi daha çok **PKK pratiğinin izlediği yolun kabaca kopya edilmesinden başka bir şey değildir**. Bunu yazının ileriki bölümlerinde daha iyi görme fırsatını elde edeceğiz.

Fakat burada değinmemiz gereken bir durum sözkonusudur. PKK Kürdistan'da ulusal sorun etrafında örgütlenen bir güçtür. Bu güç yürüttüğü gerilla savaşıyla zamanla ulusal çelişkiyi iyice derinleştirmiştir. Bugün Kürdistan'da açıktan bir askeri işgal sözkonusudur. Bu işgal ulusal taleplerin gelişimini hızlandırmış ve öne çıkarmıştır. Bugün Kürdistan'daki mücadele işgal ve ilhakçı güçlere karşı yürütülen ve ulusal temelde gelişen bir mücadeledir. Kürdistan'da örgütlenmek isteyen bir güç bu işgalci güçlere karşı ulusal talepler etrafında mücadele etmeden başarı sağlayamaz (Sadece sınıfsal temelde örgütleneceğim demek TC'nin Kürdistan'daki işgalini ve savaşını anlamamak ve savaşı geriden takip etmek demektir.)

Bu yanıla tasfiyecibaşı yeni bir taktik ya da strateji ya da politika saptamış değildir. Aksine PKK pratiğini kötü ve kaba bir biçimde kopya ederek, bunu sınıfsal temelde ağırlıklı şehirlerde örgütlenen hareketimiz için uygun görmüştür.

Bugün her ne kadar bu yazının konusu olmasa dahi, Devrimci Hareket Kürdistan'da örgütlenmek istiyorsa, ulusal çelişkiyi ve ulusal talepleri dikkate almalı ve Kürdistan'a özgü ayrı bir politika izlemelidir. Tasfiyecibaşı burada da kafa karışıklığını açık bir biçimde yansıtıyor ve şu sorulara net bir cevap veremiyor: Kürt sorununda yeni politikalar mı üretmek gerekir, yoksa PKK pratiğinden dersler çıkarmak mı? Çıkarılacaksa bunlar neler olmalıdır? Burada net bir düşünce oluşumu yoktur. Aksine, kaba bir taklitçilik sözkonusudur.

DEVİRİMCİ BİR ÖNCÜ HALK ALTERNATİFİNE NASIL DÖNÜŞÜR!

"Devrimci öncünün kısa süre içinde bir halk alternatifine dönüşmesi için alabildiğine uygun koşullar vardır." (Yolun Neresindeyiz, aktaran

Dava Dosyası 2, s. 12)

Tasfiyecibaşı uygun koşullardan, fırsatlardan bahsetmektedir. Evet, bu fırsatı kaçırmamak gerekiyor! ***Her şeyden önce bu tür fırsatlar ülkemizde sürekli var olmadı mı? Yoksa bayımız yeni mi keşfediyor? Ya da sormak gerekiyor; böylesine fırsatlar kendiliğinden mi oluşuyor?*** Ülkemizde niteliksel değişimler mi yaşanıyor? Yaşanıyorsa bunlar nedir? Bunlar elbette ki kitle hareketinin geldiği duruma ilişkin tasfiyecibaşının abartılı durum değerlendirmesidir.

Tasfiyecibaşı kitle hareketinin geldiği noktayı önemli bir fırsat olarak değerlendirmekte ve bunun kaçırılmaması gerektiği üzerinde durmaktadır. Bunun için de "Devrimci öncü bir an önce halk alternatifine dönüşmek için uygun koşullara sahiptir" diyor. Evet, yanlış okumadınız, harfiyen bunlar yazılıyor "Yolun Neresindeyiz"de.

Tasfiyecibaşımız, ***"ortada örgüt yok, birikim yok, örgüt şekil almamış, kendiliğindencilik egemen"*** vb. suçlamalar, eleştiriler getirirken, kalkmış şimdi de böylesine geri bir süreçte öncünün halk alternatifine dönüşebileceğini iddia ediyor. ***Geçmişe inkar, geleceğe abartı...*** Hem de aynı belge içinde. Bravo doğrusu!

Bilinmelidir ki, ortada henüz ne bir parti, ne de istikrarlı bir silahlı savaşım süreci sözkonusudur. Bayımız tespitlerinde "ufkunun ne kadar geniş" olduğunu bir kez daha burada da ortaya koymaktadır.

Yine ***"Yolun Neresindeyiz"*** değerlendirmesi dikkatli okunduğunda satır aralarında "yeni" şeyler keşfetmek mümkündür.

"Halk eylemliliğine öncülük etme şansını yakalayabiliriz." Burada açıkça şu ifade edilmektedir: "Kitle eylemliliği bizleri geride bırakmış durumdadır. Sürecin gerisinde gidiyoruz, süreci yakalayalım ve fırsatı kaçırmayalım." ***Göreceli durumlara göre stratejik politikalar oluşturmak buna denir. Ya da diğer bir ifadeyle, stratejiyi taktiğe kurban etmek...*** Evet, Devrimci Hareket bu kadar geri bir konumdadır ama buna rağmen bir atılım yapabilir ve devrimci bir halk alternatifine dönüşebilir!

Tasfiyeci bayımız her şeye rağmen "kadirşinaslık" edemeden de duramıyor. 1985-'90 süreci için şöyle diyor: ***"Ricat sürecinde hareketimizin sağladığı gelişme ve kiteselleşme konusunda kat ettiği mesafe göz ardı edilmemelidir."*** (Yolun Neresindeyiz, aktaran Dava Dosyası 2, s.24)

Bu oportünizmin tartışmadan kaçan orta yolcu, idareci taktiğidir.

Amaç, hareket içi çıkabilecek bir tartışmanın önünü kesmektir. Çünkü yapılan eleştiriler soyut ve gerçekliğimizden kopuktur. Ortada inkarcılık vardır. D. Karataş bunu iki kelimeyle adeta birilerinin gönlünü almak için satır arasına sıkıştırmıştır ve hiçbir ciddiyeti yoktur.

ÖNDERLİK VE KADROLAR

*"Yolun Neresindeyiz"*den alıntılara devam edelim.

"Kadro yaratmak (ya da yetiştirmek) önderliğin izleyeceği politikalar, atacağı adımlar, başvuracağı araçlarla doğrudan ilgilidir." Doğrudur ama bu doğruya her şeyden önce tasfiyecibaşının kendisinin inanması gerekir.

(...)

"İnsanların yeterli tecrübe birikiminden yoksun olmaları, yeterli siyasi eğitimden geçmemiş olmaları onların suçu olamaz." (Yolun Neresindeyiz, aktaran Dava Dosyası 2, s.25) Tasfiyecibaşına bu yazdıklarını tekrar okumasını salık veririz. Bugün tek tek insanlarla spekülasyon ve dedikodu düzeyinde uğraşmak marifet midir? İnsanların yetmezlikleri kendi suçları değilse, o halde ne diye insanların yetmezlikleri üzerine bu kadar fırtına kopartılıyor? Çuvaldızı ilk önce kendine, iğneyi başkasına batır demezler mi bir insana?

Tüm bunların anlamı yok bayımız için. Çünkü o çoktan tüm değerleri ayaklar altına almıştır. Gelinek noktada soysuzlaşarak devrimci katillğine soyunmuştur. Doğru yapmasını ve doğru söylemesini beklemek de gerçekçi olmayacaktır.

Elbette ki inancı ve yüreğiyle temiz, dürüst ve onurlu kalmış olan insanlar mevcut çarpıklığı ortadan kaldıracak dinamik bir çaba içerisinde gireceklerdir.

Yine şu alıntı da çok çarpıcıdır: *"Tüm sorunların bireylerin omuzlarında kaldığı ve gelişim seyri içerisinde kolektif yapılara dönüşmediği yerde önderliğin yanlış ve yetersizliğinden bahsetmek gerekir."* (Yolun Neresindeyiz, aktaran Dava Dosyası 2, s.26)

Biliyoruz ki, bu alıntı tasfiyecibaşının canını sıkacaktır. Ama aynı alıntıyı kendisi Niyazi Aydın'ın başında bulunduğu yönetici ekibi suçlamak için çok rahat bir biçimde kullanmıştır.

Alıntıdağı gerçeklik çok daha fazlasıyla, özelde izlenen tasfiyecilik

çabaları ve ortaya çıkan sonuçlarla bugün tasfiyecibaşı için geçerli olmak durumundadır. Devrimci Hareketi bitime, bölünmeye ve "darbe"lere açık hale getiren kendi yönetim anlayışı ve uyguladığı oportünist politikalarıdır.

"Bir değerlendirmede hata, eksik ve zaafı ortaya koyarken nesnel ve öznel nedenleri ile birlikte ele almak yadsınmaz bir gerekliliktir." (Yolun Neresindeyiz, aktaran Dava Dosyası 2, s.36)

Bu bir gereklilikten ziyade bir zorunluluktur. Anlaşılan bayımız gerek duyduğunda olaylara nesnel ve öznel yanlarıyla yaklaşımı kabul etmektedir. Gerek duymadığında ise işine geldiği gibi bir yoruma tabi tutmaktadır.

RAPOR NEDEN İSTENİR?

"Gelinen aşamada gerçek durumu daha ayrıntılı görmek, gereken tedbirleri almak ve örgütlenmeyi daha ileri boyutlara sıçratmak için örgütsel faaliyet içinde bulunan hemen herkesten rapor isteme yoluna gidildi." (Yolun Neresindeyiz, aktaran Dava Dosyası 2, s.37)

Evet, tasfiyeci bayımız raporları neden istediğini böylesine iddialı söylemlerle açıklıyor. Her şeyden önce, rapor sistemi hareket içerisinde düzenli bir işleyişin sonucu faaliyetliliğin ve kişilerin gelişimi hakkında detaylı bilgileri içeren değerlendirmelerdir. Raporlar hareketi ve geldiği noktayı tanıma ve öğrenme anlamında örgüt yönetimine büyük imkanlar sunar.

Yalnız burada rapor istenmesi olayı açıklanırken adeta raporlara olağanüstü bir işlev yüklenmekte ve böylece neden rapor istendiğine dair gerçek düşünce gizlenmektedir. Şöyle ki; tasfiyecibaşının yukarıda iddia ettiği gibi bir örgütte onun yukarıda saydığı gerekçelerden dolayı rapor istenmez. Aksine, bir örgütte doğru bir rotada ve sağlıklı kararlar almak için rapor istenir. Ayrıca, bu raporları tek başına isteme hakkına kim sahiptir? D. Karataş mı? D. Karataş kadroların hareket yönetimi için verdiği onayı kişisel bir onaya indirgeyerek hareketi tek başına yönetmeye kalkışmıştır. Oysa hiçbir kadro ona merkezi yapıyı dağıtması için onay vermemiştir ve ayrıca kimse böyle bir şey için vermez de.

Bu hareketin önderi sayılan zat kalkıp ***"Örgütlenmeyi ileri boyutlara sıçratmak için rapor istiyorum."*** derken ses çıkaran olmamıştır. Ya da birileri çıkarmış olsa bile, bu birtakım insanlar dışına taşmamıştır.

Tasfiyecibaşının zaaf ve eksiklikleri ortaya koyma anlayışı da çok çarpıcıdır. "*Önce önderlik kendi zaaf ve eksikliklerini ortaya koyarak spekülasyonları (acaba gerçekleri mi? -bn) değerlendirdi.*" (Yolun Neresindeyiz, aktaran Dava Dosyası 2, s.37) Ortalıkta spekülasyonlar dolaştığı için önderlik zaaf ve eksikliklerini ortaya koymuştur! Demek ki spekülasyon olmasa zaaf ve eksiklikler de tartışılmayacak! Yapılan bir diğer önemli gaf da "*Biz açık bir harekettik,*" diyerek yıllar sonra yaptığı özeleştiriye neredeyse göklere çıkartıp hareketin açıklık politikasıyla özdeş tutmasıdır. 9 yıl sonra yapılan özeleştiri mi açıklık politikası? Bir kez, bu tavır mütevazı ve samimi bir tavır değildir.

İkincisi; böylesi bir özeleştiri neden 9 yıl gibi uzunca bir sürecin arkasından yapılmıştır? Neden bu kadar beklenilmiştir? Yoksa "spekülasyonlar" 9 yıl sonra mı türedi de özeleştiri gündeme geldi?

Gerçekte spekülasyonlar, D. Karataş'ın şube tavrı üzerine söylentiler uzun yıllardan beri gündemdedir. Bu süre içinde hareketin tavrı genelde ne yazık ki böylesi bir şeyi yalanlamak, gizlemek şeklinde olmuştur. **Bu politikanın adı açıklık değildir.** Hareketin bu noktada açık davrandığı söylenemez. Bundan da öte "özeleştiri"nin gündeme gelmesi spekülasyonlar sonucu değildir. Böyle söyleniyorsa, bu da yalandır. Gerçekte ise bu, hareket yönetimini eline geçirmek için D. Karataş'ın ince bir manevrasından başka bir şey değildir. Devrimci işleyişte 9 yıl sonra, hele hele "önderlik" adı altında yapılan özeleştirin hiçbir inandırıcılığı ve samimiyeti yoktur.

Ayrıca burada hareketin kadrolarının ve yönetiminin "aşağılandığı" da görülmektedir. Bir zat kalkıp "önderlik" adına 9 yıl sonra spekülasyonlardan dolayı "özeleştiri" verdiğini söylüyor. Peki, bu hareketin kuralları, işleyişi ve hesap sorma mekanizmaları ne oluyor? Yoksa yapılan spekülasyonların bunların üzerinde bir değeri mi var? Daha da ötesi, "özeleştiri"nin güven tazelemek amacıyla yapıldığı söyleniyor. Spekülasyonlar yanıtlandı mı güven de sağlanacaktır!..

Bir kez daha şunun altını çizmek zorundayız. Ortada spekülasyon değil, gerçekler dolaşmaktadır. Bayımız spekülasyonlar sonucu "özeleştiri" vermişse büyük bir yanlış yapmış demektir. Hayır, durum hiç de böyle değildir. Gerçek şudur: Bayımız şubede örgüt hakkında sayfalarca ifade vermiştir. Bunun söylenmesi spekülasyon değil, gerçektir. Ve bayımız tüm bunlara spekülasyon deyip "özeleştiri" veriyorsa artık kendi ciddiyetinden

ve örgütüne verdiği "değer"den şüphe etmemek gerçekten çok büyük bir gaftır.

Sadece yazılan raporlarla örgüt yönetilemez, hele hele atılım hiç yaptırılmaz. **"İnsanları (kadroları) sadece raporlardan tanımak, mücadeleye raporlardan yön vermeye çalışmak"** gerçekten çok komik bir durumdur. Basit bir şirkette dahi verilen raporlara bu kadar değer biçilmez. Bayımız aslında ciddi anlamda bir açığı ele vermektedir. O da örgütü bugüne kadar örgütten kopuk, bürokratik bir biçimde, rapor sistemiyle yönetmeye çalıştığıdır. Yurtdışından ya da geçmişte ülkede barındığı üsden başka türlü nasıl olabilirdi ki?

Rapor, telefon, faks... Evet, ilginç ama yaşanmış olan gerçeklik budur.

RICATTAN ÇIKMAK

Tasfiyecibaşının deyimiyle ricattan bir an önce çıkmak için Mart 1990 kararları alınır. Kısmi birtakım adımlar sonucunda, şu değerlendirme yapılır: *"Kuşkusuz bu atılım ricat boyunca geçen uzun süre düşünüldüğünde, güçlü bir atılım değerlidir. Ama ricattan çıkmayı sağlayabilecek yeterliliktedir."* (Dava Dosyası 2, s.39) Aynı sayfanın biraz ilerisinde bu kez şunlar denilmektedir: *"Ricatta önümüze koyduğumuz hedeflere gecikerek ve kendi içinde eksik ve zaafı taşıyarak da olsa esas olarak ulaşıldığı için ricattan çıkmaya karar verilmiştir."*

Bu ve bundan önce ricatla ilgili yaptığımız alıntılardan da görüleceği gibi, ricat döneminin değerlendirilmesi sağlıklı bir zeminde yapılmamıştır. Bir yanda ricat döneminde yapılması gerekenler yapılmamış denirken, diğer yanda atılım yapmaktan söz edilmektedir.

Şayet ricat döneminde başından konulmuş hedeflere ulaşılammışsa ricattan neden çıkmıştır? Yok eğer Devrimci Hareket ricattan çıkacak bir birikime kavuşmuşsa bu sıkıntı; bir yerde inkar, bir yerde yeni kararlar için bir temelin varlığının kabul edilmesi ne anlama geliyor? Büyük iddialarla atılım yapacağımız diyenler bu kez de karşılaşılan zorluklar karşısında şunları söyler duruma gelmiştir: *"Eksik ve zaafın bir çırpıda aşılması mümkün değildir ve daha bir süre eski alışkanlıkların gizli veya açık direnişleri şu veya bu biçimde devam edecektir."* (Yolun Neresindeyiz, aktaran Dava Dosyası 2, s.39) (abç)

Tasfiyeci bayımız burada üstü kapalı bir biçimde hareketin içinde

bazı sorunlar ve ayak diremeler olduğunu ve bunun bir süre daha devam edebileceğini itiraf etmektedir. Aynı sayfanın devamında ise aynen şunlar yazılmaktadır; **"... İşlerliğe uyum göstermeyen ve ilerlemeye ayak uyduramayan kadrolar sürecin gerisine düşecek veya tasfiye olacaktır."** Bayımız açıkça ayak direyenleri ya da gizli direniş gösterenleri tasfiyecilikle tehdit etmekte ve "Ben ne söylüyorsam o olacak." demektedir. İşlerlikteki zaaf açıkça görülmektedir. Kadrolar, yönetici kadrolar bu zaaf işlerliğe uymak konusunda tehdit edilmektedirler. Bu sözler başta Niyazi Aydın için söylenmiş olan sözlerdir.

Kendi firarıyla beraber apar topar örgüt yönetimine el atan, ricattan çıkma kararları alan bayımızın acaba böylesi bir süreci kendisinin firarıyla denk düşürtmesine ne demeli? Yoksa örgütlenmenin geldiği noktadan ziyade "yüce önderliğin" geldiği nokta çok daha mı önemli?

Acaba tasfiyecibaşı firar edemeseydi ne olacaktı hareketin hali? Ricat dönemi daha da uzayacak mıydı? Hareket atılım yapamayacak mıydı? Ya da tasfiyecibaşının ifade ettiği gibi "kayıp yılların telafisi için daha hızlı koşmayı" kimler akıllarına getirecekti?

Tasfiyeci bayımız kayıp yılların farkına cezaevinden firar ettikten sonra mı vardı, yoksa cezaevinde mi? Eğer cezaevinde farkına vardıysa, bunca zaman neden sabretti? Neden dışarıdaki yapıya düşüncelerini belirtmedi, neden tartışmadı? Tartıştıysa neler tartışıldı?

Tasfiyeci bayımız firar sonrası hareketin "kayıp yıllar"la karşı karşıya kaldığını raporlarda mı görmüştür? Yoksa hareketin alan ve kadrolarını yerinde denetleyip beraber yaşayarak mı görmüştür? Nasıl anlamıştır/kavramıştır hareketin durumunu? Esasen bu, sınırlı sayıda insanla tartışma ve raporlardan belirlenmiş, ortaya çıkmış gibi görünse de, gerçeklik bu değildir. Ki böyle olsa bile, bunun da bir inandırıcılığı yoktur.

Bayımız PKK'nin 1984 sonrası yaptığı atılımın etkisi altındadır. Aslında hareketin "kayıp yıllar" içinde olduğunu daha o yıllardan kafasına koymuştur.

(..) Hareketin gelişim seyrini, gelişim dinamiğini ve birikimini göz ardı eden ve yaşanan örgütsel sürecin kendisine uygun politikalar yerine mücadele sürecinin çok daha ileri dönemlerine özgü politikalarla harekete müdahale eden bu anlayış ister istemez örgütten ve mücadeleden bir süre sonra kopacaktı. Objektif olarak Avrupa'da çevresindeki birkaç zavallıyla

bu durumu Ağustos 1991'den beri yaşamaktadır.

Desenize, bu hareketin başı da, sonu da, kaderi de, batıp çıkması da tasfiyecibaşının insafına kalmış da kimsenin haberi yokmuş! O bir hızır gibi yetişerek hareketi ricattan atılıma doğru omuzlayıp götürmüş! Tabii bir de bugüne getirmiş!..

Tasfiyeci bayımız tüm olgu ve olaylarda yaptığını burada da ortaya koyuyor ve her şeyi kendisiyle başlatıp kendisiyle açıklama ve kendisiyle bitirme anlayışından ya da kendini sevme ve yüceltme hastalığından kurtulamıyor.

Tasfiyeci bayımız için önemli olan yıllarca cezaevinde kafasında oluşturduğu düşünceleri bir an önce uygulamaktır. Gerisi işin hikayesi ve malzemesidir. O hareketin geldiği noktayı ya da sarf edilen çabayı bir kenara itip kendi sağ oportünist taklitçi düşüncelerini piyasaya sürmenin çabası içerisinde.

PARTİLEŞME SÜRECİNE DAİR...

*"Öncelikle biz nerede biteceği "belirsiz" bir partileşme süreci öngörmedik/öngörmüyoruz. Biz partiyi üç-beş insanın "ideolojik birliğimiz var, işte program, işte tüzük" diyerek bir araya gelmesi biçiminde basit bir olay olarak da anlamadık/anlamıyoruz. Bizim partimiz ideolojiyi mücadeleden kopuk, sayfalarca yazı yazmaya indirgeyen, **önderliği kitlelerin kendiliğinden mücadelesine slogan üretmek olarak anlayan pratikten kopmuş küçük burjuva aydınların tabela partisi olamaz."*** (Yolun Neresindeyiz, aktaran Dava Dosyası 2, s.40) (abç)

Esasen burada sıkıntılı da olsa, solun çarpık parti anlayışına ilişkin birtakım sözler sarf edilmiştir ve doğrudur. Fakat bu doğrular bizlere bunca uzun bir döneme rağmen neden partileşemediğimizi açıklamıyor. Bu tür söylemler ancak dışımızdaki solu susturabilir ama içimizdeki gerçek tartışmayı değil.

Açık ifade etmek gerekirse, hareketimizde partileşme süreci yıllardır bir belirsizlik içine sürüklenmiştir. Partileşme sürecinin önünü açacak olan ideolojik mücadele temelinde ideolojik birliğin güçlenip güçlenmemesi bir yana, 1989 sonrasında bu yönde yoğun bir tahribat baş göstermiştir. Yine pratikte örgüt anlayışımız, örgüt işleyişimiz, çalışma tarzımız da savunduğumuz düşüncelere uygun düşmemektedir.

Şimdi sormak gerekiyor; yukarıdaki alıntıda önderliği anlatırken, kitlelerden kopukluktan vb. şeylerden bahsediyor. Peki bütün bunlar laf olsun diye mi yazıldı? Yoksa "**Yolun Neresindeyiz**"de yazılanlara da mı inanmıyor? (...) Bu noktada fazla söze gerek yoktur.

"Kadroların kaybedildiği, ideolojik birliğin zayıfladığı koşullarda partileşmenin ileriye doğru gelişen bir süreç olarak yaşanması elbette düşünülemezdi." (Yolun Neresindeyiz, aktaran Dava Dosyası 2, s.41)

1989 öncesi sürece özgü söylenmiş olan bu sözler doğrudur. Ama aynı doğrular tasfiyecibaşı açısından 1990-'92 süreci için geçerli değildir çünkü 1990-'92 sürecinde hareketin başında bizzat kendisi vardır ve bayımız yanlış yapmaz!

Bilindiği üzere, 3 büyük merkezi operasyondan sonra "Partileşmenin Arifesindeyiz" adlı bir yazı önce merkezi yayında, ardından da legal dergide yayımlanır. Bunun ana fikirleri D. Karataş'a aittir ve bugün kendisi de bunu sık sık övünürcesine ifade etmektedir. O halde neden böylesi bir yazı, neden böylesi bir kandırmaca, neden böylesi bir abartı? Neden sessiz kalındı?..

Tasfiyeciliğin yalan ve abartıları, görüldüğü gibi, sadece bugüne özgü bir olay değil. Kirletilmişlik bugün değil, 1989'da başlamış. Bugün sadece insanlarımız geç kalmış bir şekilde tasfiyeciliğin tahribatını yaşıyorlar ve uzun bir dönemden beri de kadrolar örgütsel düzeyde bu yıkımın içindeler.

Tasfiyecibaşının ifadesiyle "bitiyoruz" denilen bir kesitte yani partileşme süreci açısından bir gerileme sürecine girdiğimiz kesitte, partiden bahsetmek oportünizmden, aldatma ve yalandan başka bir şey değildir. (...)

Bugün bu anlayışın partileşme, savaşçı bir parti kurma, savaşma diye bir derdi olmadığı açıktır. Böylesine ciddi sorunları bu kadar basite indirgeyip karikatürize eden tasfiyeciler anlayış aslında partileşme sürecini bilinçli bir biçimde uzatarak ya da parti oluşumunu engelleyerek kendi konumunu sağlama almanın hesaplarını yapmıştır, yapmaktadır.

Çünkü muhtemel bir parti oluşumunda kendisine yönelik yığınla eleştiri getirileceği, disiplin ve denetim kuralları işleyeceği ve parti organlarına hesap vermek zorunda kalacağı açıktır.

Tasfiyecibaşının korktuğu, kaçtığı nokta budur. O böylesi bir işleyişi ve

örgütlülüğü kabul etmeyecek kadar benmerkezci, denetim ve disiplinden kaçan, statükocu ve oportünisttir. Hareketin partileşmesinin "bilinmez" bir tarihe ertelenmiş olmasında en büyük pay kendisine aittir.

Nitekim müdahale sonrası sözkonusu edilen kadro toplantısı için D. Karataş şunları söylüyordu: **"Ben deli miyim böylesi bir toplantıya Bedri'nin istediği insanları çağırayım? Elbette ben uygun gördüğüm insanları çağırırım ve bunun için de örgüt yönetimi bana devredilmeli, kadro toplantısını yapmak da bana bırakılmalıdır. Bedri Yağan böylesi bir toplantıya gelir ve düşüncelerini belirtir."**

Burada çok açık bir şekilde bir belirsizlik vardır. Ortada sözkonusu olan bir kadro toplantısıdır ve tartışma kimlerin kadro, kimlerin kadro olmadığına yöneliktir. Bu harekette kimlerin kadro olup kimlerin olmadığına karar veren sadece D. Karataş'tır. (Merkez komitenin ve diğer organların olmadığı buradan da rahat bir biçimde anlaşılabilir.) Bu anlamda salt tasfiyecibaşının toplayıp bir araya getireceği insanlar da hareketin iradesini yansıtamazdı. Ve son dönemlerde SDB elemanlarının da örgüt üyesi statüsüne kavuşmalarıyla bu sorun iyice çatallaşmıştır. D. Karataş SDB yapılanmasını böylesi bir kadro iradesinin dışında tutmaya çalışıyor ve böylece "kadro toplantısı"na çağıracağı birkaç insanla Bedri Yağan'ı tasfiye edebileceğini düşünüyordu. Birkaç insanı da bir araya getirip karar çıkartmadığı noktada, örgüt içi sorunu ilk defa kendisi doğrudan yasal-demokratik platforma açarak objektif anlamda bir ayrılığı başlatmış oldu.

Görüldüğü gibi D. Karataş'ın hareketin kadrolarını toplama, kadro iradesine saygı gösterme, orada açıktan hesap verme diye bir derdi hiçbir zaman olmamıştır. Parti oluşumundan hep öcü gibi korkmuş, uzak durmuştur. Örgüt içi belirsizlik, kuralsızlık, keyfi suç ve ceza kıstasları, savaşı, üye ve kadroların ilke ve hukukunu belirleme ve organlar oluşturma anlayışının bir türlü oturtulmamış olmasında ve örgütsel tasfiyeciliğin yerleşmesinde birincil dereceden rol oynamıştır.

NEDEN PARTİ OLMADIK?

"Kuşkusuz bugün eldeki insan malzemesiyle kurulacak bir partinin, her halükarda oportünistlerin partilerinden çok daha işlevli olacağı açıktır. Ama bu parti muhteva olarak ne THKP-C'yi aşan bir parti -ki bugün oluşturulacak bir parti THKP-C'yi aşmalıdır- ne de M-L bir

parti olacaktır." (Yolun Neresindeyiz, aktaran Dava Dosyası 2, s.44)

Yukarıdaki sözler ilk elde doğru söylenmiş sözler gibi gözükabilir. Fakat üzerinde biraz dikkatli durulduğunda ve düşünüldüğünde burada bir yığın gizemin saklı olduğu görülür.

Alıntıda "muhteva olarak THKP-C'nin bugün aşılması gerektiği"nden bahsetmekte, ancak bugünkü gücümüzün de henüz buna elverişli olmadığından bahsetmektedir. Bu sözler 1990 yıllarında söylenen sözlerdir.

Her şeyden önce, "muhteva olarak aşmak"tan bahsediliyorsa, bu özcesi bir önceki yapıdan ideolojik ve örgütsel olarak daha gelişkin, daha güçlü bir yapılanma ve anlayışın inşa edilmesi anlamına gelmektedir.

Alıntının devamında THKP-C'yi hangi noktalarda, nasıl ve hangi süreçlerle aşmamız gerektiği noktasında en ufak bir tespit yoktur. Ve bu sıkıntı satır aralarına sıkıştırılıp kalmıştır.

Aslında bu belirsizliğin altında THKP-C'yi aşma adı altında (ki bundan ne anlaşıldığı da açıkça ortaya konmuyor) parti oluşumunun bilinemez bir tarihe ertelenmesi vardır. Alıntıda açıkça şu düşünce ortaya konmaktadır: "Bugün şöyle ya da böyle, THKP-C gibi bir parti oluşturabiliriz ama bu parti THKP-C'yi aşan bir parti olmaz. Biz THKP-C'yi muhteva olarak aşan (ne zaman ve nasıl ve hangi noktalarda belli değil!) bir parti kurmalıyız."

Asıl sorun bu noktalarda ortaya konulması gerekirken, alıntının yapıldığı sayfanın devamında yine sorun kişilere, zaaf ve hatalara, ülkemizin küçük burjuvalar ülkesi olmasına, potansiyel devrimciliğe indirgenmekte ve gerçek bir tartışmadan kaçılmaktadır.

Oysa sorun belirli nesnel zorlukları ifade etmek, anlatmak ya da onlardan yakınmak değildir. Devrimci Hareket her koşul altında zaaf ve hatalardan, küçük burjuva devrimciliğinden vb. şeylerden olumsuz şekilde şu veya bu biçimde etkilenecektir. Ki bunlar devrimcilerin iradesi dışında her dönem var olan olumsuz etkenlerdir. Bu noktada önemli olan bizlerin sürece özgü politik hedefleri, tespitleri ve müdahalesidir. Sorunun belirleyici ve ayırt edici yanı buradadır.

Tasfiyeci bayımız partileşme açısından temel sorunu şöyle koyuyor: *"Bir an geliyor, devrimcilik bırakılıyor, sonra yeniden başlanıyor. Bu olgu ister istemez kadrolaşmayı olumsuz etkiliyor. İstikrarlı devrimci*

bir yaşam olmayınca "dava adamı" olma anlamında bir birikim, bir güç oluşmuyor ya da zor oluşuyor. İşte bugün partileşme açısından temel sorunumuz budur." (Yolun Neresindeyiz, aktaran Dava Dosyası 2, s.45)

Alıntıdan anlaşılacağı gibi, partileşme sürecinin temel sorunu kadroların zaafı, hatalı olmaları ve zikzak çizmeleridir! Bunlar halledildiğinde "mükemmel" bir yapı ya da parti oluşturmak mümkün olacaktır!.. Doğrusu "hatasız kullar" arayan bayımız için "hatasız kullar olmaz" sözü yabancı olmasa gerek.

Gerçekte *partileşme sürecinin ana ekseninde kadrolaşma, organlaşma ve ideolojik birlik yatar.* Yoksa bayımızın dediği gibi olmayacak beklentiler içine girerek "hatasız kul", "mükemmel insan" arama işi felsefi idealizmden ve bilinemezlikten başka bir şey değildir.

Keza kadrolaşmayı organlaşmadan ve kolektif yapılardan ayırmak mümkün değildir. İzlenen kadro ve istihdam politikası organlaşma ve kurumlaşma ile uyum ve denge içerisinde yürütülmek zorundadır.

Organlar olmadan (*omurga olmadan*) işleyiş, denetim, disiplin ve kolektif çalışmanın geliştiriciliğinden bahsedilemez. Olsa olsa ortada tek tek bireylerin, kişilerin sorumluluğu ve kapasitesi vardır. Ve bu kişilerin çevresi ve alt ilişkileriyle bir bütünlük içerisinde değerlendirme ya da değerlendirebilme durumu yoktur. Bu yüzden hatalar, zaafılar ve suçlar hep kişilere aittir ve böylesi bir örgütlülükte (daha doğrusu organların, komitelerin olmadığı bir yerde) kişileri hedeflemek ve sorunları kişilerle açıklamak salgın bir hastalıktır. Bu hastalığa hiçbir kadro dayanamaz ve bir süre sonra dökülmek, bırakmak veya verimsiz hale gelmekle karşı karşıya gelecektir. Bu anlayışın yarattığı tahribat Devrimci Harekete pahalıya mal olmuştur.

Yine aynı şekilde, devrimci bir harekette sağlam ve bilimsel bir temelde ideolojik birlik oluşturmak için tartışma-eleştiri-özeleştirme, ikna ve araştırma yönteminden hiçbir şekilde taviz verilmemelidir. Örgüt içi ideolojik mücadelenin tıkandığı yerde örgütün ideolojik birliği güçleneceğine sarsılır, zayıflar ve sonuçta bölünme, hizip, tasfiyecilik gibi olgular ön plana çıkar.

Bu noktada *"Partileşme sürecinin temel sorunu insanların zaaf ve hatalarıdır."* diyen anlayışın gerçekte sürece ve harekete ne kadar sağlıklı yaklaşıp yaklaşmadığı ortadadır. *Bu anlayışın sahipleri idealizm*

okulunun öğrencileridirler.

Tasfiyecibaşı aynen şu düşünceyi taşımaktadır: **İdeolojik birlik var, organlar var ama insanlar zaafıt. Bir de insanları düzeltsek bu iş olmuş demektir.**

Yine "**Yolun Neresindeyiz**"de (aktaran Dava Dosyası 2, s.44) çarpıcı bir yaklaşım vardır. Şöyle ki: "**Böyle bir parti (...) muhtemel hizipleşmelerden ve bölünmelerden kurtulamaz.**" Yani zaafılar aşılmadan oluşturulacak parti bölünüp parçalanacaktır. Söylenen budur. Her şeyden önce bir hareketin ya da partinin içinde hiziplerin, bölünmelerin ortaya çıkışında sadece zaafılar rol oynamaz. Bunu zaafılar düzeyinde açıklamak da gerçekçi değildir. Bunun çok daha kapsamlı, anlayış ve eğilimler düzeyinde örgütsel, ideolojik ve nesnel yanları vardır.

Yine aynı şekilde, örgütlenmede ya da partide gelinen bir noktada, bizlerin iradesi dışında bir hizipleşme ya da ayrılık yaşanabilir. Dünyada bu gerçekliği yaşamayan hiçbir devrimci örgüt yoktur. Tabii ki devrimcilerin amacı, görevi her şart altında M-L düşüncelerin savunuculuğunu yapmak ve bu uğurda mücadele etmektir.

Bu noktada belirleyici olan ve bilince çıkarılması gereken, doğru bir ideolojik-siyasal çizgi ve siyasal pratiktir. Örgüt ya da örgütsel birlik ancak bu noktada bir anlam ve değer taşır. (...)

Devrimci bir örgüt bilimsel sosyalist düşüncenin halka götürülmesinde, halkın örgütlenmesinde yegane araçtır. Eğer bu fonksiyonlarını, işlevini doğru bir biçimde yerine getirmiyorsa, orada ne ideolojik birlikten, ne de doğru siyasal çizgiden bahsedilebilir.

Bu yanıyla yukarıdaki alıntıdaki anlayışı savunan bayımız sınıf mücadelesi gerçeğini de doğru dürüst kavrayamamıştır. Parça parça birtakım doğrular ifade edilse de, bunlar belirli bir bütünlük içinde yerli yerine oturtulmamakta ve bir perspektife kavuşturulmamaktadır. Daha doğrusu, ortada güçlü bir düşünce sistemiği yoktur.

Kısaca, bayımız bizlere ve Türkiye halklarına "bölünmez, yenilmez, THKP-C'yi aşmış ve hatasız kullardan oluşan bir parti" vaat etmektedir. Böylesi fetişleştirilmiş bir partiye ve parti anlayışına inanıyorsa neden bunca yıldır Devrimci Hareketin insanlarını aldatmaya kalkışmıştır?

TASFIYECİ SAĞ OPORTÜNİZM YOLUN NERESİNDE (2)

Tasfiyecibaşı "*Yolun Neresindeyiz*" değerlendirmesinde, saflarımızda partiye ve partileşme sürecine ilişkin bir karışıklık ve belirsizlik olduğunu belirtiyor.

"Bugüne kadar 'parti'ye ve buna bağlı olarak partileşme sürecine bakışımızı çeşitli yayınlarımızda ortaya koymuş olmakla beraber, saflarımızda hala belirli oranda bir karışıklık ve belirsizliğin olduğu bir gerçektir." (Yolun Neresindeyiz, aktaran Dava Dosyası 2, s.40)

Bunun iki ana nedenini şöyle sıralıyor: Bunlardan birincisi; partinin saflarımızda idealize edilmesi ya da basitleştirilmesi olgusu. İkincisi ise, diğer örgütlerin bizlere yönelik eleştirilerinin yarattığı kafa bulanıklığı.

Şimdi burada bir gerçeğin altını çizmek zorundayız. Birincisi; bir hareket içerisinde her dönem hareketin sağ ve sol yorumunu yapan kesimler mutlaka olacaktır. Bu siyasal mücadelede bir gerçekliktir. Şayet kafa karışıklığı bu sağ ve sol yorumlardan kaynaklanıyorsa (ki yazılan da budur), hareketin gerçek çizgisinin gücü nedir? Ne oranda açıklığa kavuşturulmuştur?

Partiye ve partileşme sürecine ilişkin yazılıp çizilenler yeterli midir? Ya da sadece yazıp çizmekle mi yetinilmiştir?

Yoksa sağ ve sol yorumlar hareketin çizgisini gölgeleyecek kadar güçlenip hizip çalışmasına mı girdiler? Daha doğrusu, Devrimci Hareket saflarında (yönetici insan düzeyinde) kimler partiyi karikatürize ediyor ya da kimler idealleştiriyor? Bu konuda bir açıklık yoktur.

Bu kafa karışıklığını önleyici ya da buna karşı mücadelede neler yapılmıştır? Açık bir tartışma ve düşünce üretiminin sağlandığı bir ortamın olmadığı buradaki yüzeysel ve genel geçer ifadelerden de anlaşılıyor.

Tasfiyeci bayımız sadece kafa karışıklığı ile de yetinmemekte, daha da ileri giderek bir **belirsizlikten** söz etmektedir. Bu belirsizliği ne saflarımızdaki sağ ve sol yorumlayıcılar, ne de oportünizmin saldırıları yaratabilir.

O halde bu belirsizliğin kaynağı nedir? Bu belirsizliğe kimler yol açmaktadır? Kuşkusuz, bahsedilen belirsizlik ideolojik birliğin zayıfladığı bir platformda oluşan belirsizliktir. Fakat bunun adı konmamaktadır. Ve bu belirsizliğin kaynağı örgüt yönetimidir. Özellikle son yıllarda açığa çıkan parti ve partileşme süreci ilke ve kuralları konusunda izlenen sağ kendiliğindenci, şekilsiz, programsız anlayış aslında bu belirsizliğin altında yatan etkidir. Yıllardır parti konusunda yanlış eğilimleri eleştirirken, kendimizin bir türlü partileşemediğini gördük. Daha doğrusu, parti olgusuna örgütsel anlamda bir açıklık getiremedik. Özellikle son dönemde eleştiri adına izlenmesi gereken ilke, kural ve programlar yadsınarak **"bize özgü"**, ne olduğu belirsiz bir partileşme süreci savunuldu. Hareket yönetimi düşüncelerini açıp tartışmadığında, elbette bu belirsizliğin neden olacağı, kafa karışıklığı da dahil, bir yığın sorun vardır.

Tasfiyecibaşının partinin basitleştirilmesi ya da idealize edilmesi şeklinde açıkladığı uç sapmaların altında hareketin ideolojik-siyasal üretimde yaşadığı tıkanıklık vardır. Bu tıkanıklığı ona buna bahane bularak, uç noktadaki yaklaşımlara yüklenerek değil, ilk etapta "Biz ne düşünüyoruz?" deyip bunu ortaya koyarak ve daha sonra ise bunu her türden savrulma ve eleştirilere karşı savunarak aşabiliriz. Bu yapılamadığında bir "anti-hareket" ya da bir tepki hareketi olma özelliğinden kurtulunamaz. Her şeyden önce, biz bağımsız siyasal gelişim sürecimize ve örgütlülüğümüze uygun politikalarla sağlıklı bir ideolojik açılım ve üretkenlik sağlayabiliriz. İdeolojik birlik de bu temeller üzerine oturtulabilir.

Burada karışıklık ve belirsizlikten söz edilirken, asıl sorgulanması gereken nokta ideolojik mücadele, ideolojik birliktir. Devrimci Hareket "Neden partileşemedik?" diye kendi kendine sorduğunda, bu soruyu detayına açıklığa kavuşturmak ve gelinen süreci kitlesine anlatmak zorundadır. Yoksa ideolojik mücadele sürecinden kopuk bir kadrolaşma ve

partileşme süreci düşünmek kendini aldatmaktan başka bir şey değildir.

Ne yazık ki, bayımız "Yolun Neresindeyiz"de bu nokta ile ilgili hiçbir şey yazmamakta, her şeyi sürecin inişli çıkışlı yanlarıyla açıklamaktadır. Bayımızın buradaki tavrı genel zaaf ve hataların eleştirisine yönelmek olmuştur. Daha açık ifade etmek gerekirse, yaşanması gereken ideolojik gelişim ve açılım sürecine ilişkin ortaya konulan hiçbir şey yoktur. Haliyle, böylesi bir durumda kafa karışıklığı da; belirsizlik de kaçınılmazdır.,

"1980'lere doğru hareket parti atılımının eşğine gelmişti. 12 Eylül'le beraber alınan darbeler sürecimizi tıkadı ve partileşme açısından bir gerileme sürecine girdik."

"İdeolojide, taktiklerde ve mücadelede bir gerileyiş yaşandı. Baş gösteren ideolojik inançsızlık ideolojik belirsizliklere dönüştü." (Yolun Neresindeyiz, aktaran Dava Dosyası 2, s. 41)

"Kadroların kaybedildiği, ideolojik birliğin zayıfladığı koşullarda, partileşmenin ileriye doğru gelişen bir süreç olarak yaşanması elbette düşünülemezdi."

"12 Eylül yenilgisinin bizler açısından taşıdığı ideolojik boyutları..."

Kuşkusuz burada söylenen şeyler gerçeklerdir ve yaşanan sürecin kendisini anlatmaktadır. Bunlar sadece bizlerin saflarında değil, tüm sol saflarda yaşanmış olan olgulardır. Yaşanmış olan bu genel olumsuzluklar 1-2-3 yılı değil, 10-14 yıl gibi partileşme açısından uzun bir evreyi kapsayan sürece özgü şeyler olarak yazılmakta ve bunlarla neden partileşemediğimiz anlatılmaktadır.

Gerçekte, faşizm koşullarında örgütlenen bir hareket bu tarzda baskı, katliam vb. politikalarla sürekli yüz yüze kalacaktır. Bunlar bizlerin neden yol alamadığımızın temel açıklaması olamaz. Hele hele bu 1978'den bu yana 16-17 yıllık bir süreci kapsıyorsa ve gelinen noktada faşizmin baskı ve katliamlarıyla bir süreç açıklanıyorsa, bunun hiçbir hükmü olamaz. Nesnel koşulların teorisini yapmanın kimseye fayda getirmediği ortadadır. Ve yukarıdaki sözkonusu teoriye göre, her ciddi darbe yiyişimizde ideolojik inançsızlık, belirsizlik baş gösterecek, politika ve taktiklerde gerileyiş yaşanacak ve partileşme süreci geriye sayacaktır.

Bu anlayış sonuçta kendisini faşizmin saldırılarıyla açıklama gaffetinden kurtulmayacaktır. Çünkü o süreci böyle algılamış ve böyle

anlamıştır. Bu sahte ve ucuz anlayışa göre, bizlerin partileşmesi artık faşizmin saldırılarının insafına kalmış demektir.

Bu sağ kendiliğindenci anlayıştan başka bir şey değildir. Örgüt politikaları, örgüt yönetimi, plan ve programlı çalışma diye bir derdi olmayanların ve bunları sorgulama zahmetine katlanmayanların sonları hep aynı olacaktır.

BU SÜRECİ BAŞLA TANLAR MI YOKSA MÜCADELE SÜRECİ Mİ İDEOLOJİK BİRLİĞİN TEMİNATI OLACAK?

Tasfiyecibaşının taşıdığı şu anlayış tehlikeli bir anlayıştır: "Bu süreci başlatanlar ve bunun politikasını oluşturanlar, oluşturulacak örgüt içinde yer alacak insanların niteliklerinin kendi ideolojik kavrayışlarına uygun olmasını *isteme hakkına* sahiptirler." (Yolun Neresindeyiz, aktaran Dava Dosyası 2, s.47)

Buradaki hak-hukuk tartışmasını bir kenara bırakırsak, şunları görürüz:

Birincisi; bu süreci başlatanlardan bugün D. Karataş dışında hemen hemen hiç kimse kalmamıştır. Bu söz açıkça "Doğru da söylesem, yanlış da söylesem, benim istediğimi yapmak ve kabul etmek zorundasınız çünkü bu süreci ben başlattım, bu örgütü ben yarattım, ben yönetirim." demekten ve kendi sultasını dayatmaktan başka bir şey değildir. Peki, bu süreci başlatan bayımız hata yaptığında, yanlış yola düştüğünde ya da yanlış şeyler savunduğunda ne olacak? Örgüt bu hatalara ve yanlış şeylere kurban mı edilecek? Doğruları savunmaya çalışanlar sürecin başından beri yoklar diye kapı dışarı mı edilecek ya da her türden yol mübah sayılarak susturulacaklar mı? Yoksa bu örgüt birilerinin malı, tasarrufu ya da oyuncuğu mı? Bu örgütte kıdem esası mı var? Süreci başlatanlar bir daha bu çeşmenin başından, bu çeşmeyi kirletseler dahi, kalkmayacaklar mı?

Evet, yukarıdaki alıntıda sergilenen mantık birçok defa ifade ettiğimiz saldırgan, benmerkezci mantığın en açık haliyle dışavurumudur.

Bayımız, bu yazdıklarıyla neredeyse Demirel'in 12 Eylül sonrasında "Ben tapulu arsama gecekondtu yaptırmam." deyişini hatırlatıyor.

Toplumsal ilerici-devrimci bir güç bir bireyin ya da birtakım bireylerin malı-mülkü olamaz. Böyle olduğunda amaçlar, hedefler ve ideallerin bir

bir ortadan kalkması, zayıflaması ve bulanık hale gelmesi kaçınılmazdır. Devrimci Hareket tüm kadro, taraftar ve kitlesiyle yaşayan, gelişen ve değişen organik bir bütündür. Tüm hücrelerine kadar değişim, dönüşüm yaşayamayan bir yapının uzun süre ayakta kalması mümkün değildir.

Aksi bir anlayışı taşıyanlar toplumsallığı, kitleyi, gerçekleri ve mücadeleyi yadsıyarak konum, koltuk ve gelecek derdini tatmin etmeye çalışan ve hareketi kastlaşmış, bürokratik bir sultaya mahkum eden anlayışın savunucularıdır. Açıkça yukarıdaki alıntıda ideolojik mücadele kıdem esasına ve süreci başlatanlara göre ele alınmakta ve özü itibarıyla da yadsınmaktadır.

O halde bayımız ideolojik mücadeleden ne anlamaktadır? Birkaç kişinin aynı şeyleri paylaşımı ya da süreci başlatmış olmaları mı ideolojik mücadeledir? Tabii ki böylesine çarpık bir anlayışın sahipleri hiçbir zaman örgüt olamazlar. Çünkü ideolojik birlik pratik süreçte ideolojik mücadele ile sağlanabilir ve ideolojik birliğin olmadığı bir yerde ise sağlıklı bir örgütsel gelişim ve birlik beklemek tam bir safdilliktir.

Yine yukarıdaki alıntıda daha da ileri gidilerek şu tür saçmalıklar sıralanmaktadır: *"Bunun anlamı, istenilen nitelikleri taşımayan ya da ideolojik olarak farklı platformlara düşenlerin bu sürecin dışında kalacağı ve örgüt iradesinin onlarla paylaşılamayacağıdır."* (Yolun Neresindeyiz, aktaran Dava Dosyası 2, s.47)

Yanlış ya da doğru, süreci başlatanlar istediklerini dışlayacak, istediklerini görevlendirecek ya da tasfiye edecektir. Örgüt iradesi bir kez süreci başlatanların eline geçtiği için, artık onlarla çelişkiye düşenlerin de ne yazık ki(!) hiçbir çıkış yolları yoktur. Ya boyun eğecek ve kabullenecekler ya çekip gidecekler ya da başkaldıracaklar. Burada bir yığın kadronun çoğu zaman ezilme, horlanma ve aşağılanma pahasına da olsa bunu kabullendiğini ve birçoğunun da buna dayanamayıp hareketi bıraktığını çok iyi biliyoruz. Bu anlayışa göre şekillenen hareketin geldiği nokta içler acısıdır.

(...)

Diyeceğimiz, tasfiyeci oportünizm gerek siyasi, gerekse örgütsel olarak çıkamayacağı bir bataklığa saplanmıştır. (...)

Evet, süreci başlatanlar(!) **"örgütde, ilkede, kuraldabenim"** dediklerinde sonucun bu olması kaçınılmazdı. Ve hata buna karşı çıkmayanlarda, dur

demeyenlerde ve en başta hareketin ileri kadrolarındadır. Onların sessiz ve boyun eğen tutumu tasfiyecibaşının iyice zıvanadan çıkmasına ve tam bir keyfiyete gömülmesine yol açmıştır.

Şu iyi niyetli(!) sözler ise yukarıdaki alıntının devamında sarf edilmeden durulmamış: *"Partileşme sürecinin hedeflerine ulaşıldığı ve istenilen niteliklere sahip kadroların yaratıldığı aşamada, örgütsel iradenin her bakımdan birbirine güvenecek insanların oluşturacağı organ tarafından temsil edilmesinden doğal bir şey olamaz."*

Tasfiyeci bayımız ne demek istiyor? Burada açıkça, o dönem için (1990 süreci) örgütsel iradeyi yansıtan bir organın olmadığını ve bunun partileşene kadar böyle devam edeceğini ve birbirine tam anlamıyla güvenen kadroların olmadığını ifade etmektedir.

Tüm bu saçmalıkların kabul edilemeyeceği bir gerçektir. Devrimci Hareket örgütsel iradeyi yansıtan bir organın olmayışı pahasına süreci başlatan(lar)ın insafına terk edilemez. Bunu yapanlar harekete en büyük kötülüğü yapanlardır.

Burada şu gerçeği ifade etmek zorundayız. Bir örgütte örgüt iradesini yansıtan bir organ yoksa, o örgüt örgüt değildir. Ve bir örgüt olamadığı için de hiçbir zaman bir parti olamaz. Acı ama bunların hepsi bizlerin gerçekliğidir. Fakat bizler bunlar bizlerin gerçekliği diye, "böyle gelmiş böyle gider" diye bu çarpık anlayışlara mahkum olamayız. Bizler her şeyden önce M-L temelde örgütlenen bir yapılanma yaratmak istiyoruz. Ve bizlerin tüm çabası bu acı gerçekliği değiştirmek, hareketi bir eleştiri-özeleştirici sürecine sokmaktır. Bunu yapamayanlar oportünist politikaların ve çarpık örgütsel şekillenişin kurbanı olmaktan kurtulamazlar.

TÜZÜK, PROGRAM, İLKE VE KURAL YERİNE SOYUT GÜVEN ANLAYIŞI

Oportünizmin çarpıklığı bitmiyor. Şunlar söyleniyor: *"Bu anlamda, devrimci bir hareketin program ve tüzüğü esas olarak hayatın içerisinde ortaya çıkarlar. Bu anlamda, devrimci bir hareketin program ve tüzüğü esas olarak hayatın içinde şekillenir."* (Yolun Neresindeyiz, aktaran Dava Dosyası 2, s.49)

Devrimci bir hareketin program ve tüzüğünün hayatın içerisinde ortaya çıkacağını söylemek çok genel bir ifade ve genel bir doğrudur. Fakat devrimci bir hareketin de programsız, hedefsiz, kuralsız ve ilkesiz

bir biçimde hayatın içinden çıkacak program, tüzük, ilke, kural vb. şeyleri beklemesi de herhalde savunulacak bir durum değildir.

Hayatın içinden çıkacak diye devrimci bir hareketin programsız, tüzüksüz ve kuralsız olması düşünülemez. Güven ilişkisi ile tüzük, plan ve programın karşı karşıya getirilmesi ise siyasal açmazdan, kafa karışıklığından ve denetimden kaçıştan başka bir şey değildir. Evet, gerçek olan küçük burjuvaziye dayalı oportünizmin şekilsizliği, yüzeyselliği ve belirsizliği taşıdığıdır.

Salt bu tartışma bile gelinen noktayı anlatacak durumdadır.

Aslında alıntıdaki söylemin arkasında şu felsefe yatmaktadır: "**Bakalım görelim, hayat ne çıkaracak ortaya!**"

Bu deneyici-gözlemci anlayış yanılı ve tekrarlarla dolu bir mantıksal işleyişin ve düşünce biçiminin arkasındaki gerçek güçtür. Bu güç devrimci-materyalist bir anlayışı değil, idealizmi ve yüzeyselliği temsil etmektedir.

İdealizmin olduğu yerde soyut güven ilişkisinden bahsedilir. Açıktır ki, böylesi bir güven ilişkisi kötüye kullanılabilir, istismar edilebilir ve hatta hareketin başına onulmaz yaralar açabilir. Ve güven olayı da belirli bir örgütsel işleyişin ve pratik sürecin sonucunda ortaya çıkan bir durumdur ve görecelidir. Örgütsel işleyişte güven kişiye ya da kişilere değil, örgüte, davaya ve ideolojiye inancın bir ifadesi olarak şekillenmek zorundadır. Yoksa idealizme ve saplantılara düşmek kaçınılmazdır. İdeolojik, örgütsel ve pratik mücadelenin yaratacağı birlik ve ortak ruhsal şekillenme bir yapılanmada güveni ve motivasyonu sağlayıcı en büyük etkidir.

Bugün ortaya çıkan sonuçlar karşısında "**Ne bilelim böyle yapacağımı, güvendik, arkasından gittik ama böyle yaptı.**" gibi yaklaşımların nedeni de sağlıklı bir örgütsel işleyişin (aşağıdan yukarıya, yukarıdan aşağıya bir denetim, eleştiri-özeleştiri mekanizması) sağlanamamış olmasıdır. Bunun olmayışını güvenle ya da güvensizlikle açıklayanlara idealizmin bataklığında yüzdüklerini hatırlatmak gerektiğine inanıyoruz.

Aynı yanlış anlayışın ürünü olarak, bireysel çelişki ve açmazlarından yola çıkan kimi unsurlar ise hareketin genel sorunlarını ve içinde bulunduğu durumu göremeyecek kadar körlük içinde bulunmakta ve sürece katılmama noktasında ayak diremektedirler. Daha açık ifadeyle, bu unsurlar ağaçtan ormanı göremez hale gelmişlerdir.

Sınıf mücadelesine bilimsel sosyalist düşünceyle yaklaşamayan, küçük burjuva yüzeyselliği ve gururuyla hareket eden bu unsurlar ne öz ne de biçim olarak proleter yaşamı özümsemiş unsurlardır.

Bunlar kendi dünyalarının, kendi pencerelerinin ve kendi doğrularının esiri olacak kadar siyasal kısırlık ve darlık içinde yüzen kişiliklerdir.

Buanlamda, süreçteki tüm sıkıntılara ideolojik, örgütsel ve pratik sürecin bütünlüğü içinde yaklaşıp kendini bir yerlere koymayan, koyamayan bu tür insanların sağlıklı hareket etmeleri ve düşünce üretmeleri sözkonusu olamaz.

Tarihe, yoldaşlarına ve davaya karşı sorumluluk duyanların bugün omuzlarına büyük görevler yüklenmiştir. Ve bu görevleri başarmak da bir onur, kişilik ve yaşam sorunu haline gelmiştir.

Böylesi bir süreçte, tüm iyi niyetlere rağmen, hiçbir ideolojik ve örgütsel gerekçeye dayanmayan gözlemci, sınır koyucu ve kendini sakınan, saklayan ve gizleyen tavırlar devrimci içerikten yoksundur. Bu tür insanların süreçte sağlıksız hesaplaşma sonucu kendi kendilerini yiyip bitirmeleri kaçınılmazdır. Bunun örneklerini bugünden görmemek, bilmemek mümkün değildir.

"Ben"le başlayıp "ben"le biten ve biz demeye bir türlü dili varmayan bu tür kişilikler toplumsal ve siyasal yaşamdan kopuşun acı örnekleridir.

Sınıflar mücadelesinin kanla yazıldığı, milyonlarca insanın emeği ve alın teri sonucu kazanım ve gelişmelerin elde edildiği siyasal mücadelede "ben" olgusunun yeri olamaz.

Bu yanıyla on yılların içinde şekillenmiş bir hareketin örgütsel işleyişini soyut bir güven olayı ile açıklayan tasfiyeci sağ oportünizm aslında ideolojik-siyasal sefalet içinde geldiği uç noktaları ele vermektedir. Kuşkusuz bu "ne yardan, ne serden vazgeçen" küçük burjuvazinin bir hastalığıdır.

Tasfiyeci bayımızın program ve tüzüğe ilişkin söylediği sözlere biraz daha ayrıntılı bakarsak, şunları görürüz:

"Bir programdan 'nasıl bir devrim?' sorusuna verilen cevabı anlıyoruz."
(Yolun Neresindeyiz, aktaran Dava Dosyası 2, s.49)

Yapılan genellemeyle birlikte, esasen burada da bir kafa karışıklığının olduğu bir gerçektir. Her şeyden önce, devrimci bir hareketin kısa, orta ve

uzun vadede programları ve planları olmak zorundadır. Belirli bir zaman kesiti içerisinde kat edilen mesafe, kazanılan başarılar, yapılamayanlar ve ortaya konulan çaba noktasında kitleye hesap verilmek zorundadır. Ve bu hesap da ortaya konulmuş olan plan ve hedeflere göre şekillenmek zorundadır.

Böylesi bir plan-programm önüne sadece genel düzeyde **"Nasıl bir devrim istiyoruz?"** gibi bir anlayış konulursa, burada büyük bir çarpıtma ya da sorunu kavramama sözkonusudur. Tasfiyecibaşı bu konuda da hiçbir şey yazmamayı yeğlemiştir.

"Tüzük" konusunda ise aynı ak-kara mantığı devam etmektedir. Tüzüğün güvensizlik, ideolojik birliğin zayıf kavranmasından dolayı gündeme getirildiğini iddia etmektedir.

"Bu güvensizlik ve ideolojik birliğin sözde kavranışının getirdiği zaaf, dogmatik kafa yapısının da etkisiyle onları bu zayıflığı giderme çarelerini aramaya itmiştir. İşte 'tüzük' tam da bu noktada bu zayıflığı giderecek bir araç olarak görülmüştür." (Yolun Neresindeyiz, aktaran Dava Dosyası 2, s.49)

Gerçekten bu yazılanlar doğruysa, devrim yapmış ya da hala mücadele içinde olan bir yığın örgüt, parti vb. yapılar yanlış yapıyorlar ya da yapmışlar demek gerekiyor. Çünkü hepsinin de bir program ve tüzüğü sözkonusudur. O halde bayımız ne demek istemektedir? "Bizim tüzüğe ihtiyacımız yok. Tüzük güvensizlik ve ideolojik zayıflık belirtisidir. Buna gerek yok. Bunun yerine onay ve güven yeterlidir. Evet, açıkça söylenen ve savunulan aynen bunlardır. Anlaşılan tasfiyecibaşı parti kurulana kadar tüzüksüz, programsız, hesapsız kitapsız hareketi yönetmeyi aklına koymuştur ve bunun teorik gerekçelerini de hazırlamıştır. Kısa ve orta vadeli programlar yok, tüzük yok ama onay ve güven var, SDB talimatnamesi var. örgüt üyeliği yemini var... Böyle bir anlayış devrimci değil, deyim yerindeyse tarikatçıdır. Böyle olunca güven ve örgüt üyeliği yemini gibi soylu tavır ve davranışların yozlaştırılması kaçınılmaz olmuştur.

Devrim yapma iddiasında olan bir hareketin tüm bu saçmalıkları savunması düşünülemez. Devrimci Hareket ne bir tekke ya da tarikat, ne bir arkadaş çevresi, ne de herhangi bir sosyal gruptur. Kendi işleyişi, kuralları, programı, ilkeleri ve tüzüğü olan bir siyasal yapılanmadır. Burada ağır basan yan niyet, gönül, güven vb. şeyler değildir. Bunlarla değil M-L bir

örgüt yönetmek, bakkal dükkanı bile uzun vadeli yönetilemez. Bu anlayış küçük burjuva anlayışıdır.

Yine bir başka sayfada, tasfiyecibaşı tüzük olayını şöylesi bir söylemle ustaca perdelemeye çalışmaktadır:

"Başka bir deyişle, bizim ilişkilerimizin temeli 'hak-hukuk' çerçevesinde bir pragmatizmle değil, mücadele içinde oluşmuş örgütsel güvene dayanacaktır." (Yolun Neresindeyiz, aktaran Dava Dosyası 2, s. 50)

İlk etapta okunduğunda insanın mantığına hoş gelen bu sözler üzerinde durmak zorundayız. Çok fazla uzağa gitmeden, 13 Eylül İnisyatifi'nin hemen akabindeki gelişmelere bir göz attığımızda her şeyden önce hak-hukuk, adalet, yönetim, konum, koltuk tartışması yapan, *"Darbe yapıldı, yönetimi bana devredin."* diyen bir anlayışla karşılaşılıyor.

Daha dün *"Bizim ilişkilerimizin temeli hak-hukuk değil."* diyenler bir anda hak-hukuk tartışmasına ve konum-koltuk derdine sığınmışlardır. Bu bile başlı başına tasfiyeci anlayışın iki yüzlülüğünü ortaya koymaktadır.

Keza tüzük sorunu bir hak-hukuk tartışması ya da bir güvensizlik olayı değildir.

Parti, örgüt vb. yapılar kendi süreçlerinde ve gelişim seyirleri içinde ilke, kural, tüzük ve programlara sahip olmak zorundadırlar. Çünkü bu yapılar alelade, gelişigüzel yapılar değil, aksine iradi ve savaşçı yapılardır. Bu tür yapılarda iradi inisiyatif, örgütlülüğün şekil alması ya da şekil değiştirmesi; tüm bunlar soyut bir güven ilişkisi üzerine oturtulamaz ya da bununla açıklanamaz.

Şekilciliğe, dogmatikliğe ve taklitçiliğe karşı çıkılım derken, örgütlenmenin can alıcı öğelerinin üstünden atlamak oportünizmin ta kendisidir.

İlke, kural, tüzük ve programlar şekilcilik, dogmatiklik ve taklitçilik değildir. Tersine, bir örgütsel yapıdaki gelişmenin belirli bir evresindeki zorunluluklarıdır. Aksini iddia edenler M-L örgüt anlayışını inkar edenlerdir. Örgütlenmenin can alıcı öğelerini, köşe taşlarını yadsımak, küçümsemek ya da bu köşe taşlarını birbirine zıt şeyler olarak göstermeye çalışmak ak ve kara mantığından başka bir şey değildir.

Tasfiyeci bayımız "tüzüğe" karşı tutumunda daha da ileri giderek iyice saçmalamaktadır. ***"Tüzük bu pragmatist tutumların meşru güvencesi***

olarak ortaya çıkmakta ve süreç içinde örgütü içten içe kemirerek gruplaşma ve hizipleşmelerin kaynağı haline gelmektedir." (Yolun Neresindeyiz, aktaran Dava Dosyası 2, s. 50)

Yanlış okumadınız ve yanlış anlamadınız. Hiçbir yoruma ya da tasfiyecilerin iddia edebileceği gibi bir "çarpıtma"ya da gerek yoktur; ***gruplaşma ve hizipleşmelerin kaynağı tüzük!..***

Şayet bu söylenenler doğruysa, o halde tüzük düşmanı(!) kesilmek yapılması gereken en doğru iştir. Allem kalem edip tüzük anlayışını yerle bir etmek şarttır. Kim bu tüzüğe ya da tüzükçü anlayışa sarılıp hesap sormaya çalışırsa, o hizip ve gruplaşma potansiyelidir.

Niçin, nasıl, neden? Bunların hiçbir cevabı yoktur.

Tasfiyecibaşının iddia ettiği gibi, bir örgütlenmenin içinde ortaya çıkan gruplaşma ve hizipleşmelerin kaynağı tüzük vb. şeyler değildir. ***Aksine, ideolojik, örgütsel ve pratik sürece ilişkin taşınan anlayış ve düşünce farklılıklarıdır.***

Tüzük bir bağıttır, bağlayıcı kural ve ilkeler bütünlüğüdür. Tüzük örgüt üyeleri ve yönetimini bağlayan, uyulması gereken ve önceden üzerinde hemfikir olunmuş bir çerçevedir. Yani örgüt hukukunun yazılı ve onaylanmış bir biçimidir.

Örgüt üyelerinin yönetime, yönetimin örgüt üyelerine karşı sorumluluğunu ve işleyişini belgeleyen bir bağıttan neden bu kadar korkulmaktadır?

Bizler nedenini hemen burada ifade edelim.

Yönetimin keyfi karar ve uygulamaları, hataları ve yanlış politikaları düzenli aralıklarla bir araya gelen kadrolar tarafından eleştirilecek ve yönetim belirli bir denetim ve kadroların sorgulayıcı, eleştirici ve hatta görevden alıcı tavırları ile yüz yüze gelecektir.

İşte korkulan tam da budur: Kadrolarla karşı karşıya gelmek... Gelindiğinde ne olacak? Tartışılacak, gruplaşma ve hizipleşme olacak!.. İşte kendine ve savunulan politikaya güvensizliğin ta kendisi budur. Bu kaçış denetimden, hesap vermeden ve sorumluluktan kaçıştır. Tasfiyeci sağ oportünizm bunun için tüzük, plan ve program düşmanıdır. Kadrolar kendisinden hesap istediğinde ise ne olduğu belli olmayan örgüt içi hukuk demagojilerine sarılmıştır. Bir yerde kadrolar karşısında hukuğa, tüzüğe karşı olmadık şeyler söyleyeceksin, sıra kendine geldiğinde ise

en keskin hakçı-hukukçu kesileceksin. Küçük burjuva anlayış sadece kendisi için devrimcidir. Kendi çıkarlarını koruyabildiğinde devrimcilik yapar. Kendisine toz kondurtmaz. Kendi çıkarları zedelendiğinde hiçbir doğru, ahlaki ölçü ve değer onun bukalemun kişiliği karşısında temiz kalmaz. Kirletmek, çiğnemek, yalan söylemek, ihbar etmek, saptırmak onun devrime ve halka duyduğu hayal kırıklığının ve pişmanlığının bir sonucudur.

Tasfiyecibaşının tüzük, program, hukuk gibi "engebe"leri yenecek ne bir cesareti, ne de siyasal üretkenliği vardır. Tasfiyecibaşının deyimiyle, **"Tüzük de hayat içinde oluşacaktır." Sabredelim bakalım ne olacak!**

Tasfiyeci bayımızın bir de kadrolarına(!) öğüdü var. Şöyle diyor: *"Bizim kadrolarımız her türlü konum, yetki, hak-hukuk tartışmasının dışında olmak zorundadırlar. Eğer bu olmuyorsa ortada ciddi bir zaaf var demektir."*

Kadrolar, aman ha, siz siz olun, önderliğe karşı hak-hukuk tartışması yapmayın, bu tür "zırvalık"ların içine düşmeyin, hesap sormaya kalkmayın, yoksa güç duruma ve ciddi zaafılar içerisine düşer ve önderliğin gazabına uğrarsınız!.. Bu örgüt belki de babadan ya da dededen kalma bir örgüt olsa gerek...

Bunun, alıntıdaki anlayışın devrimci bir anlayış olmadığı ortadadır. Bir devrimci hareket içerisinde her türlü konum, koltuk ya da hak-hukuk tartışılabilir, eleştirilebilir ve hatta görevden alınabilir. Bunun olmadığı yerde eleştiri-özeleştiri ve denetim mekanizmalarının işlemeyeceği açıktır. Tasfiyeci anlayışın kadrolardan istediği itaat, kabullenme, eleştirmeme, verilen emir ve görevleri uygulamadır. Devrimci Hareketin kadroları değil, amirine itaat eden memurlardır.

Tasfiyeci bayımız "...partiye giden yolu hızla aştığımız bir aşamada işleyiş ve kuralların bir tüzüğe dönüştürüleceği"ni söylüyor. "O zaman kural ve işleyiş içselleşmiş olacak." diyor.

Bu anlayış bir yerde şuna varmaktadır: Şu an tüzüğe uyacak yeterli kadromuz yok. Kadrolar hatalı va zaafı. Kadrolara belirli bir çerçeve ve işleyiş yüklemek için daha çok pişmeleri gerekir.

Bayımız tüzüğün oluşmasını insanların pişmesine, birbirine güven duymasına ve "daha hızlı koşmaya" bağlamaktadır. Yani kadroların daha çok ekmek yemeleri gerekir ki, önderlik kadrolara hesap vereceği

platformların önünü açsın!.. Doğrusunu söylemek gerekirse, bu kadar saçmalığa tahammül etmek mümkün değil.

PARTİSİZ "İKTİDAR ALTERNATİFİ"

Tasfiyeci bayımız partileşme sürecinde politik mücadele sorununa yaklaşımda **belirsizliklerin** olduğunu söylüyor. Ve bunların DY anlayışının kalıntıları olduğunu iddia ediyor.

Eleştirdiği bu yanlış anlayışlardan birisi, partileşme sürecinde politik mücadelenin verilemeyeceğine ilişkin. Sözkonusu anlayış partileşme sürecinde PASS perspektifinde hareket etmeyi ve silahlı mücadeleyi yadsıyan bir anlayıştır. Böylesi bir anlayışın saflarımızda olduğu iddia ediliyor.

Bu düşünce elbette ki partinin olmadığı koşullarda mücadelesizliğin teorisini yapmaktır. ***Ama tasfiyecibaşının asıl sorunu bu değildir.*** Yine DY kalıntıları, işlevi ve kültürü deyip, DY anlayışını eleştirerek işin içinden sıyrılmayı zannediyor. DY ile 12 yıl önce yaşanmış olan bir ayrılıktan sonra, partileşme sürecine ilişkin "DY anlayışının yarattığı bulanıklık var." demek ne kadar doğru, bilemiyoruz. Ayrıca, kendi doğrularımızın yıllar sonra bu kadar "güçsüz" oluşunu böyle mi anlatacağız?

Burada asıl tartışılması gereken nokta atlanmıştır. Amaç DY gibi tescilli sağ bir anlayışa yönelik eleştirilerin ardına sığınarak kendi sağ oportünizmini perdelemektir. D. Karataş şöyle diyor:

"Örgütlü ve iradi bir güç olma sorunu ideolojik birlik, kadrolaşma, partileşme vb. söylemlerle yadsınamaz. Ve uzun yıllara ertelenemez. Kuşkusuz bu örgütlülüğün nasıl sağlanacağı, niteliğinin, gücünün, rolünün ne olacağı tartışılabilir." (Yolun Neresindeyiz, aktaran Dava Dosyası 2, s,53)

Evet, asıl bu noktadaki düşüncelerin tartışılması gerekirken, bayımız bu tartışmadan özenle kaçmakta ve alıntının devamında bu noktalarla ilgili herhangi bir şey yazmamaktadır. ***"Nasıl bir iradi güç?"*** sorusu böylece belirsizleştirilmektedir. Partileşme süreci dışında buna bir cevap verilebilir mi?

(..)

"İradi bir güç oluşturma partileşme söylemleriyle yadsınamaz." demekle ne kastediliyor?

Gerçekte tasfiyecibaşının burada söylemek istediği şudur: **Parti ve partileşme söylemlerini bir kenara bırakıp** ve partiyi çok "ileride" bir oluşum olarak tasarlayıp **"İradi bir güç oluşturmalıyız."** Elbette bu parti tartışması ve partileşme sürecinin üzerinden atlamanın en kurnaz ve en kestirmeci bir biçimi olmaktadır.

Tasfiyeci sağ oportünizm tahrifatlarına devam ediyor; **"Bizim bu düşüncemiz (yani partileşme sürecinde iktidar alternatifiymişçesine hareket etmek) parti olgusunu yadsıma ya da parti öncesi örgütle partiyi özdeşleştirme anlamına da gelmiyor."** (Yolun Neresindeyiz, aktaran Dava Dosyası 2, s. 55)

Aslında taşınan sıkıntı burada kendini ele vermektedir. **"İktidar alternatifiymişçesine"...** Ne demekse?! Partileşme sürecinde PASS anlayışı çerçevesinde sorunlara iktidar perspektifiyle yaklaşmak başkadır, "partileşme sürecine iktidar alternatifiymişçesine hareket etmek" başkadır. Tasfiyeciliğin bu kadar zorlanmasının bir anlamı var elbette.

Bayımız parti ile partileşme sürecini aynılaştırarak aradaki ayrımları yok saymakta ve partileşme sürecine partinin fonksiyonlarını yüklemektedir. Gerilla savaşıdan, iç savaştan, milislerden bahsetmesi başka türlü açıklanamaz.

Doğrusu, iktidar alternatifi olmayan bir yapı "iktidar alternatifiymişçesine" hareket edemez. Çünkü devrimci politika ve pratik Devrimci Hareketin gücü ve gelişim özelliklerine, sınıf mücadelesinin durumuna göre şekillenir. Bundan ayrı, bundan kopuk iktidar alternatifiymişçesine hareket edip abartılı politikalar üretmek, savunmak ve de uygulamak oportünizmden başka bir şey değildir.

Devrimi, sosyalizmi hedefleyen her yapı, hangi nitelikte olursa olsun, sürecin başından sonuna dek iktidara yönelmek (yani iktidar perspektifi ile hareket etmek) ve gücü oranında ekonomik-demokratik ve politik-ideolojik mücadeleyi yürütmek zorundadır. Tüm bunlar devrimci bir örgütlenmenin abecesidir.

Bunları sözkonusu etmeye dahi gerek yoktur. Fakat ne yazık ki yaşanan ideolojik sefalet diz boyudur. Ve gerçekler yeniden ortaya konulmak zorundadır.

"İktidar alternatifiymişçesine" hareket edip güç ve gösterişe tapan, mevcut gerçekliği abartan politikalar açık bir savrulmanın ta kendisidir.

İktidar hedefi, devrim hedefi ise devrimci kişiliğin, ihtilalciliğin, devrimci örgüt ve partilerin olmazsa olmaz hedefleridir. Yoksa bu örgütler ya da kişiler devrimci olamazlar.

(...)

Mevcut kafa karışıklığına bir örnek daha vermek gerekirse; **"Pratik, iktidarı alma mücadelesi içinde şekillenecek, bu sağlandığı ölçüde iktidar mücadelesi de yoğunluk kazanacaktır."** (Yolun Neresindeyiz, aktaran Dava Dosyası 2, s.55) deniliyor.

Buradaki kafa karışıklığı şudur: Bir kez iktidarı alma mücadelesi ile partileşme çabası arasında fark vardır. Bizim pratiğimiz partileşme süreci içinde şekillenecektir. İktidarı alma mücadelesi ile iktidarı hedefleyen, ona yönelik mücadele arasında da farklılıklar vardır. İktidarı alma mücadelesi parti-cephe önderliğindeki iktidara alternatif temelde gelişen bir mücadeledir. İktidarı hedefleyen mücadele ise ona henüz alternatif olmayabilir ama yine de iktidara karşı ihtilalci bir yöneliştir.

Bizim şu anki mücadelemiz iktidarı alma mücadelesi değil, parti-cepheyi yaratma, yeniden inşa etme mücadelesidir.

Böylesi bir mücadeleyi iktidarı alma mücadelesi olarak algılamak; siyasal körlükten ve kendini dev aynasında görmekten başka bir şey değildir. Tasfiyacıbaşının **"iradi bir güç"** oluşturmaktan anladığı bu olsa gerek. **Partileşme sürecine PASS perspektifiyle yaklaşmak ise devrimci şiddet temelinde ekonomik-demokratik ve siyasal mücadelenin örgütlenmesi ve yürütülmesidir.**

Tasfiyeci bayımız yukarıdaki alıntının devamında daha açık ifadeler kullanarak şunları söylemektedir:

"Partileşme sürecinde politik mücadeleye nasıl bakmamız gerektiği konusunda bu anlattıklarımızdan sonra, bu süreçteki silahlı mücadeleye klasik bir silahlı mücadele ya da gerilla savaşı veya silahlı propaganda deyip demememiz de fazla önem taşıyor." (Yolun Neresindeyiz, aktaran Dava Dosyası 2, s.55)

Kendisine "hak vermemek" elde değil. Evet, bu anlatılanlardan sonra bir mücadele tarzına "gerilla savaşı" ya da "silahlı propaganda" demenin **hiçbir anlamı yoktur!..**

Partisiz gerilla savaşının, silahlı propagandanın açıktan savunulmasından başka bir anlam taşıyor alıntıda söylenenler. Bununla

da kalmıyor. Klasik bir silahlı mücadele ile diğer mücadele biçimleri (silahlı propaganda) arasında fark görmüyor ve aynılaştırıyor.

Bunun adı partileşme sürecine PASS perspektifiyle yaklaşmak değil, PASS perspektifini inkar etmektir. Partileşme sürecinde silahlı mücadele temeldir diye partisiz gerilla savaşı, silahlı propaganda savunuculuğu THKP-C'nin öncü savaşı, suni denge tespitlerinin açıktan inkar edilmesidir. İnsanların gözünün içine baka baka **"deveyi hamuduyla yutmak"**tır bu. Elbette "memur kadro" tipi buna ses çıkaramaz, çıkarmamalıdır!..

Burada ayrıca yadsınan diğer bir gerçek ise silahlı mücadelenin çeşitli gelişim evreleridir. Bunlar da görmezlikten gelinmekte ve ortaya ne olduğu belirsiz, soyut ve genel geçer bir silahlı mücadele anlayışı çıkmaktadır.

Öncü savaşı parti-cephe önderliğinde yürütülür. Bu aşama silahlı propagandanın temel alındığı ve diğer mücadele biçimlerinin buna tabi kılındığı bir süreçtir. Partinin henüz oluşmadığı koşullarda ise devrimci şiddet temel alınır ve diğer mücadele biçimleri buna tabi kılınır.

GERİLLA ORDUSUNUN ÇEKİRDEĞİNİ BUGÜNDEN YARATMAK...

Tasfiyeci anlayış parti, cephe ve ordu ilişkisi konusunda da farklı anlayışların savunucusudur. Şöyle ki;

"Halk savaşının yaygınlık kazanarak geniş kitle katılımının sağlanacağı aşamaya ulaşabilmesi için başından itibaren gerilla ordusu diyebileceğimiz bir askeri örgütlenmenin yaratılması zorunluluğu silahlı mücadeleyi savunan hemen herkes tarafından kabul edilen genel bir doğrudur." diyor. (Yolun Neresindeyiz, aktaran Dava Dosyası 2. s.55)

"Herkes tarafından kabul edilen bu genel doğru" alıntıdaki kullanım tarzıyla partileşme sürecinde gerilla ordusunun yaratılması anlamına geliyor. Bu tespitin, Devrimci Hareketin partileşme sürecine ilişkin söyledikleriyle çeliştiği açıktır. D. Karataş kendisinin açıkça söyleyemediğini "herkes tarafından kabul edilen genel doğru" olarak kabul ettirmeye çalışmaktadır. Burada DY oportünizminin üslubu aklımıza geliyor.

(*) Yolun Neresindeyiz değerlendirmesi her kadroya verilip okutulmamıştır. Hareket içi sorunların ortaya çıkmasıyla beraber tasfiyeciler tarafından alelacele bir broşür halinde yayımlanmıştır.

Her şeyden önce, Devrimci Hareket partileşme sürecinde Silahlı Devrimci Birlikleri oluşturup yaygınlaştırarak partiyi ve savaşanların cephesini yaratmayı hedefler.

Gerilla ordusunu oluşturma aşaması ise parti-cephenin oluşumu sonrası gündeme gelmesi gereken bir aşamadır. Ve Devrimci Hareketin bugüne değin böylesi bir aşamayı yaşamadığı açıktır.

O halde baştan itibaren partisiz, cephesiz gerilla ordusu yaratma anlayışı da ne oluyor? Gerçeği söylemek gerekirse, tam bir kafa bulanıklığı ve kargaşa içinde yüzüldüğünü gördükçe hayretler içerisine düşmemek elde değil. Nasıl olur da bu saçmalıklar hareket adına savunulabilir diyor insan. (*)

Partisiz, cephesiz gerilla ordusu oluşturma anlayışı elbette politik mücadele ile askeri örgütlenmeyi ayrı ayrı ele almayı kaçınılmaz kılan bir anlayıştır.

Devrimci Hareketin hiçbir zaman böylesi bir anlayışı olmamıştır. Ülkemizde emperyalizmin 3. bunalım dönemine özgü yeni sömürgecilik ilişkilerinin yarattığı değişimler (gizli işgal, suni denge, öncü savaşı vb.) nedeniyle askeri-politik inisiyatif ve şekillenme, ta ki suni dengenin kırıldığı sürece kadar iç içe olmak zorundadır.

Askeri ve politik örgütlenmeleri birbirinden ayırmak ve ayrı ele almak aynı zamanda parti ile cepheyi de ayrı ele almak ve örgütlemek demektir. Burada çığneden olgu askeri-politik liderliğin birlikteliği ilkesidir. Yani hareketin kadroları hem askeri, hem de politik vasıflar taşımak zorundadırlar.

Bu olgu emperyalizmin 3. bunalım dönemine özgü bir olgudur. Bu dönemde, emperyalizmin genelde açıktan işgallere başvurmak yerine gizli işgal metoduna başvurmasından ve 2. bunalım dönemindeki açık feodal baskı koşullarının değişmesinden dolayı devrimci mücadele silahlı biçimlere kendiliğinden dönüşmez ve kitlesel katılım sağlayamaz. Halkın göreceli politik pasiflik haline silahlı savaşıma doğrudan katılımı yönünde son verecek, gizli işgali açığa çıkaracak bir öncü savaşı olmadan başarı sağlamak ve savaşı derinleştirip kitleselleştirmek mümkün değildir.

Bu anlamda savaşçıların gerek askeri, gerekse de politik olarak yetkin ve sıkı kitle bağlarıyla kuşatılmış olmaları gerekir. Yoksa uzun soluklu devrimci bir savaşı yürütmek mümkün değildir.

Ve burada savaş politik hedefleri ve propagandayı gözetir. Bu sürecin temel unsurları silahlı propaganda birlikleridir ve klasik gerilla savaşındaki işlevlerinden gerek öz, gerekse de biçimsel farklılıklar taşırlar.

Klasik gerilla savaşlarının gündeme geldiği ülkelerde, emperyalizmin açık işgalinden dolayı, savaşa ve mücadeleye ilk etapta toplumun en geniş kesimlerinde anti-emperyalist duygulardan dolayı katılım sözkonusudur. Bunların çoğu zaman nitelikleri ve siyasal düzeyleri düşüktür. Fakat yüksek motivasyon ve yabancı düşmana duyulan kin kısa sürede daha çok anti-emperyalist temelde gelişen bilinçle beraber bir örgütlülüğe, eylemliliğe dönüşür.

3. bunalım döneminde ise, bu çelişki kendini anti-emperyalistlikten daha çok anti-oligarşik bir gelişimde ortaya koyar. Ve daha çok bu temelde bir gelişim ve mücadeleye katılım sözkonusudur.

Daha açık ifadeyle, mücadelenin ulusal boyutları, emperyalizmin mücadele geliştikçe işin içerisine açıktan müdahale etmesiyle, kitleler nezdinde açığa çıkar ve anti-emperyalist duygular kabarıp. Giderek de eylemliliğe dönüşür. Bu sürece kadar Devrimci Hareket daha çok oligarşik ittifaka karşı mücadelede yol alacak ve yerli egemenlere yönelecektir.

Burada savaşçıların M-L düşüncüyü kavramış ve kitlelerle bütünleşmiş olmaları bir zorunluluktur. Çünkü savaşa katılımın yeterince kitlesellik taşımadığı bu koşullarda ortaya koyacakları performans, etkileme, örgütlenme ve propaganda kapasiteleri ve kitlelere yapacakları önderlik savaşçıların askeri-siyasal nitelikleriyle doğrudan orantılıdır.

Bu anlamda, savaşın klasik tarzda gelişmediği koşullarda Devrimci Hareket önündeki çeşitli engelleri parti-cephe (başlangıçta bir örgüt) önderliğinde yürütülecek devrimci bir savaşla aşmak zorundadır. Suni denge de bu nitelikli ve sağlam öncü güçlerin silahlı savaşımıyla (silahlı propaganda-öncü savaş) yıkılacaktır.

Tasfiyecibaşının anlayışı ise tamamen farklıdır. O partileşme sürecinde de iç savaş, gerilla savaşı, ordu, milis tespitleri yaparak savaşın daha başından kitleselleşeceğini savunarak suni dengeli ve parti-cephe işlevini göz ardı etmektedir.

"Silahlı propaganda" tespiti yapıp yapmamanın ise onun için bir önemi yoktur. Kendisi de bunu ifade ediyor.

Anlayış böyle olunca SDB'lerin sadece birer askeri örgütlülük olarak

şekillenmeleri de kaçınılmaz olmaktadır. Bu anlamda DY'nin bir ara 1980 öncesi "savunduğu"(!) "Devrimci Savaş Birlikleri"nden pek bir farkı kalmamaktadır. Keza klasik halk savaşı anlayışlarında da politik örgütlülükler askeri örgütlülüklerden ayrı tutulmuşlar ve savaşın başında bizdeki gibi uzun bir partileşme sürecine gerek kalmadan iktidara alternatif güç olmuşlardır.

Yine sürecin başından itibaren iç savaş, gerilla, ordu, milis vb., örgütlülükler ve tespitleri gündeme getirme sözkonusudur.

Devrimci Hareketi 1990 sonrası süreçte bu tür bir anlayışla yönlendirmeye çalışan tasfiyecibaşı süreçten, ülkemizde örgütlülüğün koşullarından kopuk bu tür tespitleriyle ve çarpık örgüt anlayışıyla süreçte hareketin büyük oranda kan kaybetmesinden ve kargaşa içine sürüklenmesinden birinci derecede sorumludur.

Tasfiyeci oportünist anlayışın askeri-politik örgütlülükleri ayırma anlayışının yol açtığı yıkım ortadadır. Bunlara etraflıca değinmekte kuşkusuz fayda var. Sorun, her şeyden önce, askeri ve siyasal yanların bütünleştirilmemesidir. SDB üyeleri askeri anlamda (yetersiz de olsa) eğitilmiş olmalarına rağmen, siyasal anlamda çok geri ve tecrübesiz konumdadırlar. Üstelik hiçbir kitle ilişkisi ve bağları yoktur. Bu yanı sıra siyasal gelişmelerinin önü tıkanmış durumdadır. ***İllegal kitle çalışmasından, kitlenin özlemlerinden ve kitle bağlarından kopuk bir SDB yapılanması yaşamsal köklerini yitirmiş demektir.*** Bu noktada, kendine güvensizlik, bürokratlaşma, halktan uzaklaşma, yabancılaştırma kaçınılmazdır.

Askeri yapıların siyasal görevleri yerine getirmek için bir araç niteliği taşıdığı ortadadır. Oysa tasfiyeciliğin tahribatlarıyla SDB'lerin de sadece askeri değil, devrimci-siyasal bir kuvvet olduğu böylece unutulmuştur.

Bir savaşçının görevi sadece savaşmak değil, ama aynı zamanda örgütlemek, silahlanmak, politika üretmek ve yeni devrimci güç odakları oluşturmaktır.

Salt askeri yanlarıyla ele alınmış olan yapılarda bu kafa ve bakış açısının tahribatlarından birisi askeri bir kast kurma ve kitle denetimi ve sorumluluğunu hissetmeme ve kitlelere yabancılaştırma. Bu noktada SDB'lerin kitleleri örgütleme ve harekete geçirme diye bir sorunları kalmamaktadır. Buna yukarıda değinmiştik.

Askeri bilgi ve yeteneklerle yetinen ve iş yapmaya çalışan bu yapıların uzun süre ayakta kalması ve düşmanın saldırılarını göğüslemesi mümkün değildir.

Bu tür anlayışların yarattığı askeri kafa yapısı kazanılan başarıları abartan, güç ve gösteriş meraklısı haline gelen, kaybettiğinde ise hüzün ve kedere boğulan, felaket tellallığı yapan ve karamsar tablolar çizen bir yapıya sahiptir.

Böylesi bir dalgalanma içinde olan bir yapının örgütlülüğe yük olmaktan başka bir işlevi olmayacaktır.

Salt askeri anlamda şekillenmiş olan anlayışın geliştirdiği şiddet çizgisi de amacına hizmet etmeyen, hedefleri anlamında kitleler nezdinde gereken açıklığa ve netliğe sahip olmayan ve bilfiil örgütlülüklerin önündeki karşıdevrimci engelleri hedeflemeyen gelişigüzel yanlarıyla bir "kör döğüşü" görünümünü andırmaktadır. Savaşçıların niyetleri böyle değildir ancak ortaya çıkan tablo kaçınılmaz olarak böyle şekillenmektedir.

Bu örgütlü anlayıştan son derece kopuk kavrayış tarzı devrimci şiddete yüzeysel ve alan örgütlülüklerinden kopuk tarzda yaklaşımı da içermektedir.

Bu saplantı hangi niyetle ortaya çıkarsa çıksın, oportünizmden başka bir şey değildir. Örgütlenmeyi bizzat örgütlenmenin yapıldığı alanlarda adım adım geliştirmeyen ve aksine, çok genel hedeflere yönelen şiddet anlayışı doğru bir şiddet anlayışı değildir.

Güce tapan ve gücün arkasında sağlam bir siyasal, felsefi ve kültürel birikime sahip olmayan bu anlayış çoğu zaman acelecidir. Emek vermeyi, ter dökmeyi sevmez ama sonuç istemeyi, hesap sormayı ve ezmeyi de ihmal etmez. Kitleden ve kitle çalışmasından kaçır. Büyük işler ve sorumluluklar yüklendiği imajını yaratır. Hava basar, hayaller ve olmayacak beklentiler peşinde koşar: Elbette bu da serüvenci, fokocu kafanın sonucudur.

Devrimci bir hareket içerisinde askeri görüş açısının beslendiği çeşitli kaynaklar vardır. Bunlardan en önemlisi, ideolojik-siyasal seviyenin düşük olmasıdır. Örgüt yönetiminin yetersizliği ve aynı zamanda uygulanan politikaların öneminin kavranılmamış olması da burada rol oynar.

Bunun dışında, askeri olarak burjuvazinin paralı ordusundan, disiplininden ve değişik grupların pratiğinden etkilenme sözkonusudur. Bu da kötü bir taklitçiliğe yol açmasıyla çok tehlikeli bir durum yaratır.

Örgütlenmenin kendi mecrasındaki gelişimini ya sekteye uğrattır ya da yok eder.

Düzenden kaynaklanan zaaf ve hatalara karşı yeterince karşı koyamamak ve mücadele edememek de böylesi bir savrulmada rol oynar. Bu durum aynı zamanda bir eleştirilme-özeleştirilme ve denetimin olmadığı yerde daha da tehlikeli olur.

Elindeki askeri güce tapma ve kitleleri küçümseme de askeri görüşün kaynaklandığı noktalardan birisidir. ***Fakat en önemlisi de, siyasal yapının askeri görüşlerinin netleşmemiş olması ve ideolojik bulanıklığı taşıması bu savrulmanın ana nedenidir.***

SDB örgütlülüklerini de olumsuzluğa, şekilsizliğe ve darbelere sürükleyen yukarıda anlatmaya çalıştığımız anlayıştır.

ASKERİ-POLİTİK LİDERLİĞİN BİRLİĞİ İLKESİ

Adı üzerinde, bu bir ilkedir. Tasfiyeci anlayış askeri-politik liderliğin birlikteliği ilkesini hareketin sadece tek bir kurmaylıktan yönetilmesi gibi teknik bir soruna indirgeyemez.

Tasfiyeci bayımız şöyle diyor: *"Politik-askeri bir örgüt, çok yönlü mücadeleye önderlik edecek, siyasi mücadelenin çok yönlü görevlerini yerine getirebilecek bir örgüt olarak, hem silahlı mücadeleyi, hem de kitlelerin mücadelesini tek bir kurmaylık tarafından yönlendirebilen bir örgüttür."* (Yolun Neresindeyiz, aktaran Dava Dosyası 2, s.56)

Hayır, söylenenler eksiktir. ***Bu ilke*** kadro politikasına, organların biçimlenmesine ve programlarına doğrudan yansır. Tek yanlı kadrolar yerine çok yönlü kadro ve yöneticilerin yetişmesi sorunuyla da doğrudan ilintilidir.

Devrimci Hareketin tek bir kurmaylıktan yönlendirilmesi askeri-politik liderliğin birlikteliği ilkesinin sadece bir yanındır. Elbette devrimci bir hareket ve hatta başlangıçta parti-cephe örgütlenmesi de tek bir kurmaylıktan yönlendirilmelidir. Ancak asıl sorun burada değil.

Esasen burada anlaşılmayan durum şudur: Gerek partileşme sürecinde, gerekse de parti-cephe örgütlülüğünün ilk aşamasında, politik ve askeri mücadeleyi, politik ve askeri kurmaylığı, politik ve askeri örgütlenmeleri birbirinden ayırmak mümkün değildir. Bu yapıldığında, sağa ya da sola savrulma ve süreç içinde tökezleme kaçınılmazdır.

"THKP-C ve İki Sapma"da (aktaran Dava Dosyası, s. 162) şunlar yazılmaktadır: *"Öncü savaşı ve bunun temel mücadele biçimi olan silahlı propaganda sürecinde parti-ordu ayrımı yapılmaz ve kurmaylar ayrılmaz. Mücadele tek bir kurmaya, partiye tabidir. Parti elemanları hem politik lider, hem de birer gerilladır.*

"(...) Gerilla savaşı devrimci politik amaçlarla sürdürüldüğünden, kadroların askeri vasıflarından çok politik vasıfları önemlidir."

Keza, "Cephe Üzerine"de şunlar yazılmıştır:

*"Cephe özünde partiden ayrı, onun kumandası altında askeri bir örgütlenmedir. Ancak yeni-sömürgecilik nedeniyle, bu genel belirleme ilkemiz somutunda değişikliğe uğramıştır. **Bu nedenle parti ve cephe başlangıçta tek bir örgütlenmedir. Öncü savaşı aşamasında parti aynı zamanda politik ve askeri örgüt olduğundan, parti elemanları bilfiil savaşırdırlar.**"* (Cephe Üzerine, aktaran Dava Dosyası, s.382)

Yukarıdaki alıntılar Devrimci Hareketin politik-askeri mücadele ve örgütlülükleri ve aynı zamanda kadrolaşmanın iç içe geçmesi gerektiğini anlatan çok açık ifadelerdir. Bu ifadeler aynı zamanda askeri-politik liderliğin birlikteliği ilkesini de açıklayan ifadelerdir.

Tüm bu gerçekleri kulak ardı eden ve her zaman yaptığı gibi gene kendi çalıp kendi söyleyen tasfiyeci bayımız bu konuda şunları yazmaktan kendini kurtaramıyor:

*"... Hareketin merkezi denetimi ve yönetiminde bir **askeri örgütlenme** yaratarak ve zaman içinde bu askeri örgütlenmenin **bir gerilla ordusuna dönüşmesini sağlayarak sürdürebilir. (...) En başta silahlı ve politik örgütlenmelerin iç içe geçmesi durumuna son vermek gerekiyor."*** (Yolun Neresindeyiz, aktaran Dava Dosyası 2, s.58)

Burada anlayış ortadadır. Silahlı ve politik örgütlenmeleri, askeri ve politik kadroları birbirinden ayırarak SDB'leri salt askeri örgütlülükler olarak değerlendirip yönlendirmek... Bu anlayışın yanlış olduğunu, askeri-politik liderliğin birlikteliği ilkesi başta olmak üzere Devrimci Hareketin yapmış olduğu birçok tespiti inkar ettiğini daha önce de ifade ettik.

Bayımız FTKSME'ler için ise milis anlayışını uygun bularak bunlardan silahlı birlikler yaratmayı hedeflemiştir. Bununla ilgili daha önceki yazılarımızda yeterince yazdığımıza inanıyoruz.

SDB'lerde yer alan insanların vasıflarıyla ilgili de tasfiyecibaşı şunları

yazmaktadır: *"Askeri örgütün sorumluları geçmişte SDB içinde yer alan insanlar gibi politik vasıfları gelişmiş insanlar olmaya devam etmekle beraber, askeri örgüt üyeleri için bu zorunlu olmayacaktır."* (Yolun Neresindeyiz, aktaran Dava Dosyası 2, s. 5 9) (abç)

Yani yönetici insan dışında kalan diğer askeri örgüt üyeleri için aranan özellik sadece askeri niteliklerdir. Ve bu SDB'ler için yeterli görülüyor: *"... Askeri örgüt üyelerinin geçmiştekinden farklı olarak sadece 'askerlik' olarak düzenlenmesidir."* (Yolun Neresindeyiz, aktaran Dava Dosyası 2, s.59) (abç)

Klasik halk savaşlarındaki askeri örgütlenmeleri gündeme getiren ve savunmasını yapan bu anlayışın hareketin SDB ve silahlı mücadele anlayışıyla uzaktan yakından bir ilgisi yoktur. Bilindiği gibi, silahlı mücadelede silahlara kumanda eden siyasettir. Siyasal gerçekleri açıklamanın bir biçimi olan devrimci şiddet bu siyasetin bir sonucudur.

SDB örgütlülükleri pratik süreçten kopuk ve sadece "askerlik" yapılan yerler olarak tanımlandığında, orada devrimciliğin ve devrimci çalışmanın yeşermeyeceği ve oturmayaacağı bir gerçektir. Siyasal motivasyonu, siyasal bilinci geri unsurlara "askerlik" yaptırmak hiçbir şekilde devrimcilik adına savunulmaz. (...) Bu durum sefalet ve körlüktür.

12 Eylül öncesi SDB'leri değerlendirirken bayımız şunları ifade etmektedir:

"12 Eylül öncesinde partileşme sürecinin başlangıcında olan hareketimizin silahlı eylemleri gerçekleştiren kadrolarıyla diğer politik faaliyetleri sürdüren kadroların aynı insanlar olması o sürecin ortaya çıkardığı nesnel bir zorunluluktur." (Yolun Neresindeyiz, aktaran Dava Dosyası 2, s.57)

Oysa "THKP-C ve İki Sapma" broşürü bu iddiaları ve safsataları yalanlamaktadır:

"Faşist Teröre Karşı Silahlı Mücadele Ekiplerinin mücadelesi içerisinde yetkinleşmiş, çeşitli yetenekleri ortaya çıkmış, *asgari Marksist-Leninist formasyona ve Türkiye'nin sorunlarına vakıf kadroları daha üst bir platforma sıçratıp Silahlı Devrimci Birlikler (SDB) içinde örgütlemeliyiz.*

"SDB'ler çalışma alanlarının savunma fonksiyonlarından öte görevler yüklenmeli, bir nevi geleceğin gerilla nüveleri olmalıdır.

Bu örgütlenmeler bugün faşist teröre karşı mücadelede ivmenin yükseltilmesinde rol oynamalı, anti-faşist savunma çizgisini açacak bir programa sahip olmalıdır.

"SDB'ler kitle içerisinde eriyen, kitlelerle beraber onların sorunlarına vakıf, onlarla yanıp tutuşan, onlarla mücadele eden kadrolardan meydana gelir.

"SDB elemanları MLSPB, Acil vs.nin yaptığı gibi, pratikten ve hayattan kopmuş, lüks apartman katlarına kapanmış kadroların örgütlenmesi olamaz. Yani sudan çıkmış balık gibi olamaz. SDB elemanları kitleler içerisinde erimesini bilen, onların nabzını her an hisseden, gizliliği mutlak profesyonel örgütlenmelerdir.

"Yine bu tarz bir örgütlenme bugünden ihtisaslaşmayı ve yetkinleşmeyi sağlayacak, aynı zamanda faşizme karşı mücadelenin ivmesini yükselterek bununla orantılı siyasi-askeri kadroların yaratılması sürecini daha da kısaltacaktır.

"Faşist Teröre Karşı Silahlı Mücadele Ekipleri ve Silahlı Devrimci Birlikler birbirlerini tamamlayan ve kadro üretkenliğini sağlayan ve halkı mücadeleye katmayı hedefleyen bir perspektifle ele alınmalıdır. Bu örgütlenmeleri yaratırken "gerillanın denizde balık olma " esprisi gözden kaçırılmamalıdır." (abç)

Bizim anlayışımız budur. SDB'ler bu anlayışla ele alınmalıdır.

(...)

"ESKİ KÜLTÜR" VE "YENİ KÜLTÜR" ANLAYIŞI

Mart 1990-Ağustos 1991 Değerlendirme ve Faaliyet Raporu da ideolojik, siyasal ve örgütsel tasfiye çabalarının meşrulaştırılmak istendiği, tasfiyeciliğin önemli belgelerinden biridir.

Yazılanlara göre, ***"Bu dönemde esas kavganın, saflarımızda şu ya da bu biçimde yansımaları bulan burjuva ideolojisi ve kültürüne karşı olduğu unutulmamalıdır."*** (Faaliyet Raporu, aktaran Dava Dosyası 2, s. 82)

İddia son derece ciddidir. Ve ardından ne olduğu bir türlü tanımlanamayan bir "eski kültür" tespiti yapılır. ***"Eski kültürün ayak diremesi"*** vardır. ***"Önderlik eskiyi temsil eden alışkanlık ve kültürle kuşatılmıştır."*** vb... "Değerlendirme ve Faaliyet Raporu" nun sadece ilk sayfalarında en

az sekiz-on defa "eski" ve "yeni" kültürün çatışmasından söz edilmekte, ancak şu sorular cevaplandırılmamaktadır:

"Eski kültür" nasıl bir ideolojik-siyasal-örgütsel anlayış üzerinde şekillenmiştir, "yeni"si hangi düşünceleri temsil etmektedir? "Yeni" olmanın yani ileriye temsil etmenin kıstasları nelerdir? "Yeni" nereden çıkıp gelmiştir? Hangi birikim üzerinde yükselmektedir? Yoksa kendisini "Godot" mu ilan etmiştir? Dahası, "yeni kültür" tasfiyecî düşüncelerin adım adım yerleştirilmesi ve Devrimci Harekete hakim kılınmasından başka ne anlama gelmektedir? vb. Biz söyleyelim, başka bir anlam taşıyor. Çünkü her "yeni kültür" farklı ideolojik-siyasal yapılanma üzerine gelişir, alışkanlık, davranışlar, anlayışlar ve şekillenme düzeyinde onu etkiler.

Yine "eski kültür" kendisini yeniliğin temsilcisi sayan "kültür" karşısında neden ve hangi yollarla direnmektedir? "Yeni kültür" bu durumu aşmak için hangi yol ve yöntemleri izlemektedir? Bunlar da cevaplandırılmamıştır. Gerçi "eski kültür"ün nasıl direndiğinin cevabı "**gizli direniyor**" şeklinde verilmek istenmekte ancak nedeni bir türlü konulmamaktadır. Buna karşı tasfiyeciliğin yöntemleri gizlenmeye, örtbas edilmeye çalışılmaktadır. Oysa bu yöntemler ve sonuçları 13 Eylül İnişiyatı'ndan bu yana çok daha açık yaşanmaktadır.

Raporda anlatılanlar ise yukarıdaki soruların açılımını yapmamaktadır. Tersine, birtakım genel eksiklikleri arka arkaya sıralayıp nedenlerini, hataları bir bütünsellik içinde aramayan, sözkonusu dönemin sorumlularını -kendisi cezaevinden çıktığı için artık "eskimiş" ilan eden- ve onları deyim yerindeyse "günah keçisi" haline getirmeye çalışan bir çaba içerisine girmektedir.

"Eksiklikler" sıralanmaktadır ancak bunların sağlıklı bir tahlili yapılmıyor, nedenleri, niçinleri sorgulanmıyor. Bunlar ideolojik-siyasal çizgimizin ve mevcut yönetici ekibin tasfiyesi için malzeme olarak kullanılıyor.

"Yeni kültür"ün bir açılımı yapılmamıştır. Önceki dönemin kaba bir inkarı vardır. Ancak "yeni kültür"ün "büyük" ve gösterişli davranışları sergilenip övülmektedir. Örneğin, bir "**özeleştirî kampanyası**" yürütülmüştür. Böyle bir "**özeleştirî kampanyası**"na neden ihtiyaç duyulmuştur? Bu da önemlidir. Bir hareketin tarihinde bu tarzda bir kampanya, gerektiği zaman yadsınamaz elbette. Ancak kişiselleştirilemez de.

1980'de şubede çözümlenmesinin ardından, dokuz yıl herhangi bir özeleştirme vermeyen tasfiyecibaşı, kendisinin cezaevinden firar edip çeşitli entrikalarla örgütün başına geçmesi sürecinde vermeyi gerekli gördüğü "özeleştirme"yi temel alarak bunu "kampanya" haline dönüştürmüştür.

"Önderliğin özeleştirme verdiği yerde herkes vermelidir." Böyle düşünmüş olsa gerek. Kendi gerçekliğinin gizlenmesi için herkesin de özeleştirme vermesi gerekir miydi diye sorulabilir. Kısacası, "yeni kültür"den bahsedilirken sözkonusu yapılmaya çalışılan "özeleştirme kampanyası", "raporlar", "ilkeler" vb. hepsi kendi çarpıklıklarını taşımış, mevcut eksiklikleri düzeltmek şöyle dursun, var olan birikim ve potansiyeli, temel görüşlerimizi, örgütlenme anlayışımızı, mevcut yönetici kadroyu tasfiyeye yönelmiştir. **"Artık kendiliğindenciliğin ağır bastığı, şekilsizliğin egemen olduğu bir döneme nokta koymak"** sözleri altında, görülebilen eksiklikleri kendisine payanda yaparak ideolojik-siyasal inkar ve örgütün dağıtılması süreci başlatılmıştır. İçi boşaltılmış, demagogik sözlerle ve her eksikliğin süreçten koparılıp yönetici insanların başına kakılmasıya yapılan bir "muhasabe" sonucunda Mart 1990-Ağustos 1991 Faaliyet Raporu çıkarılmıştır.

"Faaliyet Raporu" adı altında bir eylemlilik listesi ve sıralamaları çıkarılmış, her satırda kötülen "eski"mişliğinden dem vurulan 1986-'89/'90 birikiminin meyvaları sahiplenilerek kadroların gözü boyanmak istenmiştir. Gerçekte bu birikim 1991/'92 sürecindeki tasfiyeci politikalarla heba edilmiştir.

12 Temmuz operasyonuna ilişkin yalan ve çarpıtmalardan sonra alınan darbelerin nedenlerinin araştırılması çabasının önü şu ve benzeri sözlerle tıkanmaya çalışılmıştır: **"Aksi halde spekülatif ve komplocu değerlendirmelerden, katastrofik yorumlardan kurtulmak mümkün değildir. Oligarşinin istediği de budur."** (Faaliyet Raporu, aktaran Dava Dosyası 2, s.138) İyi ki oligarşinin istediğine gelmedik de, başımıza bunlar geldi!..

Ardından bu kaçışın teorisi ihmal edilmemiştir: **"Düşmanın gücünü taktik olarak küçümsemek gerektiği çok bilinen bir doğrudur. (...)"** (age, s.139)

Sorulan soru şudur:

"Neler Yaptık, Neleri Başardık, Neleri Başaramadık?"

Cevapları ise baştan aşağı çarpıtma ve tasfiyeciliğin saçmalıklarıyla doludur:

"İlk adım kolektif örgütlenmeye yönelmekti, bunu gerçekleştirdik. (...)" Firar ettikten sonra merkezi kolektif yapıyı dağıtıp kendi sultasını dayatan anlayışın bu ifadeleri karşısında fazla söze gerek var mı? Eğer "kolektiflik" üstte değil altta ya da SDB'lerde "sağlandı"ysa, yazılanlar bununla da çelişmektedir.

"Silahlı Birliklerin Bugün İçinde Bulunduğu Durum ve Bazı Sorunlar" başlıklı bölümde **"Kolektivizm Sağlanamadı"** (age, s.152) alt başlığıyla bir önceki söylenenler inkar edilmektedir. Peki, üstte "sağlanamadı", altta "sağlanamadı", nerede başarılı bu kolektivizm?

"Askeri örgütlenmenin bir gerilla ordusu perspektifiyle yeni baştan ele alınması ve geliştirilmesi konusunda da mesafe kat ettik. Her şeyden önce, kaybolan silahlı mücadele perspektifini yeniden ortaya çıkardık ve bunun örgütlenmesini gerçekleştirdik." (age, s.89) (abç)

İşte tasfiyeciliğin bu konudaki perspektifi daha açık ifade edilmektedir: **"SDB demek eylem demektir. Eylemin olmadığı yerde SDB adı bir anlam ifade etmez."** Nitelik, siyasal amaçlar "tali" plana indirgenmektedir.

Sonuçta, 1986-'89/'90 birikimi heba edilmiş, tasfiyeci bir süreç şekillenmiştir. Tasfiyecibaşı için, Mart 1990-Ağustos 1991 dönemi için "Neyi Başardık?" sorusunun en anlamlı cevabı şöyle olmalıdır:

"Önderliği her yandan kuşatan 'eski kültür'ü aşır Devrimci Harekette tasfiyeciliği hakim kılmak..."

(...)

Bizlerin hareketi uçuruma sürüklemiş olan böyle bir "yeni kültür"e ihtiyacı yoktur.

Tasfiyeciliğin mahkum etmeye çalıştığı "eski kültür"(!) örgütlü pratiğimizde yenilenecek yeniden yaşam bulacaktır.

HAKLIYIZ KAZANACAĞIZ!

İhanet, inkarcılık, tasfiyecilik, sağ ve sol yorumlar, hizipler, vb. tüm sorunlar sınıflar var oldukça devrimci gelişimi engellemeye, yolundan çıkarmaya ve hatta karşı-devrime hizmet etmeye kadar yıkıcı ve tahrip edici etkilerde bulunmaya her dönem devam edecektir. Görev, tüm bunlara karşı, devrimci ideoloji, örgütlülük, inanç ve pratikle güçlü ve kararlı bir mücadele yürütmek ve karartılmak istenen devrim yolunu sürekli aydınlatabilmektir. Çabamızın buna hizmet ettiği inancıyla...